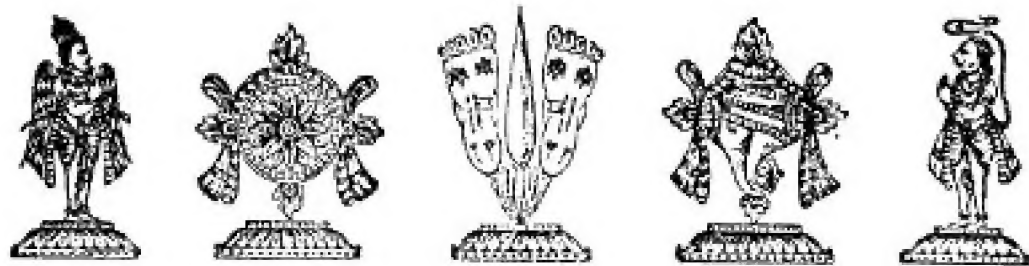

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த கத்யத்ரயம்.

ஸ்ரீகாஞ்சி அண்ணங்கராசார்யர் இயற்றிய
கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையோடு கூடியது.

(பொதுத் தனியன்கள்)

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரயம் தீபக்த்யாதி குணூர்ணவம்,
யதித்தரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம்.....ஸ்ரீமத்பராங்குசமுரிம் ப்ரணதோஸ்யி நித்யம்.

(கூரத்தாழ்வானருளிச்செய்த தனியன்)

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்தம் ருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணய மேநே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தயைகஸிந்தோ:
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

(திருக்குருகைப்பிரான் பின்னானருளிச்செய்த தனியன்.)

வந்தே வேதாந்த கர்ப்பூரசாமீகரகரண்டகம்,
ராமாநுஜாரியமார்யானாம் குடாமணிமஹர்நிசம்.

(இதன் கருத்து.) வேதாந்த சாஸ்திரமாகிற பச்சைக் கருப்பூரம் ஸுரக்ஷிதமாக
பரிமளம் குன்றாதபடியாகவும் வைப்பதற்கான ஸுவர்ண பரணி யென்னலாம்படி
தாந்த மார்ச்சுப் ப்ரதிஷ்டாபநாசார்யராய். ஆரியர்களுக்கெல்லாம் சிரோரத்னமாக
நங்குமவரான எம்பெருமானாரை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ...

சாமீகரம்—ஸ்வர்ணம். கரண்டகம்—பாத்ரவிசேஷம். எம்பெருமானார் வேதாந்த
யாரிதி யென்றபடி. * सर्वार्थः * என்னப்பட்ட எம்பெருமானை வேதாந்தங்கள் வஹித்
கொண்டிருப்பதனால் அவை கருப்பூரமாக ரூபிக்கப்பட்டன.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
கத்யபாவப்ரகாசிகை யென்னும் உரையின்

அவதாரிகை.

श्रीमद्रङ्गे रङ्गपतेस्तद्वितायाः गोष्ठ्यां श्रीमद्भाष्यकृता प्राक्प्रणतेन ।
भक्तानामुज्जीवनहेतोरतिभोग्यं प्रोक्तं गद्यं विव्रियतेऽद्य स्फुटबोधम् ॥

काञ्चीवादिभयङ्करवंशीयाणङ्गरार्यदासेन ।

भगवद्भाष्यकृदीरितगद्यत्रयसूक्तिविवरणं क्रियते ॥

சாஸ்த்ரங்களிலே கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் பக்தியோகமென்றும் ப்ரபத்தி யோகமென்றும் இப்புடைகளிலே உபாயங்கள் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தாராகையாலே ஆசார்ய பரம்பராருசி பரிக்குவரீதமான ப்ரபத்தியை ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலே மறைத்துப்போத்து பக்தியையாயிற்று வெளியிட்டு வைத்தது. * தத்த்வமஸீத்யாதி வாக்யஜ்யஜ்ஞாநமே மோக்ஷஸாதனமென்றும், கர்மஜ்ஞாநஸமுச்சயமே மோக்ஷ ஸாதன மென்றும் சொல்லுகிற குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக, கர்மாங்கமாய், வேதநத்யாநோபாஸநாதிசப்தவாச்யமாய், பக்திநுபாபந்நமான ஜ்ஞான விசேஷமே வேதாந்தாபிமதமான மோக்ஷ ஸாதனமென்று அதிலே அருளிச் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

ஆனாலும் இவர் தம்முடைய ருசி பரிக்குவரீதமான அர்த்தத்தையே விச்வஸித்திருக் கும் ஸாத்விகர்களுக்குத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை விசததமமாக வெளியிடவேண்டி. ஆசார்ய ருசி பரிக்குவரீதமாய் தமக்குத் தஞ்சமாநத் தாம் அறுதியிட்டிருக்கும்.கான அர்த்தம் ப்ரபத்தி யென்னுமிடத்தை இந்த கத்ய முகத்தாலே வெளியிட்டருளுகிறார்.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ப்ரபத்தியை வெளியிட்டே குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கலாகாதோ வென்னில்; இதற்கு ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி :— ப்ராஹ்மணன் சண்டாள னுக்கு வேதத்தை உபதேசிக்க லொண்ணுதாப்போலே தூரஸ்தரானவர்களுக்குப் பரம ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட லொண்ணுதென்று பார்த்து அவர்களுக்கு முக மறிந்த சாஸ்த்ர முகத்தாலேயே அவர்களை நிரஸித்து சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான ஸ்வஸித்தாந் தத்தை இம்முகத்தாலே வெளியிட்டருளுகிறாரென்று.

பக்தியைக் காட்டில் ப்ரபத்தி மிகவும் சிறந்ததாயிருக்கும். எங்ஙனே யென்னில், பக்தி அதிக்ருதாதிகாரம். ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரம். அது துஷ்கரம், இது ஸுகரம். அது விளம்பித்துப் பலன் தரும், இது கடுகப் பலன் தரும். அது ப்ரமாத ஸம்பாவனை யுள்ளது, இது அஸ்திவல்லாதது. அது ஸாத்யம், இது ஸீத்தம். அது ஸ்வரூப விருத் தம்; இது ஸ்வரூபாநுரூபம். அது ப்ராப்யஸிஸத்ருசம், இது ப்ராப்யாநுரூபம். ஆக இப்படிப்பட்ட வைலக்ஷண்யத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றியே வேதாந்த தேசிகனும் ந்யாஸ திலகத்திலும்—

“आर्तेष्वाशुफला तदन्यधिपयेऽप्युच्छिन्नदेहान्तरा बह्व्यादेरनपेक्षणात्तनुभृतां सत्यादिवद्व्यापिनी ।
श्रीरङ्गेश्वर ! यावदात्मनियतत्वत्पारतन्त्र्योचिता त्वय्येव त्वदुपायधीरपिहितस्वोपायभावाऽस्तु मे ॥”

என்று பணித்தார். இந்த ச்லோகத்தில் ப்ரபத்திக்கு இட்ட ஒவ்வொரு விசேஷணமும் பக்திவ்யாவர்த்தகமாயிதே உள்ளது.

இந்த ப்ரபத்தி வேதாந்தஸித்தமோ வென்னில், ஆம். உபநிஷத்திலே ஒன்றுக் கொன்று சிறந்ததாகச் சொல்லிக்கொண்டு போருமளவில் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக *तस्यान् न्यासमेवां तपसामतिरिक्तामाहुः* என்று தபஸ்ஸுக்குள்ளே சீரியதான தபஸ்ஸு ப்ரபத்தியென்று தலைக்கட்டிற்று.

இப்படி வேதாந்த ஸித்தமானவளவே யன்றிக்கே தர்மஜ்ஞார்களில் தலைவரான ஆழ்வாராசார்யர்களினுடைய அநுஷ்டானத்திலும் இதுவே பரிக்குறியிதமாயிருக்கும். ஆகவே, வேதாந்த ஸித்தமும் ஸ்வரூபப்ராப்தமும் ஆசார்ய ருசிபரிக்குறியிதமும் சரண்ய த்ருதயானுஸாரியுமான இது தன்னை ஸ்வகீயர்கள் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்து, தாமும் பெரிய பெருமானுமே அறிந்ததாக அநுஸந்தித்துவிட அமைந்திருக்கவும் தம்முடைய ப்ரமக்ருபை அலே ப்ரபந்தரூபேண வெளியிடுகிறார்.

இந்த திவ்யக்ரந்தம் அவதரித்தபடி எங்ஙனே யென்னில்; திருவரங்கம் பெரியகோயிலே ஒரு பங்குனி யுத்தரத்திருநாளிலே பெருமானும் நாச்சிமாரும் புறப்பட்டுச் சீரிய சிங்கானத்திருந்தவளவிலே ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரெழுந்தருளித் தெண்டன் ஸமர்ப்பித்து நின்றார்; அப்போது நம் போல்வாருடைய பாக்கிய பரிபாகத்தாலே திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸார நிதி நடையாட, திருவடிகளிலே விழுந்து சரணம் புகுந்து அந்த ப்ரகாரத்துக்குப் பாசர பிட்டபடி.

இந்த முதல்கத்யம் மந்த்ரரத்நமான த்வயத்துக்கு வியாக்கியானமாயிருக்குமென்று நம் முதலிகள் நிர்வஹித்துப் போருவர்கள். இதுதான் மூலத்தன்னிலும் ஸ்பஷ்டப்பட்டு வுள்ளது. இதில், பிராட்டியும் பெருமானும் ஸ்வாமிக்கு ப்ரதிவசநம் அருளிச் செய்ததாகக் காண்கிறதே, அது வென்? அர்ச்சாஸமாதியைக் கடந்து *अस्तु ते, तयैव सर्वं संप्रत्यते* *किङ्करो भव* *एवं भूतोऽसि* *अथैव श्रीरङ्गे सुखमास्व* என்று சோதிவாய் திறந்து திவ்ய தம் ன் அருளிச் செய்தார்களோ வென்னில், *अहेः पादमहिरेव जानाति* என்னுமாபோலே த திவ்ய தம்பதிகளினுடைய திருவுள்ளக் குறிப்பைத் திருமுக மண்டலத்திலே நிலை டறிந்து பேசினபடி யென்பர் சிலர்; திவ்ய தம்பதிகள் சோதிவாய் திறந்தே சுருக்கமாக னியிட்ட உத்தரங்களைப் பாசரப் பரப்பிட்டுப் பேசினபடியென்பர் சிலர். ஸாக்ஷாத் ஸம் தமே நடந்ததாக தேசிகனுடைய திருவுள்ளம் கத்யபாஷ்யத்திற் காண்கிறது.

ஆசார்யர்களின் க்ரந்தங்களைல்லாம் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை வெளியிடுதற்கே அதரிப்பனவாதலால் இந்த திவ்யக்ரந்தமும் அப்படியேயாகும். இதில் ஸம்போதநபதங்க ளல்லாம் தத்வபரங்களைன்றும் சரணவரணப்ரதிபாதக வாக்யம் ஹிதபரமென்றும், ர்ந்தநாப்ரகாசக வாக்யங்கள் புருஷார்த்த பரங்களைன்றும் கண்டுகொள்வது.

இவை கத்யத்ரய மென்கிற திருநாமத்தினால் ஏகப்ரபந்தமாக வழங்கி வந்தாலும் ஒவ் ாரு கத்யமும் ப்ரத்தியேகப்ரபந்தமென்பது பூருவர்களின் திருவுள்ளம். ஆனது பற்றியே டையவர் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்கள் ஒன்பதென்று குருபரம்பரா ஸாரத்திலே தேசிகள் னக்கிட்டது.

...
...
...
அவதாரிகை முற்றிற்று.

முக்தியமானவோர் விஜ்ஞாபனம்.

இங்கு விரிவாக விளக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு; அவற்றை சரணாகதி யாம்ராஜ்யமென்ற தனிக்ரந்தத்திலே விரிவாக விளக்கியுள்ளோம். அதிலே விசதமாகக் ண்டுகொள்வது. அந்த க்ரந்தம் நமது சாஸ்த்ரார்த்த சந்த்ரிகையில் பத்தாவது மலராக ளிவந்துள்ளது.

...
...
...

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ச ர னு க தி க த் ய ம்

१. भगवन्नारायणाभिमतानुरूपस्वरूपगुणविभवैश्वर्यशीलाद्यनवधिकातिशयासंख्येयकल्याण-
गुणगणां, पञ्चतालयां भगवतीं श्रियं देवीं नित्यानपायिनीं निरवद्यां देवदेवदिव्यमहिर्षाम्
अखिलजगन्मातरम् असन्मातरम् अशरण्यशरण्यामनन्यशरणशरणमहं प्रपद्ये ॥

பகவந்நாராயணனுபிமதானுரூபஸ்வரூபகுணவிபவைச்வர்ய சீலாத்யநவதிகாதிசயா
ஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணாம் பத்மவநாயாம் பகவதீம் ச்ரியம் தேவீம் நித்யாந
பாயிதீம் நிரவத்யாம் தேவதேவதிவ்ய மஹிஷீம் அகில ஜகத்மாதரம் அஸ்மத்மாதரம்
அசரண்ய சரண்யாம் அந்யசரணச் சரணமஹம் ப்ரபத்யே. (1)

(பதவுரை.) பகவந்நாராயண—ஸமஸ்த கல்யாணகுண பரிபூர்ணானுந நாராயண
னுக்கு, அபிமத அநுரூப—உகப்பாயும் தகுத்துமிருக்கிற, ஸ்வரூப ரூபகுணவிபவ—ஸ்வரூப
மேன்மையான விக்ரஹமேன்மையான விக்ரஹகுணங்களைன்ன விபூதிகளைன்ன இவைகளையும், ஸர்வவர்ய
சீல ஆதி—ஸர்வவர்யம் ஸௌசீல்யம் முதலிய, அநவதிக அதிசயம்—எல்லையில்லாத சிறப்
புடைய, அஸங்க்யேய—எண்ணமுடியாத, கல்யாணகுணகணாம்—கல்யாண குணஸமூகங்
களையும் உடையவளாய், பத்மவந ஆலயாம்—கமலவனத்தை வாஸஸ்தானமாக வுடையவ
ளாய், பகவதீம்—பரமபூஜ்யையாய், ச்ரியம்—ஸ்ரீயென்று திருநாமமுடையவளாய், தேவீம்—
வடிவில் புகர் நிறைந்தவளாய், நித்ய அநபாயிதீம்—(எம்பெருமானை) ஒருநாளும் விட்டுப்
பிரியாதவளாய், நிரவத்யாம்—பரிசுத்தியுடையவளாய், தேவதேவ திவ்யமஹிஷீம்—தேவாதி
தேவனுள் எம்பெருமானுடைய திவ்ய மஹிஷியாய், அகில ஜகத்மாதரம்—ஸகல ஜகத்துக்கும்
மாதாவாய், அஸ்மத்மாதரம்—(விசேஷித்து) அடியோமுகுத்த தாயாய், அசரண்ய சரண்
யாம்—புகலற்றவர்களுக்குப் புகலாயிருக்கின்ற பெரிய பிராட்டியை, அந்யசரண: அஹம்—
புகலொன்றில்லா வடியேன், சரணம் ப்ரபத்யே—சரணம் புகுகின்றேன்.

(விசேஷவுரை.) இந்த சூர்க்ணையால் முத்துறமுன்னம் பெரிய பிராட்டியாரைச் சரணம்
புகுகிறார். மேலே தாம் பெரிய பெருமான் திருவடிவாரத்திலே வெளியிடப் போகிற
சரணுகதிரிஷ்டைக்கு உபேய ருளியும் உபாயாத்யவஸாயமும் பரிபக்ஷமாயிருக்க வேண்டு
கையாலே அவை குறையற ஸித்திக்கவேணுமென்று பிராட்டி திருவடிகளிலே சரணம்
புகுகிறாடி. உலகில் எது ஸித்திக்க வேணுமானாலும் பிராட்டி யருளாலேயே ஸித்தித்தாக
வேண்டுமென்கிற அத்யவஸாய முடையார்க்கு இது ப்ரப்தமே யாகும். இராமாதுச
நாற்றந்தாதியின் நிகமனப் பாகரம் இங்கே பொருத்தமான உதாஹரணமாக அதுஸந்
தேயம். அங்கு * பங்கய மாமலர்ப் பாவையைப் போற்றுகும் * என்று பெரிய பிராட்டி
யாரை ப்ரார்த்திப்பதாகப் பேசினது எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகள் தம்
முடியிலே பொருத்துவதற்காக வன்றோ. * நம் தலைமையே பொங்கிய கீர்த்தியிராமானுச
வடிப் பூமன்னவே * என்றாரிதே.

* பகவந்நாராயணுபிமத * இத்யாதி விசேஷணத்தாலே—பிராட்டியின் ஸ்வரூபம்
ரூபம் விபவம் குணம் முதலான எல்லாமும் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்துக்கு
மிகவும் உகப்பாயும் ஏற்றவையாயுமிருக்கு மென்கிறது. உலகில் சில ஸ்த்ரீகளின் ரூப

குணதிகள் புருஷர்களுக்கு அநுபவிக்க க்ரமப்ராப்தமானாலும் மனதுக்கு இனிதாகாம லிருப்பதுண்டு. சில ஸ்திரீகளின் ரூபகுணதிகள் மனதுக்கு இனிதாயிருக்கலாம், ஆனால் ப்ராப்தியிராது. ஆகவே அபிமதமானது அநுரூப மல்லாமலும், அநுரூபமானது அபிமத மல்லாமலுமிருக்குந் தன்மை உலகிற் காண்பதாகையாலே இந்த திவ்ய தம்பதிகள் விஷயத் திலே அப்படியில்லை யென்கிறது. அபிமதத்வமும் அநுரூபத்வமும் சேர்ந்து உலகில் க்வசித் இணங்கினாலுங்கூட ஸகலாம்சங்களிலும் இணங்குவது அருமை. தேஹ குணம் நன்னுயிருந் தால் ஆத்ம குணம் நன்னுயிராது; ஆத்ம குணம் நன்னுயிருந்தால் தேஹ குணம் நன்னுயிராது என்றிப்படி வைரூப்யம் நேருவதுண்டு. அப்படியுமல்லாமல் திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஸ்வரூப ரூப குண விபவைச்வரயாதிகளான ஸகலாம்சங்களிலும் அபிமதத்வமும் அநுரூபத்வமும் உண்டென்கிறது.

இந்த முதல் விசேஷணத்தில் குணசப்தம் இரண்டு தடவை பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலிலுள்ள குணசப்தம் தேஹகுணமான ஸௌந்தர்ய லாவண்யாதி களைச் சொல்லுகிறது. அப்பாலுள்ள குண சப்தம் வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப் யாதிகளான ஆத்ம குணங்களைச் சொல்லுகிறது. [விபவ] போகத்திற்கு உபகரணங் களாய் ச்லாக்யங்களாயிருக்கிற வஸ்துஸமுஹங்களை விபவமென்பது. அப்படிப்பட்ட முண்டோ வென்னில்; உலகத்திலுள்ள தம்பதிகளிடத்துக் காணும் நியாயப்படி அவளுக்கென்று விபஜித்து வைத்துக்கொள்ளப்படும் மால்ய பூஷண வஸ்தராதிகள் பலவுண்டே; விபவாவதார அர்ச்சாவதாரங்களிலே கண்டுகொள்வது;

[ஐச்வர்ய] ஐச்வர்யமாவது நியாமகத்வம். ஸர்வ நியாமகன் எம்பெருமானு யிருக்க, இவனுக்கும் நியாமகத்வமுண்டோவென்னில், எம்பெருமானுடைய இச்சை யிலாகுமதான நியாமகத்வமுண்டு. * शेषशेषाशनादिसर्वपरिजनं भगवत्सत्तदवस्थोचितपरि- चर्यायामाज्ञापयन्त्या * என்று ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் அருளிச் செய்வதுங் காண்க. "சேதநர் களைக் க்ரமாநுகுணமாக நியமிப்பன், ஈச்வரனை ரக்ஷணாகூலமாக நியமிப்பன்" என்று ஆச்சார்பிள்ளை யருளிச் செய்யுப்படி.

[சில ஆதி] தாழ்த்தவர்களோடு புரையறக் கலந்து பரிமாறுகை சிலம், ஸௌசீல்ய மென்பது மிதுவே. பெருமானுடைய சிலம் குஹப்பெருமான் முதலானார் பக்கலிலே பொலிந்தாப்போலே பிராட்டியினுடைய சிலம் த்ரீஜடாதிகள் பக்கலிலே பொலிந்தமை காண்க. ஆதி சப்தத்தாலே வாத்ஸல்ய ஸௌலப்பயாதிகளைக் கொள்வது.

[அநவதிகாதிசய] இது குணங்களுக்கிட்ட விசேஷணம். இதன் கருத்தைக் கேண்மின்; இங்குச்சொன்ன குணங்களிலே சில குணங்களோ எல்லாக் குணங்களுமேயோ லௌகிகர்களிடத்திலுமிருந்தாலும் அவை சிறிது சிறிது தலைகாட்டியிருக்குமேயல்லது ஒவ் வொரு குணமும் எல்லையான உத்கர்ஷத்தோடு இருக்கமாட்டா; பிராட்டிபக்கலிலோ வென்னில், அப்படியில்லை; ஒவ்வொரு குணத்தினுடைய மேன்மையும் எல்லாகாண முடி யாதவையாயிருக்கு மென்கை.

[அஸங்க்யேய கல்பாணகுணகணாம்] குணங்கள் தனித்தனியே எண்ணமுடியா மையே யன்றியே திரள் திரளாகவும் எண்ண முடியா; உலகில் அபரிபிதமாகவுள்ள சில வஸ்துக்களைத் தனித்தனியே யெண்ணிவிடலாம்; சில வஸ்துக்களை அங்ஙனே தனித்தனி யெண்ண முடியாவிடினும் 'நூறு கலம் கெல்; ஆடிரம் கலம் என்' என்னுமாபோலே ராடிக் கணக்காக எண்ணிவிடலாம். பிராட்டியின் குணங்களோ வென்னில் பகவத் குணங்கள் போலவே ஒருவகையாகவும் எண்ணமுடியாதவை என்றதாயிற்று.

[பத்மவநாலயாம்.] * पद्मे स्थितां पद्मवर्णा * என்று ச்ருதியும் ஒதிற்று. பத்மத்தைச் சொன்னது மங்களகரங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் சொன்னபடியாய் ஸர்வமங்கள நிவாஸிநி என்றபடி, * यच्च हि मङ्गलं किमपि यज्ञोक्ते सदित्युच्यते तत्सर्वं त्वदधीनमेव * என்று ஆழ்வானும் ஸ்ரீஸ்தவத்திலருளிச் செய்தார். பரிமளமே வடிவெடுத்தவனென்னும்படியான எம்பெருமானுக்கும் பரிமளமூட்ட வல்லவன் என்னலாம்படி பரிமளப்ரசரமான பத்ம வனத்திலே உறைபவன் என்க.

[பகவதீம்] * तत्र पूज्यपदार्थोक्तिपरिभाषासमन्वितः । शब्दोऽयं नोपचारेण * என்று ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் (6-5-77) சொன்னபடியே பூஜ்ய வாசகமாகக் கடவது.

[ச்ரியம்] 1. ஸகல சேதநர்களாலும் தான் புருஷகாரதயா ஆச்ரயிக்கப்படுகிறவன். 2. ஆச்ரிதருடைய காரியங்களை நிறைவேற்றுதற்காக எம்பெருமானை ஆச்ரயித்திருக்குமவன். 3. ஆச்ரிதர்களுடைய விண்ணப்பங்களைச் செவிகொடுத்துக் கேட்டு மவன். 4. அவற்றை ஸமயத்திலே எம்பெருமானுக்குக் கேட்பிக்குமவன். 5. ஆச்ரிதர்களுடைய அபராதங்களை இல்லைசெய்யுமவன். 6. தனது திருக்கல்யாண குணங்களாலே உலகத்தை உகப்பிக்குமவன்—என்று இப்படிப்பட்ட ஆறு அர்த்தங்களையும் தருகின்ற ஆறுவகையான வ்யுத்பத்திகளாலே [1. ஸ்ரீயதே, 2. ச்ரயதே, 3. ச்ரணோதி, 4. ச்ராவயதி, 5. ச்ரணோதி, 6. ச்ரீணோதி] நிஷ்பந்நமாகிற சப்தமிதே ஸ்ரிசப்தம். இத்திருநாமத்தின் ஒப்புயர்வற்ற பெருமையை * ஸ்ரீரீத்யேவ ச நாம தே பகவதி ! ப்ரும: கதம் த்வாம் வயம் * என்று ஆளவந்தாரும், * ஸ்ரீரஸி யத: * என்று பட்டாரும் வெளியிட்டார்கள்.

[தேவீம்] * दिवु क्रीडाविजिगीषाव्यवहारद्यतिस्तुतिमोदमदखनकान्तिगतिषु * என்று பத்து அர்த்தங்களையுடைய (திவு) தாதுவில் (தீவ்யதீதி தேவீ) என்று நிஷ்பந்நமான சப்தமாகையாலே யதாரஹம் அந்த அர்த்தங்களைக் கொள்ளலாம். * இன்புறுமில்வினையாட்டுடையவன் என்னலாம். எம்பெருமானோடு சேர்த்தியாலே விளங்குமவன் என்னலாம்.

[நித்யாநபாயிரீம்] * விஷ்ணோ: ஸ்ரீரநபாயிரீ * என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் (1-8-17) சொன்னதை ப்ரத்யபிஜ்ஞாபநம் பண்ணுகிறபடி. ப்ரபையையும் ப்ரபாவாணையும் புஷ்பத்தையும் மணத்தையும் போலே எம்பெருமானை விட்டுப் பிரியாதவனென்றபடி. அவதாரங்களில் சில காலம் விட்டுப் பிரிந்தாலும் அதனால் நித்யாநபாயிரீத்வத்திற்குக் குறையில்லை யென்பர். * அந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா * என்று ஒருகால் பிராட்டியும், * அந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபாயதா * என்று மற்றொருகால் பெருமானும் கூறியது கொண்டு தெனிக.

[நிரலத்யாம்] அவத்யமில்லாதவன். கீழ்ச் சொன்ன உத்கர்ஷமெல்லாம் தன்னுடைய அதிசயமாக நினைத்திருக்கை அவத்யம்; அப்படிப்பட்ட அவத்யமில்லாதவனென்கை. நிலா தென்றல் புஷ்பம் சந்தனம் முதலானவற்றுக்குள்ள நலங்கள் எப்படி பிறருடைய அதிசயாதானத்திற்கே உறுப்போ இப்படி தன்னுடைய நலங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடைய அதிசயாதானத்துக்கே உறுப்பென்றிருக்குமவன் என்றவாறு.

[தேவதேவதீவ்ய மஹிஷீம்] இதனுடைய கருத்தை * “அப்ரதிஹதசிகீர்ஷிதாம்” * என்று வெளியிட்டார் ச்ருத ப்ரகாஸிகா பட்டர். தான் எது செய்ய நினைத்தாலும் இடையூறின்றிச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கிடான வால்லப்பமுடையவன் என்கை. கண்ணழிவற்ற புருஷகார மென்கை. பிரமன் முதலிய தேவர்களைக் காட்டிலும் எம்பெருமான் உத்துங்கனுயிருப்பதுபோல, அந்த ப்ரஹ்மாதிகளின் பத்தினிகளைக் காட்டிலும்

சிறந்தவர்களான மற்றுள்ள பகவந்மஹிஷிகளிலும் இவள் மிகச் சிறந்தவளென்பதும் விவகிதம்.

[அகில ஜகந்மாதரம்] * தேவதேவதில்யமஹிஷீமென்றவாறே ஒரு அச்சம் உண்டாகுமே: அதைத் தவிர்க்கக்கூக இந்த விசேஷணமிடுகிறது. ப்ரஜைகள் பக்கவிலே வாந்ஸல்யமே மிக்கிருப்பவளென்றபடி. [அஸ்மந்மாதரம்] தேசிகனுடைய பாடத்தில் இந்த விசேஷணம் இல்லை யென்று தெரிகிறது; * अत्र अस्मत्स्वामिन्नितिवत् अस्मात्तरमित्यपि श्रीविष्णुचित्तादयः पठन्ति व्याचक्षते च यामुनमुनिवंशजननेन पुनश्च विशेषेण अस्मात्तरमिति * என்று கத்யபாஷ்யத்திலுள்ளது. பலருடைய பாடத்தில் அஸ்மந்மாதரம் என்பது உள்ளதென்று காண்கிறது. இவ்விடத்து ஆச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானத்தில் அகில சப்தத்தில் தாமும் அந்தர்ப்பூதராகையாலே தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார்—என்றுள்ளது. கோயில் பத்தராவிஸ்வாமி ஏட்டுப் பிரதிகளைக் கொண்டு சோதித்த ஸ்ரீ கோசத்தை ஸேவித்தபோது இதில் வாக்ய ஸ்காலித்யம் காணப்பட்டது; அகிலசப்தத்தில் தாமும் அந்தர்ப்பூதராயிருக்கச் செய்தேயும், அகில ஜகத்தும் ஒரு தட்டும், தாம் ஒரு தட்டுமாதத் தம் பக்கவில் வாந்ஸல்யாதிசயம் கண்டாராகையாலே விசேஷித்தருளிச் செய்கிறார். "அஸ்மந்மாதர மென்று" எனக் காண்கிறது திருத்தமான பாடம்.

[அசரண்ய சரண்யாம்] ஸர்வலோக சரண்யனாலே கைவிடப்பட்டவர்களுக்குங் கூட தான் புகலாயிருக்குமவ ளென்கை. "திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவன் தன் சொல் வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே" (முமுகுஷுப்படி) என்கிறபடியே யதாபராததண்டநரண எம்பெருமானை கடிப்பித்து ரக்ஷிக்குமவளென்றவாறு. ஆக இப்படிப்பட்ட பெரிய பிராட்டியாரை.

[அந்ந்ய சரண: அஹம் சரணம் ப்ரபத்யே] * புகலொன்றில்லாவடியேன் அடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது. இங்கு [ப்ரபத்யே] என்று உத்தம புருஷனான க்ரியை இருப்பதனாலேயே நான் என்கிற எழுவாய் (கர்த்தா) தோன்றித் தீரவேண்டியதாயிருக்கச் செய்தேயும் அஹம் என்று அருளிச்செய்தது விசிஷ்ய தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளுகிறபடி. அசக்தியாலும் ஸ்வரூப விரோத நிச்சயத்தாலும் உபாயாந்தரங்களில் கைவைக்கமாட்டாதவன் அடியேன் என்று தம் இயல்வைப் படியெடுத்துக் காட்டினாராய்த்து. ஆக இந்த முதல் சூர்ணையாலே புருஷகாரப்ரபத்தி செய்தாராயிற்று. (1)

இனி இரண்டாவது சூர்ணையாலே, புருஷகாரபூதையான பிராட்டி பக்கவிலே ப்ரார்த்திக்குமது சொல்லப்படுகிறது.

2. पारमार्थिकभगवच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरमक्तिपरज्ञानपरमभक्तिकृतपरिपूर्ण - वरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रिय भगवदनुभवजनितानवधिकातिशयमी - तिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यैकैक्यप्राप्त्यपेक्षया पारमार्थिकी भगव - चरणारविन्दशरणगतिर्यथावस्थिता अविरताऽस्तु मे ॥

[பாரமார்த்திக பகவச்சரணாவிந்த யுகளைகாந்திகாத்யந்திக ப்ரபக்தி ப்ரஜ்ஞாந பரமபக்தி க்ருத பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசததமாந்ந்ய ப்ரயோ ஜாநவதிகாதிசய ப்ரியபகவதநுபவஜனிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித— அசேஷாவஸ்தோசிதா சேஷ சேஷதைகரதி ரூப நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்த்யபேக்ஷயா பாரமார்த்திக பகவச் சரணாவிந்த சரணுகதிர் யதா வஸ்திதா அவிரதா அஸ்து மே. (2)

பாரமார்த்திக—பரமபுருஷார்த்தமான (இது பக்திக்கு விசேஷணம்), பகவத் சரணாவந்தியுகளை காத்திக—எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைவிண்மையே பற்றினதாய், ஆத்மாதிக—எஞ்ஞான்றும் கிளைநிற்பதான, பரபக்தி பரஜ்ஞாத பரமபக்தி—பரபக்தியென்ன பரஜ்ஞானமென்ன பரம பக்தியென்ன ஆகிய இவற்றாலே, க்ருத—செய்யப்பட்ட (இது பகவதநுபவத்தில் அங்ஙனப்படு) பரிபூர்ண—நிரம்பியதாய், அநவரத—இடைவிடில்லாததாய், சித்ப—சித்யமாய், விசததம—மிகவும் விசதமாய், அந்யப்ரயோஜக—ஸ்வயம் ப்ரயோஜகமாய், அநவதிகாதிசயப்ரிய—இதற்குமேல் ப்ரியமானது வேறொன்றில்லை யென்னும்படியான, பகவதநுபவ — பகவானது அநுபவத்தினால், ஸுதிக—உண்டு பண்ணப்பட்ட, அநவதிகாதிசயப்ரிதி—மிகச் சிறந்த உகப்பினால், காரித—செய்விக்கப்பட்ட (இது சித்யகைங்கர்யத்தில் அங்ஙனப்படு), அசேஷாவஸ்த்தோகித—(எம்பெருமான்) ஆஸ்தானத்திலிருப்பது அத்தப்பிரத்திலிருப்பது முதலான ஸகல அவஸ்தைகளுக்கும் ஏற்றவையான, அசேஷ சேஷாதகரதிருப—ஸகலவிதகைங்கரியங்களிலும் ஆசை கொண்டிருப்பதே வடிவான, சித்ப கைங்கர்யப்ராப்தி அபேக்ஷயா—சித்யகைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு நுப்பாக, பாரமார்த்திக—உண்மையான, பகவத் சரணாவந்தி சரணாகதி:—எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளிலேயா நின்ற சரணாகதிபானது, யதாவஸ்த்திகா அவிரதா மே அஸ்து—அது அமையவேண்டிய ரீதியிலே அமைந்ததாய் இடையறாததாய் எனக்கு வித்திக்கவேணும்.

கீழே "அசரண்ய சரண்யாம் அந்யசரண: சரணம் அஹம் ப்ரபத்தே" என்று பிராட்டியைச் சரணம் புகுந்தாரே, அது புருஷகாரப்ரபத்தியென்னுமிடம் இந்த வாக்யத்தினால் விசதிகரிக்கப்பட்டதாயிற்று. தாயே! எம்பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளில் எனக்கு உண்மையான சரணாகதியிஷ்டை விளைவதற்காக உன்னைத் தஞ்சமாகப் பற்றுகின்றேனென்றாராயிற்று. அந்த சரணாகதியினால் தாம் பெறவிழும்பிய பலன் "ஒழிவிக்காலமெல்லாமுடனாய்மன்னி வழவிலாவடிமைசெய்கை தனிர வேரென்றுமன்று என்று தெரிவித்தாராயிற்று. ஒன்றிரண்டு கைங்கரியங்களைச் செய்து த்நப்தி பெறுகையன்றிக்கே *சென்றற்குடையாயிருந்தால் சிங்காதனமாம் நின்றால் மரவடியாய் நீள் கடலுள்—என்றுப் புணையா மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணியாம் திருமாற்கரவு* என்கிறபடியே ஸகல்ப்ரகாரங்களான கைங்கர்யங்களையும் செய்யப்பெறவேணுமென்ற ரூசி அநுவர்த்தித்துச் செல்லுமாவில் அதுவே பெருப்பேறு என்றும் காட்டினாராயிற்று. இடையறா ஆச்சரியமான பகவதநுபவம் விளைந்து அதனால் கைங்கர்ய ரூசி உண்டாகுமென்றுப் உரைத்தாராயிற்று. ... (2)

३. अस्तुते ॥ ४. तयैव सर्वं संपास्यते ॥

அஸ்து தே. (3) தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே. (4).

இது பெரிய பிராட்டியாருடைய ப்ரதிவசனமிருக்கிறபடி. தே அஸ்து — அப்படியே உமக்கு ஆகக் கடவது. தயா ஏவ—அந்த சரணாகதியினாலேயே, ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே—உமது அபிமதமெல்லாம் அழகாக வித்திக்கப்போகிறது.

கீழே அஸ்து மே என்று அபேக்ஷித்தவர்க்கு அஸ்து தே என்கிற இவ்வளவு அதுக் ஹமே போதுமாயிருக்க, அதற்கு மேலும் தயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே என்று பிராட்டி அதுக்ரஹித்ததின் திருவுள்ளத்தைச் ச்ருதப்ரகாசிகாபட்டர் விவரித்தருவினார் "ஸ்வஸ்யப்ரதிஸம்பத்தி நிஸ்தரணமபி ஸர்வசப்தாபிப்ரேதம்" என்று. அதாவது எம்பெருமானாரே! இப்போது நீர் செய்யும் சரணாகதியினால் விரித்திக்கும் பலனான உம்மளவிலே சுவற்ப்போமதன்று; பரம்பரயா உம்முடைய குடல்துடக்கு உடைய ரெல்லரிடத்திலும் இது பலித்ததாகக்கடவது என்று பிராட்டி அதுக்ரஹித்தபடி.

இப்படிப்பட்ட வரம் எம்பெருமானுடைய திருமுகத்தில் நின்றமே மே. வேலிவந்ததாக ஸம்ப்ரதாயம். அதனை வேதாந்த தேசிகனும் ந்யாஸகிகத்தி

*உக்த்யா தநஞ்ஞய விபிஷண லக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் பவதா விதிர்
ணம், ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்த மதாவலிப்தே ரித்யம் ப்ரஸீத பகவந் மயீ ரங்கநாத*
என்கிற ச்லோகரத்நந்தினால் ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இதில்
“ச்ருத்வா வரம்” என்று கூறியிருப்பதனால் எம்பெருமான் எம்பெருமானுர்க்கு ஒரு
வரம் தந்தருளினதாக விளங்குகின்றது. இது எத்தகைத்து என்பதை அவ்விடத்திற்கு
வியாக்கியானம் செய்தவர்கள் உள்ளபடியே உரைத்துள்ளார்கள். ஆனால் பிறர்
வியாக்கியானிக்க வேண்டிய ப்ரயாஸமின்றிக்கே தேசிகன் தாமே மூலத்திலேயே
“तदनुबन्ध मदावलिप्ते मयि” என்று கண்டரவேண கூறியுள்ளார். எம்பெருமானார் காலத்
திற்கும் தேசிகன் காலத்திற்கும் இடையில் எவ்வளவோ வ்யவதான முள்ளது; அப்படி
யிருந்தும், அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம் எனக்கில்லையாகிலும்
பரம்பராஸம்பந்தம் குலையற்றதாகையாலே அது கொண்டும் நான் பேறுதப்பாதென்று
செருக்கிக்கிடக்கிறேன்’ என்றும், ‘அப்படி நான் செருக்குற்றிருப்பதற்குக் காரணம்
ஸ்ரீரங்கநாதா! நீ என்களுடைய குலக்கொழுந்தான இராமானுசர்க்குத் தந்தருளின வொரு
வரமே காண்’ என்றும் ஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். ஆகவே அப்படிப்பட்டதொரு
வரப்ரதானத்திற்குப் பூர்வமாகப் பிராட்டியும் சோதி வாய்நிறுத்து அங்குனே ஒரு வரமளித்த
தாக ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டர் வியாக்கியானம் செய்தருளினது ஸத்ஸம்ப்ரதாய வித்தார்த்த
மென்னத்தட்டில்லை. ... 3, 4.

4. अखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्वेतरसमस्तवस्तुविलक्षणानन्तज्ञानानन्दैकस्वरूप !

5. அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதான ஸ்வேதரஸமஸ்த வஸ்து
விலக்ஷணரத்தஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப !

இனி இது முதலாக மேலே ஸ்ரீமந் நாராயண! அசரண்ய சரண்ய! என்னுமளவாக
ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பலபடியாக விளித்து, “அந்ய சரண: த்வத்பாதாரவிந்தயுகளம் சரணம்
அஹம் ப்ரபத்யே” என்று ஸ்வகேய சரணுகதியைக் கூறித் தலைக்கட்டுகின்றார்.

இதில் அகிலஹேய என்று தொடங்கி ஜ்ஞாநாநந்தைகஸ்வரூப! என்னுமளவும்
முதல் விளி. அகில ஹேய ப்ரத்யநீக—எவ்வகையான ஹேய தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்
தட்டாய், கல்யாண ஏகதான—நல்லவைகளுக்கு முக்ய ஸ்தானமாய், ஸ்வேதரஸமஸ்த
வஸ்து விலக்ஷண—தன்னை யொழிந்த ஸகல வஸ்துக்களிற் காட்டிலும் விலக்ஷணமாய்,
அநந்த—ஸர்வவ்யாபியாகையாலே தேசபரிச்சேதரஹிதமாய் ஸர்வகால வர்த்தியாகை
யாலே கால பரிச்சேதர ஹிதமாய், ஸர்வ வஸ்துக்களும் தானாயிருக்கையாலே வஸ்து
பரிச்சேதரஹிதமாய், [ஆகனிப்படி மூன்றுவகையான பரிச்சேதங்களுமில்லாமையே
அநந்தம்வாவது] இப்படி அநந்தமாய், ஜ்ஞான ஆனந்த ஏகஸ்வரூப—ஸ்வரூபம் ப்ர
காசமாகையாலே ஜ்ஞானமே வடிவாய், ஸுகரூபமாகையாலே ஆனந்தமே வடிவாய்
இருப்பவனே! என்று இவ்வளவும் திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைப் பேசினபடி. “ஸ்வரூப
ரூபகுணவிபூதிகள்” என்கிற கோவையிலே இவ்வளவாய் ஸ்வரூபத்தை வருணித்து இனி
ரூபத்தை வருணிக்கிறது.

स्वामिमताचुरूपैकरूपाचित्यदिव्याद्भुतनित्यनिरवयुनिरनिशयौज्ज्वल्य

सौन्दर्यसौगन्ध्यसौकुमार्यलक्षणयौवनाद्यनन्तगुणान्विदिव्यरूप !

[ஸ்வாபிமதானுரூபைகரூபாசிர்த்ய திவ்யாத்புத நித்ய நிரவத்ய நிரநிசயேளஜ்ஜ்வல்ய
ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய ஸாவண்ய யௌவநாத்யநந்த குணாதி
திவ்யரூப !]

ரூபமாவது திவ்யமங்கன விக்ரஹம் : அது எங்ஙனே யிராநின்றதென்னில் : ஸ்வர்பிமத—திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திற் காட்டில் அபிமதமாய், அதுரூப—ஏற்றதாய், ஏகரூப—ஷட்பாவ விகாரங்களொன்றுமின்றிக்கே யிருப்பதாய். அசித்த்ய—ப்ராக்ருத வஸ்துஸஜாதிய மாக நினைக்கக் கூடாததாய், திவ்ய—அப்ராக்ருதமாய், அப்புத—கூணந்தோறும் அபூர்வமாயிருப்பதாய், நித்ய—ஸ்வரூப குணங்கள் போலே அதாதி நிதநமாய், நிசவத்ய—தூர்லபத்வம் முதலான அவத்யங்களின்றிக்கே யிருப்பதாய் : [அன்றிக்கே நித்யநிசவத்ய என்று ஒரு சொல்லாக்கி எப்போதும் நிசவத்யமாயிருப்ப தென்னவுமாம். அதாவது என்று மொக்க ஸ்வார்த்தமாயிராதொழிகை ; * அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீர் * என்கிற படியே எஞ்ஞான்றும் அடியார்களுக்காகவேயிருக்கை.] கிரநிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய—இதற்கு மேற்பட்டதில்லை யென்னும்படியான புகரையுடைத்தாய். ஸௌந்தர்ய ஸௌகந்த்ய ஸௌகுமார்ய லாலண்ய யௌவநாதி அரத்தகுண சித்தி—அவயவ சோபையாகிற ஸௌந் தர்ய மென்ன, திவ்ய பரிமள ப்ரகரமாயிருக்கை யென்ன, பிராட்டியாமரும் உறைக்கப்பார்க்க வொண்ணாதபடியான ஸுகுமாரத்தன்மையென்ன, ஸமுதாயசோபையாகிற லாலண்ய மென்ன, எப்போதும் இளமை மாறாமலிருக்கையாகிற யௌவநமென்ன இவை முதலான அபரிமித குணங்களுக்குக் கொள்கலமாயிருப்பதான, திவ்யரூப—திவ்ய மங்கன விக்ரஹத்தை யுடையவனே ! இந்த வாக்கியத்தில் இவ்விடத்திலே திவ்ய ப்ரதமிருக்கச் செய்தேயும் கீழேயும் அசிந்த்யதிவ்யாப்புத என்று திவ்யபதப்ரயோகம் பண்ணினது புநருத்திதுஷ்டமாகாது. எத்தனை தடவை சொன்னாலும் பர்யாப்தி பிறவாதிதே. “**दिव्यशब्दयं द्रव्यं संस्थानवैलक्षण्यपरम्**” என்று ச்ருதப்ரகாசிகா பட்டரும். “**दिव्यशब्दो द्रव्यतः सन्निवेशादिभिश्च वैलक्षण्यपरैः अप्राकृतस्थानवर्तित्व-अप्राकृतत्वपरौ वा**” என்று வேதாந்த தேசிகனும் அநுரிச் செய்தார்கள். இதில் இரண்டாவது நிர்வாஹம் ஆச்சான் பிள்ளை காட்டியது.

ஆக இவ்வளவால் விக்ரஹ வைலக்ஷண்பத்ததப்பேலி, இனி திவ்யாத்ம குணங் களைப் பேசுகிறார் :—

**स्वाभाविकानवधिकातिशयं ज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सौशील्यवात्सल्यमार्दवाज्वलसौहार्द-
साम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचातुर्यसैय्यैर्घैर्यशौर्यपराक्रमसत्यकामसत्यसंकल्पकृतित्व -
कृतज्ञतायसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णव !**

ஸ்வாபாவிகானவதிகாதிசய ஜ்ஞானபலைச்வரீய வீரீயசக்தி தேஜஸ் ஸௌசீல்ய வாத் ஸல்யமார்தவாரீஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்யமாதூரீய காம்பீரீயௌதாரீய சாதூரீ யஸ்தைரீய தைரீயசௌரீயபராக்ரம ஸத்யகாமஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணௌக மஹார்ணவ !

என்று.

[ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசய] என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும் மேற்சொல்லு கிற ஸகல குணங்களிலும் அடங்கியுள்ளன. ஸ்வாபாவிகங்களாயும் உயர்வற வுயர்ந்தவை யாய்மிருக்கிற ஷாட்துண்யம் முதலிய திருக்குணத்திரள்களுக்குக் கடல் போன்றவரே ! என்கை. இக்குணங்கள் ஸ்வாபாவிகமாயிருக்கையாவது — நீருக்குக் குளிர்ச்சிபோல வும் நெருப்புக்குச் சூடுபோலவும் தர்மியுள்ளபோதே பிடித்து உள்ளதாயிருக்கை. ஒரு நாளிலே யுண்டாகி ஒரு நாளிலே கழிகை யன்றிக்கே யாவதாத்மபாவியாயிருக்கை. இதனால் நித்ய முக்தர்களின் குணங்களிற் காட்டில் வாசி சொல்லிற்றுகிறது. அவர் களுடைய குணங்கள் எம்பெருமானுடைய இச்சையாலே தோன்றியவையாதலால் அந் யாதீநத்வமாகிற ஸ்வாபாவிகத்வம் அங்கு இல்லையே. அநவதிகாதிசயத்வமாவது ஒவ் வொரு குணமும் எவ்வுகாணவொண்ணாதபடியிருக்கை. மேற்சொல்லுகிற குணங்களில்

சில, இதரவ்யக்திகளிடத்திலுமுள்ளனவானாலும் அங்கு ஓரளவு பட்டிருக்கும். அப்படியன்றிக்கே இவை எம்பெருமானிடத்திலே இனிமேலுயர்த்தியில்லை யென்னும் படியாக உயர்ந்திருக்கும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் * **स्वभावतो निरस्तनिखिलदोषानवधिकातिशयासंख्येयकस्याण-
गुणगणः पुरुषोत्तमोऽभिधीयते** * என்கிற விடத்திற்கு வியாக்கியானம் பண்ணுகிற ச்ருதப்ரகா-
சிகாசார்யர் * **अनवतिक्रादिस्य पतत्तत्ताले निक्षयनिष्ठस्य वय्यावर्तित्वेन** தென்று மூன்று
வொரு யோஜனை பணித்து, * **अनुपक्तेन स्वभावत इतिपदेन वा नित्यसिद्ध्यावृत्तिः ; तेषां सादृश-
गुणकत्वं हि भगवन्निख्येयव्याधीनम्** * என்று அந்தரயோஜனை பணித்தது இங்கே அது
ஸந்தேயம்.

இனி இங்குச் சொன்ன குணங்களை விவரிக்கிறோம். ஜ்ஞாந பஸ்ச்வர்ய வர்ய சக்தி
தேஜஸ்ஸுக்கள் ஆறும் ஷாட்குண்யமெனப்படும். இவையே மற்றுமுள்ள குணங்களுக்
கெல்லாம் ஊற்றுவாயிருக்கும். இவற்றுள்,

ஜ்ஞாநமாவது - எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே எப்போதும் உள்ளபடியறிகையாம்.

பலமாவது - ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் கிரமமின்றிக்கே தரிக்
கும் ஆற்றல்.

ஜச்வர்யமாவது - ஸமஸ்தவஸ்துக்களையும் நியமிக்கும்படியான ஸாமர்த்தியம்.

வர்யமாவது - ஜகத்துக்கு உபாதாகாரணமாக நிற்கச் செய்தேயும் ஸ்வரூப விகா
ரம் சிறிதுமற்றிருக்கை.

சக்தியாவது - அகடிதகடநாஸாமர்த்தியம்.

தேஜஸ்ஸாவது - எதற்கும் ஸஹகாரியை அபேகழியாதிருக்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட
ஷாட்குண்யத்தைச் சொல்லியான பிறகு இவற்றில் நின்றதொன்றுசின்றவையான திருக்
குணங்களை மேலேயருளிச் செய்கிறார் (ஸௌசீல்ய) என்று தொடங்கி.

ஷௌசீல்யமாவது - பெரியவன் தாழ்ந்தவர்களோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபா
வம். இதுவே சீலகுணமென்பது.

வாத்ஸல்யமாவது - அன்றின்ற கன்றினுடம்பின் வழுவை ஆதரித்து புஜிக்கும் பக
வைப் போலே அடியார்களுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகை.

மார்த்தவமாவது - ஆச்ரிதர்களின் விரஹத்தைப் பொறுத்திருக்கமாட்டாத மென்மை.

ஆர்ஜுனமாவது - கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியனுயிருக்கை. ருஜுத்வமெனப்படும்.
இதற்கு எதிரிடையான துர்க்குணம் கௌடில்ய மெனப்படும்.

ஸௌஹார்த்தமாவது - எப்போதும் நன்மையைச் சிந்தித்திருக்கை.

ஸாம்யமாவது - ஜாதிகுண வ்ருத்தாதிகளில் ஏற்றத்தாற்வு கணிசியாதே எல்லார்க்
கும் ஒருங்கே ஆச்ரயிக்க உரியனாயிருக்கை.

காருண்யமாவது - துக்கித்தவர்களை நோக்கி ஐயோ வென்று இரங்குகை.

மாதூர்யமாவது - கொல்ல நினைக்கும் கொடிய நெஞ்சுள்ள எதிரிகளுக்கும் இனியனு
யிருக்கை.

காம்பீர்யமாவது— ஆச்ரிதர்க்குச் செய்ய நினைத்திருக்குமவை ஒருவராலு மறிந்து கொள்ளவொண்ணாதபடி ஆழ்ந்த திருவுள்ளமுடைமை.

ஔதார்யமாவது— கைம்மாறு கருதாதே கொள்ளக் கொள்ளக் குறையாதே வேண்டி. ந்றெல்லாம் தரவல்லனாயிருக்கை.

சாதுர்யமாவது— ப்ரதிகூலரையும் அநுகூலராக்ஹிக் கொள்ளவல்ல சதீர்.

ஸ்ஸதர்யமாவது— அடியார்களை ஒருகாலும் கைவிட மாட்டாத உறுதி.

தைர்யமாவது— ப்ரதிபகும் ப்ரபலமாயிருந்தாலும் த்ருணிகரித்திருக்கை.

சௌர்யமாவது— எதிரிகளின் ப்ரபலமான திரளிலும் ஒரு துணையின்றிக்கே துணிந்து புகும் ஆற்றல்.

பராக்ரமமாவது— அப்படி போர்க்களத்திலே புகுந்த விடத்தில் அவலீகையாக எதிரிகளைப் பங்கப்படுத்தும் ஆற்றல்.

[ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப] என்ற இரண்டும் இங்கு * பாவப்ரதாநநீர்தேசமாகையாலே ஸத்யகாமத்வம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் என்று கொள்ளக்கடவது.

ஸத்யகாமத்வமாவது— விரும்பப்படுமவையெல்லாம் குறையற ஸித்தித்திருக்கை.

ஸத்யஸங்கல்பத்வமாவது— எது செய்ய நினைத்தாலும் தடையின்றிக்கே செய்து தலைக்கட்டும் சக்தி.

க்ருதித்வமாவது— அடியார்களுக்குக் காரியம் செய்துகொண்டேயிருக்கை.

க்ருதஜ்ஞத்வமாவது— அடியார்கள் சிறிது நன்மை செய்தாலும் அதையொருகாலும் மற்வாதிருக்கை. ஆக இவை முதலான, [அஸங்க்மேய கல்பாண குணங்களைக் கருதார்ணவ]— எண்ணித்தலைக்கட்ட முடியாத கல்பாண குணராகிகளாகிற ப்ரவாஹங்களுக்குக் கடல் போன்றவனே !

ஆக இவ்வளவாலும் திருக்கல்பாண குணங்களைப் பேசி இனி திவ்ய பூஷணங்களைப் பேசுகிறார் :—

स्वोचितविविधविचित्रानन्ताश्चर्यनित्यनिरवयनिरतिशयसुगन्धनिरतिशयसुखस्पर्शनिरतिश-
यौज्ज्वल्यकिरीटमकुटचूडावतंसमकरकुण्डलप्रैवेयकहारकेयूरकटकश्रीवत्सकौस्तुभमुक्तादामो-
दरवन्धनपीताम्बरकाञ्चीगुणनूपुराद्यपरिमितदिव्यभूषण !

[ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தாச்சரிய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசயஸுகந்த நிரதிசயஸுக ஸ்பர்ச நிரதிசயௌஜ்வல்ய கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ மகரகுண்டல், க்ரைவேயக ஹாரகேயூர கடக பூவைத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாமோதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சி குண நூபுராத்யபரிமித திவ்ய பூஷண !]

என்று.

ஆக்ம்ஸ்வரூபத்துக்கு அலங்காரமான ஞானம் முதலிய திருக்குணங்களைக் கீழேயருளிச் செய்தார். திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்திற்கு அலங்காரமான திவ்யபூஷணங்களை இங்கே யருளிச் செய்கிறார். ஸ்வோசித— தனக்குத் தகுந்தவையாய். விசிதவிசித்ர— பலவகைப் பட்ட வைசித்திரியை யுடையனவாய், அநந்த— அபரிமிதங்களாய், ஆச்சர்ய— விஸ்மயநீயங் களாய், நித்ய— சாச்வதங்களாய், நிரவத்ய— ஒரு வகையான தோஷ ஸம்பந்தமு மில்லாதவையாய், (அல்லது நித்யநிரவத்ய என்று முழுச் சொல்லாக்கி, எப்

போதும் நிரவத்யங்கனாய் என்னவுமாம்.) நிரதிசயஸு—கந்த—ஒப்புயர்வற்ற பரிமளத்தையுடையனவாய், நிரதிசயஸு—கல்பர்ச—(ஒருகாலும் கழற்றவேண்டாதபடி ஒப்பற்ற ஸௌகுமார்யமுடையனவாய், நிரதிசய ஒளஜ்ஜ்வல்ய—ஒப்புயர்வற்ற புகரையுடையனவா யிருக்கிற, (கிரீடேத்யாதி) கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் இவை பர்யாயம் போலே தோன்றினாலும் அவாந்தர பேதங்களை யிட்டுத் தனித்தனியே வ்யவஹரிக்கிறபடி. கொண்டை, தொப்பாரம், தூராய் என்று தமிழிலே சொல்லுமாப்போலே கொள்வது. நம்மாழ்வார் திருவிழுத்தத்தில் *பாரணந்த பேரரசே! எம்மிகம்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித் தோரரசே!* என்கிற பாசரத்தில் எம்பெருமானுக்கு மூன்று வகையான ஸாம்ராஜ்ய மருளிச் செய்தார். ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் “மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்றருளிச் செய்ததும் அப்பாசரத்தைத் தழுவினேயாகும். ஸௌல்ப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் பரத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியொன்றும் ஆக மூன்று முடிகளை ஆழ்வார் அநுபவித்துப் பாசரமிட்டிருக்கையாலே *மாறனடி பணிந்துய்ந்த இராமானுசனும் இங்கு [கிரீட—மகுட—சூடாவதம்ஸ] என்று மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்பது ரஸ்யமான ரஹஸ்யார்த்தம்.

(சூடாவதம்ஸ) இதை முழுச் சொல்லாகக் கொள்ளவுமாம்; அன்றியே (சூட) என்றும் (அவதம்ஸ) என்றும் இரண்டாகக் கொள்ளவுமாம். க்ரமேண சுட்டியையும் கர்ணு பரணத்தையும் சொன்னபடி. மகரகுண்டல—மகரவடிவமான தோடுகள். க்ரைவேயக—திருக் கழுத்தில் சாத்துமவை. ஹார—திருமார்பிலணியும் முத்து வடங்கள். கேழூர—தோள்வளைகள். கடக—மூன் கையில் சாத்தும் வளைகள். ஸ்ரீவத்ஸ—இது கீழ்ச் சொன்ன ஆபரணங்கள் போலல்லாமல் திருமேனியில் ஒரு மயிர்ச்சுழியேயாயினும் இதுவும் ஒரு பூஷணம் போல தோன்றியிருக்கையாலே இங்குச் சேர்த்துச் சொல்லுகிறபடி. ஸ்ரீவத்ஸமாவது—திருமறு. கௌஸ்துப—திருமார்பிலே குலாவித் திகழர் குருமாமணிப்பூண். முக்தாதாம—சகாவளி, த்ரிஸரம், பஞ்சஸரம் என்னப்படுகிற முக்தாஹாரங்கள். உதரபந்தந—திருவயிற்றுப் பட்டம். பீதாம்பர—புருஷோத்தம லக்ஷணமான பீதக வாடை. காஞ்சி குண—அந்தப் பீதக வாடையின் மேலணியும் அரைநூல் பட்டிகை. நூபுர—திருவடிச் சிலம்பு. ஆதிசப்தத்தாலே யஜ்ஞோபவீதம் கணையாழிமோதிரம் முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. *செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங்கிண்கிணியும், அரையில் தங்கிய பொன் வடமும் தாள நன்மாதுளையின் பூவொடு பொன் மணியும் மோதிரமூங்கிறியும், மங்கலவைப்பவையுந் தோள்வளையுங் குழையும் மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும்* என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும் இங்கே சுட்டியதுஸந்திக்கத் தகும். ஆக விப்படிப்பட்ட அபரிமித திவ்ய பூஷணங்களை யுடையவனே!

இனி திவ்யாயுதங்களை யருளிச் செய்கிறார்.

ஸானுரூபாவிந்யசகிஷங்காடா[5சி]சாஹ்வசங்க்யேயநிவ்நிர்வஹநிர்திசயகல்யாணதீவ்யாயுத |

[ஸ்வாநுரூப அசிர்த்ய சக்தி சங்கசக்ரகதா (ஸி)சாரங்காத்யஸங்க்யேய நித்ய நிரவத்ய நிரதிசய கல்யாண திவ்யாயுத |] என்று.

ஸ்வாநுரூப—தனக்குத் தகுந்தவையாய், அசிர்த்யசக்தி—நெஞ்சாலும் நினைக்கவொண்ணாத சக்தியையுடைய. சங்கசக்ர கதா சாரங்காதி—சங்கு சக்கரம் கதை வில் முதலிய. அஸங்க்யேய—எண்ணமுடியாதவையாய், நித்யநிரவத்ய—நாள் செல்லச் செல்ல மழுங்குகையன்றிக்கே என்று மாறாபடிப்பட்டனவாய், நிரதிசய கல்யாண—ஒப்பற்ற சோபாவஹங்களாயிருக்கிற, திவ்ய ஆயுத—திவ்யாயுதங்களை யுடையவனே! இந்த வாக்ஞியத்தில் கதா என்பதற்குப் பிறகு அஸி என்பதையுங்கட்டி ஒரு பாடமுண்டு. அஃதில்லாத பாடம் நம்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றியதாய்.

இனி திவ்ய மஹிஷிகளோடுண்டான சேர்த்தியை யநுபவிக்கிறார்.

**स्वामिमतनित्यनिरवद्यानुरूपस्वरूपरूपगुणविभवेऽर्थशीलाद्यनवधिकातिशयासंख्येयकल्याणगुण-
गणश्रीवल्लभ !**

[ஸ்வாமிமத நித்ய நிரவத்யாநுரூபஸ்வரூபரூப குண விபவைச்வரீய சீலாத்யநவதிகாதி சயாஸங்க்யேய கல்யாண குணகண ஸ்ரீவல்லப!] என்று.

பெரிய பிராட்டியாரைப் பற்றின முதல் சூர்ணையில் இட்டிருக்கிற விசேஷணமே இங்கும் இடப்பட்டிருக்கிறது. அநுபவ ரஸிகர்களின் ஆதராதீத்யம் பேசுவிக்கிற பேச்சா கையாலே இங்குப் புருக்கி தோவும் சங்கிக்க இடமில்லை. இங்கே ஆச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸுதத்தி காண்மின்:— “ப்ரதம சூர்ணையிலும் இக்குணங்கள் உக்தமாயிருக்கத் திரியட் டும் சொல்லுகிறவிது புருக்கத்தமன்றோ வெள்ளில்; இவர்தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிறாரன் றிலிலே அநுபவிக்கிறாராய் அத்தாலே வந்த ஆதராதீத்யம் சொல்லுவிக்கச் சொல்லுகிறா ராகையாலே புருக்கி தோஷமில்லை. அதவா, அங்கு சரண்யதைக்கு உறுப்பாகவருளிச் செய்தார்; இங்கு வால்லப்பத்துக்குறுப்பாக வருளிச் செப்கிறார்.” என்று.

ஸ்வாமிமதங்களாயும் நித்யநிரவத்யங்களாயும் அநுரூபங்களாயுமிருக்கிற, ஸ்வரூப குண.....கல்யாண குணகணங்களை யுடையவளான ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு வல்லபனுனவனே! என்றபடி. பகவந்தாராபணுபிமதேத்யாதி சூர்ணையில் விவரித்தபடி கண்டு கொள்வது. ஸ்ரீவல்லப!— ஸ்ரீக்கு வல்லபனுனவனே! என்றும், ஸ்ரீயை வல்லபையாக யுடையவனே! என்றும் இருவகையுங் கொள்ளக்கடவது. முத்தின பொருளில் * திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வன் என்றதாகும். பித்தின பொருளில் அவன் சொன்ன சொல்லை மறுக்கமாட்டாத படி அவனுக்கு விதேயனுயிருப்பவனென்றதாகும்.

एवभूत भूमिनीलानायक !

ஏவம்பூத பூமிநீலாநாயக!— கீழே ஸ்வாமிமத என்று தொடங்கி கல்யாணகுணகண என்றவளவுஞ் சொன்னதை (ஏவம் பூத) என்று அதிதேசிக்கிறபடி. பெரிய பிராட்டியார்க் குச் சொல்லும் பெருமைகளெல்லாம் பூமிதேவிக்கும் நீளாதேவிக்கும் ஸமான மென்றவாறு. * குழற் கோவலர் மடப்பாவையும் மண்மகளும் திருவின் நிழல் போல்வனர் * (திருவிருத்தம்) என்ற நம்மாழ்வார் பாசரங் காண்க.

இனி கீழ்ச்சொன்ன சேர்த்திகளெல்லாம் காட்டிலெரித்த நிலாவாகாமே நித்ய போக் தாக்கள் அமைந்திருக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல்:—

**स्वच्छन्दानुवर्तिस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदाशेषशेषनैकरतिरूपनित्यनिरवद्यनिरनिशयज्ञानविद्वैःख्यैः
नन्तकल्याणगुणमणशेषशेषाशनगरुडप्रमुखनानाविधानन्तपरिजनपरिचारिकापरिचरितचरणयुगल !**

[ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்தி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதாசேஷசேஷதைகரதிரூப நித்ய நிரவத்ய நிரதீத்ய த்ருநாகரியைச்வரீயாத்யநந்த கல்யாண குணகண சேஷ சேஷாசந கருடப்ரமுக நானாவிதாநந்த பரிஜந பரிசாரிகா பரிசரித சரணயுகல!]

திருவனந்தாழ்வான் ஸௌநாபதியாழ்வான் பெரிய திருவடி முதலான அபரிமித பரி ஜனங்களும் பரிசாரிகைகளும் திருவடிவாரத்திலே நித்ய கைங்கரியம் பண்ணும்படியாக வுள் ளவனே! என்கிறார். அந்த நித்யஸூரிகள் எப்படிப்பட்டவர்களென்னில்: ஸ்வச்சந்தாநு வர்த்தி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திபேத—தன்னுடைய திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடையவர்களாயும், அசேஷ சேஷதைகரதிரூப—ஸகலவித கைங்கர் யங்களையும் செய்ய ஆசைப்பட்டிருப்பதையே வாடிவாக யுடையவர்களாயும், நித்ய நிரவத்ய

நிரதீசய ஜ்ஞாந க்ரியா ஐச்வர்யாதி அநந்த (கல்யாண) குணகண—எக்காலும் வழுவற்று ஒப்புயர்வற்றவையான ஜ்ஞானம் வியாபாரம் நியமனம் முதலான அநந்த கல்யாணகுண ஸமு ஹங்களை யுடையவர்களாயுமிருப்பர். நித்ய நிரவத்ய என்பதை நேராக சேஷ, சேஷாசநாதி களுக்கே விசேஷண மாக்கி யுரைப்பது முண்டு. அப்போது சேஷ சேஷாசநாதிகளுக்கு நான்கு விசேஷணங்களிட்டதாக ஆகிறது. ஸ்வாதீநஸ்வர்த்த கைங்கரியஞ் செய்கையாகிற அவத்யமில்லாதவர்கள் என்று கருத்து. நித்ய நிரவத்யத்வத்தை ஜ்ஞாநாதிகளுக்கு விசே ஷணமாக்கினாலும் இந்தக் கருத்து தேறும். அடிமைக்குறுப்பான அஸங்குசிக ஜ்ஞான மென்ன, க்ரியா—அந்த ஜ்ஞானத்துக்கேற்ற செய்கையென்ன, ஐச்வர்ய—பிறரை நியமிக்கும் அதிகாரமென்ன இவை முதலான குணங்களை யுடையவர்களென்கை.

சேஷாசநரென்று ஸேனை முதலியார்க்குத் திருநாமம். * த்வதீய புக்தோஜ்ஜித சேஷ போஜிநா.....ப்ரியேண ஸேநாபதிநா' என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. பரி சாரிகா—அநுக்ரஹா, விமலா, காந்தி, வாருணீ, ஸு-ரீர்த்தி, ருத்ரா, ஸுதீரவதீ முதலானு ரைப் பரிசாரிகைகளென்கிறது. ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் *லீலா லதா க்ருபாணி* முகுளித நலினா: * என்ற ச்லோகங்களிலும் காண்க. * மதிமுகமடந்தையர் * என்றார் ஆழ்வாரும்.

இனி இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய இருப்பிடத்தைச் சொல்லுகிறது :

**परमयोगिवाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावस्याभिमतविविधविचित्रानन्तभोग्यभोगोपकरण-
भोगस्थानसमृद्धानन्ताश्चर्यान्तमहाविभवानन्तपरिमाणनित्यनिरवयनिरतिशयवैकुण्ठनाथ !**

[பரமயோகி வாங்மனஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூபஸ்வபாவ ஸ்வாபிமத விவித விசித்ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்த அநந்தாச்சார்யநாதமஹா விபலாநந்த மஹா பரிமாண நித்ய நிரவத்ய நிரதீசய வைகுண்ட நாத !] என்று.

பரமயோகி என்று தொடங்கி வைகுண்டநாத என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொள் வதே ஸர்வாசார்ய ஸம்மதம். பரமயோகி வாங்மனஸாபரிச்சேத்ய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ என் கிறவரையிலு் தனி வாக்யமாக்கி இதைத் தனியே ஒரு ஸம்போதநமாகக் கொண்டு உரைப்பா ருமுளர் என்று தேசிக பாஷ்யத்தினால் தெரிய வருகின்றது. ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர் அங் வனை திருவுள்ளம் பற்றி யிருப்பதாக அவருடைய வியாக்யானத்தினால் தெரிகின்றது. அங்வனை உரைத்தருளின அவரும் உடனே, "परमयोगीत्यादिकं देशविशेषणं वा ; तथा श्रीवैकुण्ठ-
गोके:" என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே முழுவதையும் ஏகவாக்யமாகக் கொள்வதே சிறக்கும்.

பரமயோகி வாங்மனஸாபரிச்சேத்யஸ்வரூபஸ்வபாவமாயும், ஸ்வாபிமத விவித விசித் ராநந்த போக்ய போகோபகரண போகஸ்தாந ஸம்ருத்தநாயும், அநந்தாச்சார்யமாயும் அநந்த மஹாவிபலமாயும் அநந்தபரிமாணமாயும் நித்யமாயும் நிரவத்யமாயும் (அல்லது நித்ய நிரவத்யமாயும்) நிரதீசயமாயுமிருக்கிற வைகுண்ட மோகத்திற்கு நாதனுனவனே ! என்று கொள்க. மேலே ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் * திவ்ய புருஷைர் மஹாத்மபிராபூரிதே, தேஷா மயே இயத்பரிமாணம் இயதைச்வர்யம் நத்ருச ஸ்வபாவமிதி பரிசேத்துமயோக்யே * என்ற ருளிச் செய்வதைக்கொண்டு இங்கு முதல் விசேஷணத்தை விவரிப்பது. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூ பத்தை ஸாஷாநீகரித்தவர்களாய் ச்லோகத்திப வானிகளான பரமயோகிகளாலும் ஸ்ரீவை குண்டத்தினுடைய ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் வாக்கினாலும் நெஞ்சினாலும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதது. சுத்த ஸத்வமயமாயிருப்பது ஸ்வரூபம். போக்யதம் மாயிருப்பது ஸ்வபா

வம். இவ்விரண்டும் பரமயோகிகளுக்கும் பாசரமிட்டுச் சொல்லவொண்ணாதது. நெஞ்சால் நினைப்பரிது.

[ஸ்வாபிமதேத்யாதி.] தனக்கு அபிமதங்களாயும் பலவகைப்பட்டவையாயும் அற்புதங்களாயும் அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற போக்ய வஸ்துக்களென்ன, போகோபகரண வஸ்துக்களென்ன, போகஸ்தானங்க ளென்ன இவை நிரம்பப் பெற்றிருப்பது ஸ்ரீவைகுண்டம். அப்ராக்குதங்களான சப்தாதி விஷயங்கள் போக்ய வஸ்துக்கள்; சூட்டு நன்மாவைகளும் பரிஐந பரிச்சதங்கள் முதலியனவும் போகோபகரணங்கள்; அப்ராக்குத ரத்நமய மண்டபங்கள் க்ரீடா பர்வதங்கள் முதலானவை போகஸ்தானங்கள். இவற்றாலே ஸம்ருத்தி பெற்றிருப்பதென்றபடி.

அநந்தாச்சர்ய-- நியமமும் அபூர்வ வஸ்துபோலே அநுபவிக்கக்கூடியதாயிருக்கையாலே அளவிறந்த ஆச்சரியமாயிருக்கும்; அநந்தமஹாவிபவ--ரத்நபூஷண எரிமஹாஸகாதி களும் உத்யாந நதி தடாகாதிகளும் அளவிறந்திருக்கையாலே அனந்தமான மஹா விபவங்களை யுடைத்தாயிருக்கும்; அநந்தபரிமாண--ஆயாம விஸ்தாரங்களால் அளவிறந்திருக்கும். நியநிரவத்ய--அநித்யமாயும் அவத்யங்களோடே கூடியுமிருக்கின்ற ஸ்தானங்களிற் காட்டில் வாசி பெற்றிருக்கும். நிரதிச்ய--ஆகக் கீழ்ச்சொன்னபடி யிருக்கையாலே தனக்கு யேம்பட்ட ஸ்தானம் வேறொன்றில்லை யென்னும்படி யிருக்கும். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்ட லோகத்திற்கு நாதனுனவனே!

**स्वस्वरूपानुविधायिस्वरूपस्थितिपवृत्तिस्वशेषतैकस्वभावकृतिपुरुषकालात्मकविविध-
विचिन्तानन्तभोग्यभोक्तृभोगोपकरणभोगस्थानरूपनिखिलजगदुदयविभवलयलील!**

ஸ்வஸங்கல்பாநு விதாய் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ ப்ரக்ருதி புருஷகாலாத்மக விவித விசித்ராநந்த போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போக ஸ்தானரூப நிஹ ஜகதுதய விபவலய லீல!

ஸகல ஜகத்தினுடையவும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை லீலையாகவுடையவனே! என்கிறது. அந்த ஸகல ஜகத்தும் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வஸங்கல்பாநுவிதாய் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி--தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தை யநுஸரித்த ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

[இந்த விசேஷணம் ப்ரக்ருதி புருஷ காலங்களில் அந்வயிப்பது.] ஸ்வசேஷதைகஸ்வபாவ--தனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையையே இயல்வாகவுடையது. [இதுவும் ப்ரக்ருதி புருஷகால விசேஷணம்] ப்ரக்ருதியும் புருஷனும் காலமாமாய இவையோ ஜகத்தாக இருப்பதனால் ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மக என்றது. இவற்றின் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் எம் பெருமானுக்கே அதிநமாய் இவை அவனுக்கே சேஷப்பட்டிருக்கையாலே முன்னே இரண்டு விசேஷணங்கள் இடப்பட்டன. இம்முன்றனுள்ளும் புருஷனென்கிற சேதநன் போக்தாவாயும், ப்ரக்ருதியானது [ப்ரக்ருதியைச் சொன்னது ப்ராக்குத வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம்] போக்ய போகோபகரண போகஸ்தானங்களாயுமிருக்கும். இந்த ஜகத்து கால கல்யமென்று காட்டுகைக்காகக் காலத்தையும் கூட்டியருளிச் செய்தது. காலத்தை போகோபகரணத்தில் சேர்க்கலாம். ஆக ப்ரக்ருதி புருஷ காலாத்மகமான, விவித--பல வகைப்பட்டும், விசித்ர--விசித்திரங்களாயும், அநந்த--அபரிமிதங்களாயுமிருக்கிற, போக்ய போக்த்ருவர்க்க போகோபகரண போகஸ்தானரூப--போக்யமென்ன போக்த்ருவர்க்கமென்ன போகோபகரணங்களென்ன போகபோக்யமான ஸ்தான்விசேஷங்களென்ன இவற்றை வடிவாகவுடைய, நிஹ ஜகத்--ஸகல லோகங்களினுடையவும், உதயவிபவலய--ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை, லீல--லீலையாட்டாக வுடையவனே!

சத்யகாம ! சத்யசங்குல ! பரவஹுத ! புருஷோத்தம ! மஹாவிமூத ! ஶ்ரீமந் ! நாராயண ! ஶ்ரீவீகுण्ड-
நாத ! அபாரகாருண்யஸौशील्यवात्सल्यौदार्यैश्वर्यसौन्दर्यमहोदधे ! அனாலோচিতவிशेषाशेषलोकशरण्य !
मणतातिहर ! आश्रितवात्सल्यैकजलधे ! अनवरतविदितनिखिलभूतजातयाथात्म्य ! अशेषचराचरभूत-
निखिलनियमननिरत ! अशेषचिदचिद्वस्तुशेषिभूत ! निखिलजगदाधार ! अखिलजगत्स्वामिन् ! अस्म-
त्स्वामिन् ! सत्यकाम ! सत्यसङ्कल्प ! सकलेतरविलक्षण ! अर्थिकल्पक ! आपत्सख ! श्रीमन् ! नारायण !
अशरण्यशरण्य ! अनन्यशरणस्त्वत्पादारविन्दयुगलं शरणमहं प्रपद्ये ॥ ५ ॥

ஸத்யகாம ! — நினைக்குமதெல்லாம் நிறைவேறப் பெற்றிருக்குமவனே !
ஸத்யஸங்குலப — ஸங்குலபித்தபடியெல்லாம் செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனே !
பரவஹுமபூத — பரவஹுமமென்று பேர்பெற்றவனே !
புருஷோத்தம — உத்தமபுருஷனே !
மஹாவிபூதே — அளவுகடந்த நியாய வஸ்துக்களை யாள்பவனே !
ஸ்ரீமந் — வக்யமீபதியானவனே !
நாராயண ! — நாராயணனென்று பேர்பெற்றவனே !
ஸ்ரீவைகுண்டநாத ! — நித்யவிபூதிநாதனே !

[இந்த எட்டு ஸம்போதனங்களும், மேலே வரும் ஸம்போதனங்களும் பெரும்பாலும் கீழுள்ள
ஸம்போதனங்களினால் சரிதார்த்தமானாலும், பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து
நீரைப் பலமுமாக உபயோகிக்கொள்ளுமாபோலே இவருடைய அலமாப்பு விலகடினமா
யிருக்கையாலே இவற்றில் புருகத்திசங்கை கொள்வதும் தத்பரிஹார வழிகளைச் சிந்திப்ப
தும் வேண்டா.]

அபாரகாருண்ய ஸௌகீன்ய வாத்ஸல்யேன தார்பைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே !

அபாரமான கருணை சிலம் வாத்ஸல்யம் ஐன தார்யம் ஐச்வர்யம் ஸௌந்தர்யம் ஆகிற
திருக்குணங்களுக்குப் பெருங்கடலானவனே ! [இவற்றின் விவரணம் கீழே செய்யப்பட்டுள்
ளது.] இங்கு ஐச்வர்யத்தைச் சேர்த்திருப்பது மாத்திரம் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்
தக்கது. “संसारिणां स्वरक्षणविघातकत्वेऽपि तान् स्वात्म्येन नियम्य रक्षितुं शक्त इत्यभिप्रेत्य पेश्वर्य-
मित्युक्तम्” என்பது ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யருடைய வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. தேசிகள்
இதைப் போஷித்து அருளிச்செய்திருக்கும்படி காண்பின் “पेश्वर्यस्य कथनमिह अनादिकालं
स्वरक्षणविपरीतवृत्तान् केनचिद्व्याजेन स्वयमेव नियम्याभिमुखीकरोतीति ज्ञापयितुम्” என்றார். “இசைவித்
தென்னையுன் தாளிணைக்கீழிருத்துமம்மானே !” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்ததைப் பன்னி
யுரைத்தபடி.

அநாவோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்ய ! — ஐன்மவ்ருத்த ஐஞானங்களில் வாசி
பாராதே எப்படிப்பட்டவர்களும் வந்து பணியும்படி அவர்களுக்கெல்லாம் தஞ்சமாயிருக்கு
மவனே ! அனாலோচিতவிशेष यथातथा अशेषाणां लोकानां शरण्य ! என்க.

பரணதாதிஹா ! — அடிபணிந்தவர்களுடைய ஆர்த்திகளைத் தீர்க்குமவனே !

ஆசிரித வாத்ஸல்யைக ஐலதே ! — அடியார்களின் குற்றங்களை யெல்லாம் நற்றமாகக்
கொள்ளுகையாகிற குணத்திற்குக் கடலாயிருக்குமவனே !

அருவரத விநித ரிசிலபுத ஜாத யாதாத்மய! — ஸகல பதார்த்தங்களினுடையவும் உண்மையை எப்போதும் அறியுமவனே! இத்தால் ஸர்வஜ்ஞத்வம் சொல்லுகிறது. ஆகிஞ்சந்யம் அநந்யகதித்வம் முதலான என்னுடைய நிலைமைகளை நான் விண்ணப்பம் செய்யவேண்டாதபடி நீயே யறிந்துகொள்ளவல்லவனல்லையோ என்றபடி.

அசேஷ சராசரபூத ரிசில நியமந நிரத! — ஜங்கம ஸ்தாவரங்களான ஸகல பதார்த்தங்களையும் நியமிக்கவல்லவனே! இப்படி என்னை உன் திருவடிவாரத்திலே வந்து நிற்கப் பண்ணினதும் நீயேயன்றோ என்றபடி.

அசேஷ சித்சித்வஸ்து சேஷிபூத! — ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் சேஷியானவனே! என்பக்களிலே கைங்கரியம் கொள்ளவேண்டியது உனது கடமையன்றோ என்றபடி.

ரிசில ஜகதாதார! — ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவனே!

அசில ஜகத் ஸ்வாமிக்! — ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்வாமியானவனே!

அஸ்மத்ஸ்வாமிக்! — விசேஷித்து என்வரையில் ஸ்வாமியானவனே!

ஸத்யகாம! — அவாப்த ஸமஸ்தகாமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப! — ஒருவரால் தடுக்கவொண்ணாமல் செவ்வனே நிறைவேறவல்ல ஸங்கல்பங்களை யுடையவனே!

ஸகலேதரவிவக்ஷண! — மற்றும் எல்லாநிற் காட்டிலும் எல்லாப்படியாலும் வாசி பெற்றவனே!

அர்த்திகல்பக! — இதற்கு மூன்று படியாகப் பொருள் கூறுவர். (1) யாசகர்களுக்குக் கல்ப வ்ருக்ஷமாக இருப்பவனே! (2) யாசகர்களைக் கல்பவ்ருக்ஷமாக உடையவனே! (3) யாசகனாயும் கல்பவ்ருக்ஷமாயுமிருப்பவனே!

அர்தின: கல்பயதிதி அர்திகல்பக: என்றும் ஸமாஸம் பண்ணலாமாகையாலே, அர்த்திகளை யுண்டாக்குமவன் என்கிற நான்காவது பொருளும் பொருத்தும்.

ஆபத்ஸக! — ஆபத்காலங்களிலே துணையாயிருக்குமவனே!

ஸ்ரீமந்நாராயண! — பெரிய பிராட்டியாரை விட்டுப் பிரியாத திருமாலே!

அசரண்யசரண்ய! — புகலற்றார்க்குப் புகலானவனே!

அநந்யசரண: த்வத்பாதாரவிந்தபுகளம் சரணம் ப்ரபத்யே— புகலொன்றில்லா வடியேன் உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனென்கிறது.

अत्र द्वयम्— [அத்ர த்வயம்.]

“ஸ்ரீமந்நாராயண சரணேன சரணம் ப்ரபத்யே, ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:” என்கிற த்வய மந்த்ரத்தை இங்கே அநுஸந்திக்கக்கடவது என்றபடி. எம்பெருமானார் இவ்விடத்தில் த்வயாநுஸந்தானம் தாம் செய்ததை அஸ்மதாதிகளுக்கும் சிக்ஷிக்கிறது. இன்றைக்கும் இவ்விடமநுஸந்திக்கும்போது த்வயத்தை உபாம்சவாக அநுஸந்திப்பது ஸம்பந்தாயம்.

पितरं मातरं दारान् पुत्रान् यन्धून् सखीन् गुरुन् । रत्नानि धनधान्यानि श्रेष्ठाणि च गृहाणि च ॥

सर्वधर्माश्च सत्यस्य सर्वकामाश्च साक्षरान् । लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽग्रजं विभो ॥

[*பிதாம் மாதரம் தாராக் புத்ராக் பந்துக் ஸகீக் குருக்.

ரத்னாரி தநதாந்யாரி க்ஷேத்ராணி ச க்ருஹாணி ச,

ஸர்வதர்மாம்ச் ச ஸம்த்யக்ய ஸர்வகாமாம்ச் ச ஸாக்ஷராக்,

லோகவிக்ராத் சரணேன சரணம் தேவர்ஜம் விபோ.]

இவையிரண்டும் புராண ச்லோகங்கள். இந்த ச்லோகங்களை இங்கே உபாதானம் செய்வது எதற்காக வேன்னில், *முன்னோர் மொழிபொருளையன்றி அவர் மொழியும் பொன்னேபோல் போற்றத்தகுவனவாதலால், முன்னோர்மொழிந்த மொழிகளையும் இந்த ப்ரகரணத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்வது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் அநுக்ரஹாதிசயத்தை விளைவிக்குமென்று திருவுள்ளம் பற்றியே. இந்த ச்லோகங்களினால் மீண்டும் சரணுகதி செய்தருளுகிறாரென்று நினைக்கவொண்ணாது. *ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: * ஆகையாலே ஆவ்ருத்திக்கு ப்ரஸக்தி யில்லை.

விபா! — எம்பெருமானே!, பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் குருந்—பிதாவையும், மாதாவையும், மனைவியையும், மக்களையும், சுற்றத்தாரையும், தோழன்மாரையும், ஆசார்யர்களையும், ரத்நாநி தநதாந்யாநி க்ஷேத்ராணி ச-கருணாணி ச—ரத்நங்களையும் தனதாந்யங்களையும், கிராம பூமிகளையும், வீடுகளையும், ஸர்வதர்மந் ச—ஸர்வதர்மங்களையும், ஸாக்ஷரந் ஸர்வகாமந் ச—கைவல்யமுட்பட ஸகல காம்ய புருஷார்த்தங்களையும், [ஸ்வர்க்கலோகாதிபத்யம் ப்ரஹ்மலோகாதிபத்யம் முதலியவற்றில் ஆசையையும் என்றபடி.] ஸம் த்யஜ்ய—வாஸனையோடே விட்டொழித்து, தே லோக விக்ரந்த சரணேன சரணம் அவ்ரஹ்—உனது உலகமளந்த பொன்னடியே அடைந்துய்தேன் என்றபடி.

இங்கே தாராந் புத்ராந் பந்தூந் ஸகீந் ரத்நாநி இத்யாதிகளை விட்டதாகச் சொல்வதில் விப்ரதிபத்தி யொன்றுமில்லை. பிதரம் மாதரம் குருந்—என்று தந்தையாரையும் ஆசாரியரையும் விட்டதாகச் சொல்வது பொருந்துமா? *मातृदेवो भव, पितृदेवो भव, आचार्यदेवो भव* என்று சாஸ்த்ரக்கட்டளை விளங்கும்போது அதனை அதிலங்கனம் செய்வது தகுதியோ? தாய்தந்தையரை விடலாமென்று ஒருவாறு உபபாதித்தாலும் ஆசார்ய த்யாகம் ஒருபடியாலும் உபபாதிக்கவொண்ணாதன்றோ. *पञ्चाचार्यपदाश्रितः* என்று போற்றப்பட்ட எம்பெருமானார்தாம் ஒரு ஆசார்யரையும் விட்டவருமல்லரே. ஆகவே, உண்மையில் த்யாஜ்யங்களான தநதாந்யாதிகளோடொக்க த்யஜிக்கவொண்ணாத விஷயங்களையும் த்யஜித்ததாக அருளிச் செய்கிற விதற்கு உபபத்தி எங்ஙனே? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின், இவர்களை விட்டுவிடுவதாவது விரோதப்பட்டுத் தள்ளிவிடுவதன்று. காம்யதர்மோபயோகியாகவோ அர்த்தகாமோபயோகியாகவோ இவர்களைக் கொள்ளாததுவே இங்கு த்யாகமாவது. 'கருணாணி ச' என்று விட்டையும் விட்டுவிடுவதாக இங்குச் சொல்லப்படுகிறது. விடாவது வாஸஸ்தானம்; ஸம்ந்யாஸிகளானாலும் ஒரு வாஸஸ்தானமின்றிக்கே ஆகாசத்தில் நிற்க முடியாதே. ஒரிருப்பிடம் அவசியம் வேண்டியதாய் அவர்ஜநீயமானபின்பு இதையும் விட்டதாகச் சொல்வதன் கருத்தை ஆராயவேணுமே. இவ்வுலகில் வாழும்பவரும் தன தான்யங்களையும் விட்டிருக்கமுடியுமோ! பரமைகார்திகளாய் நேராகத் தாங்களே தனதாந்யங்களை வைத்துக்கொள்ளாவிடினும் தமக்கு ப்ரதிநிதிகளாகச் சில அந்தரங்க சிஷ்யர்களாவது அவற்றை வைத்துக்கொள்ளவேணுமே; அல்லாதபோது தேஹயாத்ரை நிர்வஹிக்கும் வகையிலேயே. ஆதலால் இங்குச் சொல்லுகிற த்யாகம் ஸர்வாத்மநா த்யாகமன்று என்று கொள்ளவேணும். "தாராந் பந்தூந் ஸகீந்" என்னும்படியான சில விஷயங்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கக் குறையென்? என்றாலும், கீழே விவரித்த கணக்கிலே த்யஜிக்க வொண்ணாத வற்றையும் த்யஜித்ததாகச் சொல்லுகிறதற்குக் கருத்து அறியத்தக்கதே. "கொண்ட பெண்டிர் தாம் முதலாகக் கூறுமுற்றார் கன்மத்தால். அண்டினவரென்றே அவரைவிட்டுத்—தொண்டருடன் சேர்க்கும் திருமாவைச் சேருமென்றான் ஆர்க்குமிதம் தாரர்க்கும் புகழ்மறன் பண்டு" [திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி 81] என்று மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த படியே, ஆழ்வார் *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார்* என்கிற திருவாய்மொழியிலே கொண்டபெண்டிரையும் மக்களையும் விட்டொழிக்குமாறு உபதேசித்தருளினது வாஸ்த

வமே. அந்த ஆழ்வார் தாமே அதன் கீழ்ப்பாசரத்தில் *ஆயிரத்துளியையும் பத்தும் வல் லார்கள், நல்ல பதத்தால் மனை வாழ்வர் கொண்ட பெண்டிர் மக்களே * என்றருளிச்செய்த தும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஓரிடத்தில் ஹேயமாகச்சொன்ன குடும்பவாழ்க்கையையே மற்றோரிடத்தில் [பலச்ருதி கூறும் முகத்தால்] உபாதேயமாக அருளிச் செய்தாரென்றால், த்யாஜ்யமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு. உபாதேயமாகைக்கு நிபந்தனம் வேறு என்று தெரிந்து கொள்ள ப்ராப்தமாகுமன்றோ.

“गुरोरप्यवलम्बस्य कार्याकार्यमजनतः । उत्पथं प्रतिपन्नस्य सद्यस्यागो विधीयते ॥”

என்பது முதலான சாஸ்திரங்களையும் துணைகொண்டு அர்த்த நிஷ்கர்ஷம் பண்ணவேணும். * தன் குருவின் தாளிணைகள் தன்னிலன்பொன்றில்லாதார், அன்புதன்பால் செய்தாலுமம் புறையகோல்— இன்பமிகு விண்ணாடு தானளிக்கவேண்டியிரான், ஆதலால் நண்ணுரவர்கள் திருநாடு * என்றும், *ஞானமனுட்டான மிவை நன்றாகவே யுடையனான குருவை யடைந்தக் கால்—மாநிலத்திர் தேனார் கமலத் திருமாமகள் கொழுநன் தானே வைகுந்தந் தரும்” என்றும் அருளிச்செய்தபடியே ஆசார்ய ஸம்பந்தமே முக்திக்கு முதல் தனி வித்தாயிருக்க அப் படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையும் குலைத்துக்கொள்வதாக இங்கு அருளிச் செய்கிறு ரென்று அர்த்தம் கொள்ள அவகாசவேசமுமில்லை. மாதாபிதரக்களையும் ஆசார்யர்களையும் புத்ரமித்ராதிகளையும் பகவத் விபூதிகளாகக் கருதுகின்றே னென்பதுவே இங்குப் பரமதாத் பர்யம். இவர்கள் தாமே பகவத்பாகவதாநுபவ விரோதிகளாகில் இவர்களை ஸர்வாத்மநா த்யஜிக்கவும் ப்ராப்தமே. இன்னமும் விரிவு பெரியார்பக்கல் கேட்டுணர்வது. (6)

त्वमेव माता च पिता त्वमेव त्वमेव बन्धुश्च गुरुस्त्वमेव ।

त्वमेव विद्या द्रविणं त्वमेव त्वमेव सर्वं मम देवदेव ॥ ७ ॥

[த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ த்வமேவ பந்துச் ச குருஸ் த்வமேவ]

த்வமேவ வித்யா த்ரவிணம் த்வமேவ த்வமேவ ஸர்வம் மம தேவதேவ!.] (7)

ஹே தேவதேவ! —வாராய் தேவாதிதேவனே! மாதா ச த்வமேவ, பிதாச த்வமேவ— தாயும் நீயே தகப்பனும் நீயே; பந்துச் ச த்வமேவ, குருச் ச த்வமேவ— உற்றாரும் நீயே ஆசாரியனும் நீயே; வித்யா த்வமேவ, த்ரவிணம் த்வமேவ— ஞானமும் நீயே, பொருளும் நீயே. மம ஸர்வம் த்வமேவ—(பலசொல்லியென்?) எனக்கு எல்லாமும் நீயே. * பெற்ற-தாய்-நீயே பிறப்பித்த தந்தை நீ, மற்றையாசாவாரும் நீ பேசில் * சேலேய் கண்ணியரும் பெருஞ் செல் வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய்தந்தையும் அவரே யினி யாவாரே * என்ற அருளிச்செயல் களை இங்கே அறுஸந்திப்பது. கீழே பிதரம் மாதரம் தாரார் என்ற ச்லோகத்தில் விட்டவை யாகச் சொல்லப்பட்டவை யெல்லாம் எம்பெருமானே யென்று இந்த ச்லோகத்தினால் சொல் லிற்றாயிற்று. எம்பெருமான் ப்ரியப்ரவர்த்தகனாகையாலே தாயாகவும், நரிதப்ரவர்த்தக னாகையாலே தகப்பனாகவும், மற்றும் ஸகலவித பந்துக்களும் செய்யக்கூடிய உபகாரங்களை யெல்லாம் செய்வதனால் பந்துவாகவும் *கலைகளும் வேதமும் நீதி நூலும் கற்பமும் சொற் பொருள் தானும் மற்றை நிலைகளுமெல்லாம் நீர்மையினாலுள் செய்ததனாலே ஆசார்யனாக வும் இப்படியெல்லாமாகச் சொல்லக் குறையிலலை. திருமங்கையாழ்வார் “பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருவிகம்பின் மீதோடிப் பெருகுகாலம் தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைக் தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டான்” என்று அருளிச்செய்ததைக்கொண்டு இவ்விடத்து வியாக்கியானத்தில் ஆச்சார்பிள்ளை காட்டியருளின கவைப்பொருளை தேசிகள் “प्रत्यक्षा-यांमुदरे स्थापयित्वा प्रसवनात् माता” என்ற பூர் ஸூகத்தியால் தழுவிருப்பது ரஸிக்கத்தக்கது. த்வமேவ வித்யா—* நாலினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளுக்கெல்லாம் ஆவியுமாக்கையுந்

தானே * என்ற திருவாய்மொழி காண்க. “நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன்” என்றிருக்கும் அகிலஞ்சகர்கள் உபாஸகரூப வித்யாஸ்தானத்திலே எம்பெருமானையே நிறுத்துவார்களிறே. த்ரவிணம் த்வமேவ — உபாயோபேயங்கனிரண்டும் கீயே யென்று காட்டினாடி. உளவில் த்ரஸ்யத்வதத் கார்யாத்ரங்கனூர்து ஸாதனமாகத் கொள்வதும் ஸ்வயம் போக்யமாகத் கொள்வதும் ப்ரத்யசுகிறே. அது எம்பெருமான் நிறத்திது மொக்கும். ... (7)

4. पिताऽसि लोकस्य चराचरस्य त्वमस्य पूज्यश् च குருர் கரியாத்,

न त्वत्समोऽस्यभ्यधिकः कुतोऽन्यो लोकत्रयेऽप्यप्रतिमप्रभावः ।

[பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யச் ச குருர் கரியாத், ந த்வத் ஸமோஸ்யப்யதிக: குதோந்யோ லோகத்ரயேப்யப்ரதிமப்ரபாவ:.] (8)

அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய த்வம் பிதா அஸி—[கிறே உபாத்தமான ச்லோகத்தில் எம்பெருமானைத் தாமொருவர்க்கே மாதா பிதாவாகச் சொல்லிவந்தது; அந்த வறுவு ஸர்வலோகஸாதாரண மாகையாலே அதைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகத்தை இப்போது அநுஸந்திக்கிறார். பகவத்கேதையில் பதினோராமத்யாயத்தில் நார்பத்து மூன்றாவது ச்லோகமிது. இதற்கடுத்த ச்லோகமும் இங்குச் சேர்த்தே அநுஸந்திக்கப்படுகிறது.] அப்ரதிமப்ரபாவ!—ஒப்பில்லாப் பெருமைபெற்ற மாயோனே! த்வம் அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய பிதா அஸி — ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தந்தையா யிராநின்றாய்; அஸ்ய லோகஸ்ய பூஜ்ய: குருச்ச அஸி—இவ்வுலகுக்குப் பூஜிக்கத் தகுந்த ஆசார்யனாகவுயிராநின்றாய். ஆவகயினாலே, இவ்வுலகுக்கெல்லாம் பூஜ்யதமனாயிரா நின்றாய். லோகத்ரயேபி த்வத்ஸம: அந்ய: நாஸ்தி — காருண்யம் முதலிய குணங்களினால் உன்னையொத்தவன் மூவுலகிலும் வேறொருவனுமில்லை; அப்யதிக: குத:—ஸமானன் இல்லையென்னும்போது மேற்பட்டவனில்லையென்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? *ஒத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாயனாயிரா நின்றாயென்றபடி.

இங்கு த்வத்ஸம: நாஸ்தி என்னுதே த்வத்ஸம: அந்ய: நாஸ்தி என்கையாலே உனக்கு ஒப்பானவன் கீயே என்றதாகும். *उपमानोपमेयत्वं यदेकस्यैव वस्तुनः । इन्दुरिन्दुरिव श्रीमानित्यादौ तदनन्वयः ॥ * என்பர் ஆலங்காரிகர். “ககநம் ககநாகாரம் ஸாகரஸ் ஸாகரோபம: ராமராவண்யோரி யுத்தம் ராமராவண்யோரிவ.” இத்யாதிகளும் காண்க. “தன்னொப்பான் தானுயுளன்காண்” என்றார் திருமழிகைப்பிரானும். ... (8)

२. तस्मान्प्रणम्य प्रणिधाय कायं प्रसादये त्वामहमीशमीडवम् ।

पितेव पुत्रस्य सखेव सख्युः प्रियः प्रियायार्हसि देव सोढुम् ॥

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாமஹமீசமீட்யம், பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்ய: ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ! ஸோடும். (9)

தஸ்மாத்—கிற்ச்லோகத்திற் சொல்லியபடி கீ ஸர்வஸ்மாத் ப்ரணமிருக்கையாலே, அஹம்—குற்றன் குறைகளை வடிவெடுத்திருக்கிற நான், ஈசம் ஈட்யம் த்வம் - ஸர்வ நியத் தா வராயம் ஸ்தோத்ராந்ஸனுபுமிருக்கிறவுன்னை, காயம் ப்ரணிதாய ப்ரணம்ய - (வேரற்ற மரந்தோல) உடலைக் கீழேயிட்டுத் தொழுது, ப்ரஸாதயே - கடிமை வெள்ளி கின்றேன்; தேவ - பெருமானே!, புத்ரஸ்ய (தோஷம்) பிதேவ—மாகுறாடாய் குற்றத் தைத் தகப்பன் பொறுப்பது போலவும், ஸக்ய: (தோஷம்) ஸகேவ - மித்திரனுடைய அபராதத்தை மித்திரன் பொறுப்பது போலவும், ப்ரியாய (மஜ்ஜம்) - அன்பனுள்

என்பொருட்டு, ப்ரிய: (தவம்) னோடும் அர்ஹஸி - அப்பொருள் (எனது அபராதங்
களைப்) பொறுக்கவந்தே; *ப்ரிய: ப்ரியாயர்ஹஸி* என்றவிடத்தில் 'ப்ரிய: ப்ரியாயா:
அர்ஹஸி' என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். அப்போது ஆர்ஹஸ்த்தியாகக் கொள்ள
வேணும், காதலிப்பதுடைய குற்றத்தைக் காதலன் பொறுக்குமா போலவும்
என்றபடி. ... (9)

१०. मनोवाककायैरनादिकालप्रवृत्तानन्ताकृत्यकरणकृत्याकरणभगवदपचारभागवतापचारा-
सह्यापचाररूपनानाविधानन्तापचारान् आरब्धकार्यान् अनारब्धकार्यान् कृतान्
क्रियमाणान् करिष्यमाणांश्च सर्वानशीयतः क्षमस्व ॥

[மனோவாக் காயை நானாதி கால ப்ரவ்ருத்தாநந்தாக்குந்த ப்ரண க்ருத்யாகரண
பகவதபசார பாகவதாபசார அஸஹ்யாபசார ரூப நானாவிதாநந்தாபசாராந் ஆரப்த
கார்யாந் அநாரப்த கார்யாந் க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணாம்ச் ச ஸர்வாந்
அசேஷத: க்ஷமஸ்வ.]

(10)

மனோவாக் காயை:— மனம் மொழி மெய் என்கிற மூன்று உறுப்புகளினாலும்,
அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த - அடிதெரியாத நேடுதான் முன்னாக விளைந்த, அநந்த - அளவிற்றந்த,
அக்ருத்யகரண - செய்யத்தகாத காரியங்களைச் செய்வதும், க்ருத்யாகரண - செய்ய வேண்டிய
காரியங்களைச் செய்யாதொழிவதும், பகவதபசார - எம்பெருமான் திறத்தில் அபசாரப்
படுகையும, பாகவதாபசார - அவளடியார்கள் திறத்தில் அபசாரப்படுகையும, அஸஹ்யாபசார
ரூப - பொறுக்கவொண்ணாதபடி அபசாரப்படுகையுமாக இங்ஙனேயுள்ள, நானாவிதாநந்தாப
சாராந் - பலவகைப்பட்ட அபரிமிதங்களான குற்றங்களை, (இதற்கு 'அசேஷத: க்ஷமஸ்வ'
என்றதிலே அர்ஹஸம்.) அசேஷத: அணுவளவும் மிச்சமில்லாதபடி, க்ஷமஸ்வ - பொறுத்
தருளவேணும். இங்ஙவபசாரங்கள் எப்படிப்பட்டவையென்னில்; ஆரப்தகார்யாந் - பலன்
கொடுக்க ஆரம்பித்தவையாயிருக்கும் சில அபசாரங்கள். அநாரப்தகார்யாந் - இன்னமும்
பலன் கொடுக்க ஆரம்பியாமலிருக்கும் சில பாபங்கள். க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமா
ணாந் ச - இறந்த காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலு மெதிர்காலத்திலுமாக த்ரிகால வ்யாபிகளா
யிருக்கு மிங்ஙவபசாரங்கள். இங்ஙவபசாரங்களனைத்தையும் பொறுத்தருள வேணுமென்
ருராயிற்று.

ஸர்வாந்—உலகில் அவரவர்கள் செய்யும் அபசாரங்களானவை மாநஸிகங்களாயும்
வாசிகங்களாயும் காயிகங்களாயும் இருப்பது ப்ரஸித்தமாயிருக்க, *மனோவாக் காயை:
ப்ரவ்ருத்த* என்று சொல்லவேணுமோவென்னில்; எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்காக
அமைந்த மனஸஸையும், அவனைத் துதிப்பதற்காக அமைந்த வாக்ஸையும், அவனுக்குப்
பணியிடைகள் பலவரு செய்வதற்காக அமைந்த உடஸ்யுங்கொண்டு அந்தோ! வ்யபிசரிக்
கலாயிற்றே! என்கிற நிர்வேதம் இச்சொல்தொடையிலே தோன்றும்.

இக்குற்றங்கள் எத்தனை நாளாகச் செய்யப்பட்டவையென்ன, அநாதிகால ப்ரவ்ருத்த
என்றிருர். ஸம்ஸாரமோ அநாதி: *பஹுநி மே வ்யநீதாநி ஜந்மாந் தவ சாரிஜு:ந!* என்று கதை
யிலருளிச் செய்தபடியே கீழ்க்கழிந்த ஜன்மங்களுக்கோ தொகையில்கூ. இப்படி அடி
தெரியாத காலம் தொடங்கி ப்ரவ்ருத்தமானவை. ஆனது பற்றியே அனந்தங்களுமானவை.
அவற்றை வகையிட்டுச் சொல்லுகிறார் (அக்ருத்யகரண) என்று தொடங்கி.

அக்ருத்யகரணமாவது—செய்யத்தகாதவையாக சரஸ்த்ரங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ள
தீய கருமங்களைச் செய்வது. *ந லிம்ஸ்யாத ஸர்வா பதாநி* என்கிற விதியை

அதித்ரமித்துப் பண்ணுநீற ப்ராணிபிடை, ப்ராப்த விஷயங்களைத் துதிப்பதற்குரிய வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களைத் துதிக்கை, பிறர் பொருள் தாரமென்றிவற்றை அபஹரிக்கை, அஸத்யஞ் சொல்லுகை, பகழிக்கத்தகாதவற்றை யதேச்சமாக பகழிக்கை—ஆக இங்ஙனே பலவகைப்பட்டிருக்கும் அக்ருத்யகரணம்.

க்ருத்யகரணமாவது - சாஸ்த்ரவிஹிதங்களான வர்ணசீரமதருமங்களைச் சோர்வு சோம்பல்களாலும் நாஸ்திக்யத்தாலும் அநுஷ்டியாதொழிகை. பகவதபசாரமாவது - தேவதார்தரங்களைடொக்க எம்பெருமானை நினைக்கையும், ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மதுஷ்யஸஜாதியதா புத்தி பண்ணுகையுள், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாந நீருபணம் பண்ணுகையும் முதலானவை. பாகவதாபசாரமாவது - அஹங்காரத்தாலும் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விதேராதம். அஸஹயாபசாரமாவது - கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதிநிபந்தகமாவல்லாமல் துறிரண்யகசிபுவைப்போலே பகவதவிஷயமும் பாகவதவிஷயமு மென்றால் காணவும் கேட்கவும் பொறுதபடியிருக்கை. ஆசார்யாபசாரமும் அஸஹயாபசார மெனப்படும்; அதாவது - ஆசார்யனருளிச் செய்த அர்த்தத்தின்படியே அநுஷ்டியானமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ரங்களையும் அவற்றுண் அர்த்தங்களையும் அல்பப்ரயோஜனங்களுக்காக அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும் இவை முதலானவை. ஆசார்யபக்தரான ஸப்ரதற்மசாரிகளுடன் ஐகரஸ்யமுண்டாய் வர்த்திக்கவேண்டியிருக்க அது செய்வாதே அவர்கள் நிறத்தில் பண்ணும் அஸத்யையும் அவஜ்ஞையும் முதலானவையும் அஸஹயாபசார மெனப்படும். "भागवतभक्तविषयापचारः असह्यापचारः । आचार्यविषयापराधो वा" என்பர் ச்ருதப்ரகாசிகாசார்யர். அவ்வாறிரியர், கீழே பகவதபசாரத்தையும் பாகவதாபசாரத்தையும் விவரிக்கும்போது அருளிச்செய்திருப்பது ரஸவத்தரம்; "भागवतापचारो भगवदपचारः" என்பது அவருடைய ஸ்ரீஸூக்தி. பாகவதர்களுிடத்திலே அபசாரப்பட்டால் அது பகவதாபசாரமாய் முடியும். பகவாஸிடத்திலே அபசாரப்பட்டால் அது பாகவதாபசாரமாய் முடியும் என்றபடி. *पाण्डवान् द्विपते राजन् सम प्राणा हि पाण्डवाः * என்ற பகவதுத்தியையும் * यदपराधसहस्रमजस्रजं त्वयि शरण्य! हिरण्य! उपावहन् । वरद! तेन चिरं त्वमविक्रियो विकृतिमर्मकनिर्भजनादगाः ॥ * என்ற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியையும் இங்கே நினைப்பது.

எம்பெருமானையே கோக்கிச் சொல்லுகிற இந்த குர்ணியில் த்வதபசார என்று முன்னிலையாக அருளிச் செய்யவேண்டியிருக்க பகவதபசார என்று படர்க்கையாக வருளிச் செய்திருப்பது பொருந்துமோ வென்று சங்கீக்கக் கூடியதுண்டு. ஆனாலும் குறையில்லை; பகவதபசார மென்றே ப்ராணித்தி ப்ராசர்யமிருப்பதனும் அருளிச்செய்தபடி. "यदपचारेति वक्तव्येऽपि अव भगवदपचारशब्दः तत्तत्प्रमाणोपात्तप्रकारमूचनाय" என்றார் தேசிகன்.

இந்த வாக்கத்தில் அநந்த பதம் இரண்டு தடவை ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதலிலுள்ள அநந்தபதம் - அக்ருத்யகரண க்ருத்யகரணரூப ஸாரபந்தாபசாரங்களில் அக்வயிக்கும். இரண்டாவது அநந்தபதம் பகவதபசாராதிகளில் அக்வயிக்கும்.

*[ஆரப்தகார்யாந் அநாரப்தகார்யாந்] ப்ராப்தகருமங்களுக்கும் ஸஞ்சிதகருமங்களென்றும் கருமங்கள் இரண்டுவகையாகவுள்ளன; நாம் செய்திற கருமங்களெல்லாம் அப்போதே உடனே பலன் கொடுக்கத் தொடங்கிவிடமாட்டா; ப்ரபாகத்ரமத்தில் நான் பலன் கொடுக்கும். அப்படி பலன் கொடுக்கத் தொடங்கின கருமங்கள்

பிராரப்தங்களை எப்படும். அவற்றையே இங்கு ஆரப்தகாரியாக என்றது. அப்படிப் பட்ட பிராரப்த கருமங்களினால் கிருத்தாவஸரங்களை அதுபந்தரத்தபலங்களாகிடுக்கும் கருமங்கள் ஸஞ்ஜிதங்களை எப்படும். அவற்றையே இங்கு அநாரப்தகாரியாக என்றது. ... (10)

११. अनादिकालप्रवृत्तिं विपरीतज्ञानम् आत्मविषयं कृत्स्नजगद्विषयं च विपरीतवृत्तिं चाशेषविषयम् अद्यापि वर्तमानं वर्तिष्यमाणं च सर्वं क्षमस्व ॥

[அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தம் விபரீதஜ்ஞானம் ஆத்மவிஷயம் க்ருத்ஸ்ன ஜகத்விஷயஞ்ச விபரீத விருத்தஞ்ச அசேஷ விஷயம் அத்யாபி வர்த்தமானம் வர்த்திஷ்ய மாணம் ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ.]

இவரி, மோக்ஷரோதியான புண்மபாபருபமான விவக்கிஷய க்ஷமித்தருளவேணுமென்று வேண்டுகிறார். அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தம்—அடிதொர்யாத காலம் முதற்கொண்டு விளைந்ததாய், ஆத்ம விஷயம் க்ருத்ஸ்ன ஜகத் விஷயஞ்ச விபரீதஜ்ஞானம்—ஆத்மாவைப்பற்றினதாயும் ஸமஸ்தஜகக்மதாயும் பற்றினதாயுமிருக்கிற விபரீதஜ்ஞானத்தை (க்ஷமித்தருளவேணும்;) அசேஷ விஷயம்—எல்லாவற்றையும் பற்றினதாய், அத்யாபி வர்த்தமானம் - இன்னமும் தொடர்ந்துவாராகின்றதாய், வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச - இவரிமேல் வாஸ்தாபலத்தாலே விளையப்போகிறதாயுள்ள, ஸர்வஞ்ச விபரீதவ்ருத்தம் க்ஷமஸ்வ - எல்லாவிதமான நிஷித்தாநிஷ்டானங்களையும் பொறுத்தருளவேணும். ஆத்மவிஷயமான விபரீதஜ்ஞானமாவது தேவநாத்மாபிமானம், ஸ்வதந்த்ராத்மப்ரமம், அந்யசேஷத்வப்ரமம் முதலியன. க்ருத்ஸ்னஜகத் விஷயமான விபரீதஜ்ஞானமாவது—“ஸர்வபூதாத்மகே தாத! ஜகந்நாதே ஜகந்மயே. பரமாத்மநிகோவிந்தே பித்ராபித்ரகதா குத:?” என்கிற ப்ரஹ்மாதன் படியிலன்றிக்கே தேவதிர்யம்மநுஷ்யாதி பதார்த்தங்களை அவையவையாக மாத்திரம்காண்கை. ஆத்மவிஷயம், க்ருத்ஸ்னஜகத் விஷயம் என்கிற விசேஷணங்கள் ‘விபரீத வ்ருத்தம்’ என்கிற விசேஷயத்திலும் அர்வயிக்கும். ஆத்ம விஷயமான விபரீதவ்ருத்தமாவது—ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வார்வயம் முதலானது. ஜகத் விஷயமான விபரீதவ்ருத்தமாவது - “தனக்கு ஒருவன் ஒரு திங்கு செய்தால் அதை ஸ்வகர்மபலமென்றோ க்ருபாபலமென்றோ நினைவாதே, நிமித்தமாத்ரமான சேதனை ஸ்வதந்த்ரனாகவெண்ணி அவன் நமக்குத் திங்கிழைத்தா னென்று கொண்டு அவன் திறத்தில் ஒன்றுக்குப் பத்தாகத் திங்குகள் செய்கை. விசேஷ விஷயம் - ஐச்வர்யம் முதலிய புருஷார்த்தங்களை விரும்புகை முதலான காம்யங்களை விவக்ஷிக்கிறது. முன்பு செய்தவற்றையும் இப்போது செய்கிறவற்றையும் இனிச் செய்யப்புகுகிறவற்றையுமெல்லாம் அறிவிவியான அடியேன் அறிவின்றிலேனாலும் ஸர்வஜ்ஞான தேவரீரே அறிந்து பொறுத்தருளவேணுமென்றுராயிற்று. ... (11)

१२. मदीयानादिकर्मप्रवाहप्रवृत्ताम् भगवत्स्वरूपतिरोधानकरीम् विपरीतज्ञानजननीम् स्वविषयायाश्च भोग्यबुद्धेर्जननीम् देहेन्द्रियत्वेन भोग्यत्वेन सूक्ष्मरूपेण चावस्थिताम् दैवीम् गुणमयीम् मायाम्; दासभूतम् 'शरणागतोऽस्मि तवास्मि दासः' इति चकारं मां तारय ॥

[மதியானாதி கர்ம ப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் பகவத்ஸ்வரூப திரோதானகரிம் விபரீத ஜ்ஞான ஜநனிம் ஸ்வவிஷயாயாச் ச போக்ய புத்தேர் ஜநனிம் தேஹேந்த்ரியத் தேவநிஸ்வக்ஷ்மரூபேண சாவஸ்திதாம் தைவீம் குணமயீம் மாயாம் தாஸபூதம் ... 'சரணாகதோ஽ஸி தவாஸி தாஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தாரய.]

இந்த சூர்ணியில் தாஸபூதம் என்று த்விதியார்த்தமாகச் சொல்லவேண்டியதை தாஸபூதம் என்று ப்ரதாவர்த்தமாகச் சிலர் பாடஞ் செய்துவருவது மருள். தாஸபூதம் என்று த்விதியார்த்தமான பாடமே கொள்ளத்தக்கது. பூருவர்களுக்கெல்லாம் அபிமதமான பாடமும் இதுவே. தாஸபூதனும், “சரணுகதோஸ்மி, தவாஸ்மிதாஸ:” என்று சொல்பவனுமான அடியேனை என்று பொருள் காண்க.

கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞானத்துக்கடியான தேஹஸம்பந்தத்தைக் கழித்துத் தரவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார் இந்த சூர்ணியினால். எம்பெருமான் கிதையிலே *दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते* [7-14] என்று சொல்லி வைத்தானீதே. அதைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டே இங்கு மாம் தாரய என்கிறார். மாயையாவது ப்ரக்ருதி; அதை அடியேன் கடந்தேனும்படி செய்தருளவேணுமென்கிறார்.

மதிய அநாதிகரீம் ப்ரவாஹ ப்ரவிருத்தாம் — நெடுநாளாக நான் பண்ணிப்போந்த கர்மபரம்பரையாலே யுண்டானதாய்,

பகவத்ஸ்வரூப நிரோதாநகரீம் — எம்பெருமானாய் உன்னுடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ள வொட்டாது மறைப்பதுமாய்,

விபரீதஜ்ஞாந ஜநீம் — தேஹாத்மப்ரமம் முதலிய விபரீத வுணர்ச்சியை விளைப்பதுமாய்,

ஸ்வ விஷயாயா: போக்ய புத்தேச் ச ஜநீம் — ஸ்வகார்யபூதமான சப்தாதிசுரிலே போக்யதாபுத்தியைப் பிறப்பிப்பதுமாய்,

தேஹேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேந ஸுக்ஷ்மரூபேண ச அவஸ்திதாம் — போகாயதநமான தேஹரூபத்தாலும் போகோபகரணமான இந்த்ரியரூபத்தாலும் போக்யமான சப்தாதிசுரூபத்தாலும் இத்தனைக்கும் முதற்கிழங்கான ஸுக்ஷ்ம ப்ரக்ருதிசுபூத்தாலும் [ஆக நான்கு வகைப்பட்ட பரிணாமத்தை யுடைத்தாய்] இராகின்ற,

கைலீம்—*இன்புறுமில்வினையாட்டுடையானுகையாலே தேவனென்று பேர் பெற்ற வுன்னுலே க்ரிடாபரிகரமாகச் செய்யப்பட்டதாய்,

குணமயீம்—ஸத்வரஜஸ்தமோ குணமூர்த்தியாய்.

மாயாம் — விசித்தகார்யகரமாகையினுலே மாயைமென்று பேர் பெற்றதான ப்ரக்ருதியை,

(இதற்கு மாம் தாரய என்றதோடே அர்வயம்.)

மாம் என்கிற விசேஷ்யவ்யக்திக்கு இரண்டு விசேஷணமிடுகிறார் - (தாஸபூதம்) என்றும், (சரணுகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம்) என்றும். தாஸபூதம் - அடியியறுகவுர், சரணுகதோஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம் — தவயத்தில் பூர்வகண்டத் திற்படியே சரணுகதனுனைன், உத்தரகண்டத்திற்படியே வகங்கர்யாத்ரதனுனைன் என்று வாய்விட்டுச் சொல்பவனுய்மிருக்கிற, மாம் — என்கை, தாரய—(ப்ரக்ருதியைக்) கடந்தவனும்படி செய்தருளவேணும். *मायां मां तारयेति द्विकर्मकप्रयोगः॥ (தவாஸ்மி தாஸ:) என்கிற விடத்திலுள்ள அஸ்மி — ப்ரார்த்தகநாபிப்ராயத்தாலே ப்ரயோகிக்கப் பட்டதென்று கொள்ளவேணும். தாஸவ்ருத்திபரணயிருக்கக் கடலென் என்றபடி, இப்படி கொள்ளாதபோது கீழே (தாஸபூதம்) என்றதையே மீண்டும் சொன்னதாக ஆகு மந்தனை - என்று தெனிகர் திருவுள்ளம் பற்றுக்கிறார்.

இனி சதூர்த்தியின் அர்த்தமான இஷ்டப்ராப்தியைப் பார்த்திக்குற—

१३. *तेषां ज्ञानी नित्ययुक्त एकभक्तिर्विशिष्यते । प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः ॥
उदारास्सर्व एवैते ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम् । आस्थितस्स हि युक्तात्मा मामेवानुत्तमां गतिम् ॥
बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान्मां प्रपद्यते । वासुदेवस्सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः ॥
इति श्लोकत्रयोदितज्ञानिनं मां कुरुष्व ॥

[*தேஷாம் ஜ்ஞாநீ ர்த்ய யுக்த ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே, ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநி
நோத்யர்த்தமஹம் ஸ ச மம ப்ரிய: . உதாராஸ் ஸர்வ எவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்
மைவ மே மதம், ஆஸ்திதஸ் ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவானுத்தமாம் கதிம்.
பஹூநாம் ஜன்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே, வாஸுதேவஸ் ஸர்வ
மிதி ஸ மஹாத்மா ஸதூர்த்வப: * இதி ச்லோகத்ரயோதித ஜ்ஞாநீநம் மாம்
குருஷ்வ. என்று தொடங்கி.

(13)

நமச்சப்தத்தின் பொருளான விரோதி நிவர்த்தநத்தைக் கீழே பிரார்த்தித்தார் : அவ்
வளவோடு நிற்க வொண்ணுமோ? பரமபுருஷார்த்தமான கைங்கர்ய ஸித்தியும் வேணுமே.
அந்த கைங்கரியத்தைப் பார்த்திக்க நினைத்து அதற்கு இன்றியமையாததாய் கைங்கர்யம்
போலவே ப்ரியவிஷயமாய்த் திருநாட்டிலும் அநுவர்த்திக்குமவையான பரபக்தி பரஜ்ஞான
பரமபக்திகளை யபேக்ஷிக்க நினைத்து, பக்திஸூபாபந்நமான ஜ்ஞானமுடையார்க்கே அவை
ஸித்திக்கக் கூடுமாகையாலே அந்த ஜ்ஞானம் ஸித்திக்க வேண்டுமென்று, கீதாசார்யனருளிச்
செய்த மூன்று ச்லோகங்களை மூன்னிட்டுக் கொண்டு— அந்த ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்கி
யருளவேணுமென்று வேண்டுகிறார். பகவத்கீதையில் ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பதினேழு
பதினெட்டு பத்தொன்பதாம் ச்லோகங்களை அடையே அநுஸந்தித்து, இந்த மூன்று ச்லோ
கங்களாலும் தேர்த்த ஜ்ஞானத்தையுடையேனும்படி அடியேனைச் செய்தருளவேண்டுமென்று
இரக்கிறார்.

இம்மூன்று ச்லோகங்களுக்கும் அடையே பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. கீழ் ச்லோ
கத்தில் *சதூர்த்வ பஜந்தே மாம்* என்று தொடங்கி, தன்னை பஜிப்பவர்கள் நான்கு வகைப்
பட்டவர்களென்று சொன்னான் கண்ணன். ப்ரஷ்டைச்வர்யகாமன், அபூர்வைச்வர்யகாமன்,
ஆத்மாநுபவமாகிற கைவல்யமோக்ஷத்தை விரும்புமவன், பகவதனுபவமாகிற பரம புரு
ஷார்த்தத்தை விரும்புமவன் என நால்வராகச் சொல்லப் பட்டாலும் ஐச்வர்யகாமர்
களென்று ஒரே வகுப்பாதலால் மூவராகவே கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட மூவகையான
பக்தர்களுள் ஜ்ஞானியென்பவன் சிறந்தவனென்கிறது. [தேஷாம் ஜ்ஞாநீ...விசிஷ்யதே]
என்று. அந்தச் சிறப்புக்குக் காரணமேதென்னில்; [நித்யயுக்த: . ஏகபக்தி:] நித்யயுக்தனாய்
ஏகபக்தியா யிருக்கையாலே ஜ்ஞானியானவன் சிறந்தவன் என்கிறது ஜ்ஞானி: அத்யர்த்தம்
ப்ரிய: அஹம்— ஜ்ஞாநிக்கு என்னிடத்திலுள்ள ப்ரீதி வாசாயகோசரமென்றபடி. ஸ ச மம
ப்ரிய:—அப்படியே அந்த ஜ்ஞானியிடத்தில் எனக்குள்ள ப்ரீதியும் வாசாயகோசரமென்றபடி.
ஏதே ஸர்வே ஏவ உதாரா:—கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகள் யாவரும் என்னையே உபாஸிக்கிற
படியினால் ஓளதார்யம் மிக்கவாகள். என்னிடத்திலிருந்து சிறிதளவாகிலும் கொள்பவர்
களை நான் எனக்கு ஸர்வஸ்வ தாதாக்களாக நினைப்பவனென்றபடி. ஜ்ஞாநீ து ஆத்மைவ மே
மதம்— ஆனாலும் ஜ்ஞானியையே நான் எனக்கு உயிராக நினைப்பவனென்றபடி. ஏனென்
னில்: ஸ ஹி யுக்தாத்மா மாமேவ அநுத்தமாம் கதிம் ஆஸ்தித:—என்னோடு சேர்த்தே வாழ்
நினைத்திருக்கிற அந்த அதிகாரியானவன் என்னையே உயர்த்தப் ப்ராப்யவஸ்துவாக நினைத்தி
ருப்பதனால் என்றபடி. [மேல் *பஹூநாம் ஜன்மநாமந்தே* என்கிற ச்லோகத்தினாலும்
ஜ்ஞாநியின் சிறப்பே சொல்லப்படுகிறது.] பஹூநாம் ஜன்மநாம் அந்தே—பலபல பிறப்பு
கள் கடத்த பிறகு, ஜ்ஞாநவாந் ஸந்—எனக்கு சேஷப்பட்டிருக்கையே ஆத்மஸ்வரூபமென்று

உணர்ந்தவனாகி, மாம் பரபத்யதே— ஞானியானவன் என்னைப் பணிகின்றான்; எப்படி பணி
கின்றனென்னில்; வாஸுதேவஸ் ஸர்வம் இதி—* உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்
றியு மெல்லாங் கண்ணன் * என்கிற ப்ரதிபத்தியோடு பணிகின்றான். ஸ: மஹாத்மா
ஸ்தூர்பவ:— அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா எனக்குக் கிடைப்பதரிது.

ஆக இம்மூன்று ச்லோகங்களிலும் புகழ்ந்து கூறப்பட்ட ஞானியாக அடியேனைச்
செய்தருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று. ... (13)

18. *புருஷஸ்த பர: பார்த்த! பக்த்யா த்வநந்யயா * பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய:
* மத்பக்திம் மாம் குருஷ்வ ||

[* பருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த! பக்த்யா லப்யஸ் த்வநந்யயா * பக்த்யா
த்வநந்யயா சக்ய: * மத்பக்திம் லபதே பராம் * இதி ஸ்தாதந்தரயோதித பரபக்தி
புக்தம் மாம் குருஷ்வ]

(14)

* பருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த! * என்கிற ச்லோகம் கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில்
இருபத்திரண்டாவது. * பக்த்யா த்வநந்யயா சக்ய: * என்கிற ச்லோகம் பதினேராமத்தியா
யத்தில் ஐம்பத்து நான்காவது. மத்பக்திம் லபதே பராம் * என்பது பதினெட்டாமத்தியா
யத்தில் ஐம்பத்து நான்காவது. ஆக இம்மூன்றிடங்களிலும் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி
அடியேனுக்கு விளைந்ததாகச் செய்தருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று. ... (14)

19. பரமபக்திபரஞ்ஞானபரமபக்தயேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ ||

பரபக்தி பரஞ்ஞான பரமபக்தயேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ.]

(15)

பரபக்தி விளைந்தவளவிலே பர்யாப்தி பிறவாதிறே. பரபக்தி பரஞ்ஞானம் பரமபக்தி
இவையே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்கை. ... (15)

20. பரமபக்திபரஞ்ஞானபரமபக்திகுதபரிபூர்ணநிவரதநித்யவிசதமானந்யபயோஜனானவதிகாதி-
* சயமிரிவமவதநுமவோஃஹ் ததாவிதமவதநுமவதநிதானவதிகாதிசயமீதிகாரிதா-
சோவஸ்தோசிதாசோவஸ்தேகரதிரூபநித்யகிங்கரோ பவானி ||

[பரபக்தி பரஞ்ஞான பரம பக்தி க்ருத பரிபூர்ணநிவரத நித்ய விசதமானந்ய
ப்ரயோஜனானவதிகாதிசய ப்ரிய பகவதநுபவோஹம் ததாவித பகவதநுபவ
ஜநிதானவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதாசேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகரதி ரூப
நித்ய கிங்கரோ பவானி.]

(16)

இந்த ஞானியினான், நித்யாநுபவத்தையும் நித்ய கைங்கர்யத்தையும் பெற்று வாழ்வே
னாக வேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று. இழ இரண்டாவது ஞானியில் உள்ள வாக்கிய
ஸந்திவேசமே திங்குச் சிறிது மாறியிருக்கிறதத்தனை. விவரணம் அங்கே கண்டு கொள்
வது. (பக்கம் 7, 8 காண்க) ... (16)

21. எவ்மூலமகௌரவமாயுபாயதயா஽வகலதஸமஸ்தவஸ்துவிஹினோ஽பி, அனந்ததவிருஹிபாபா-
காந்தோ஽பி, அனந்தமத்பவாரயுகோ஽பி, அனந்தமதீயாபவாரயுகோ஽பி, அனந்தாசஹா-
பவாரயுகோ஽பி, எத்காரியகாரணமூலானாதிவிபரிதாஹ்நாபிமூலாத்மஸ்வभावோ஽பி, எத-

दुभयकार्यकारणभूतानादिविपरीतवासनासंबद्धोऽपि, एतदनुगुणप्रकृतिविशेषसंबद्धोऽपि एतन्मूलाध्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकसुखदुःखतद्भेदतदितरोपेक्षणीयविषयानु-
भवज्ञानसङ्कोचरूपमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरमक्तिपरज्ञानपरमभक्ति-
विघ्नप्रतिहृतोऽपि येन केनापि प्रकारेण ह्ययवक्ता त्वं केवलं मदीययैव दयया निःशेष-
विनष्टसहेतुकमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरमक्तिपरज्ञानपरमभक्तिविघ्नः,
मत्प्रसादलब्धमच्चरणारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरमक्तिपरज्ञानपरमभक्तिः मत्प्र-
सादादेव साक्षात्कृतयथावस्थितमत्स्वरूपरूपगुणविभूतिलीलोपकरणविस्तारः, अपरो
क्षसिद्धमन्नियाम्यतामहास्यैकस्वभावात्मस्वरूपः, मदैकानुभवः, महास्यैकप्रियः परि-
पूर्णानवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्यं तथाविध-
मदनुभवजनितानवधिकातिशयशीतिकारिताशेषावस्थोचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्य-
किङ्करो भव ॥

ஏவம்பூதமத்தைகங்கரியப்ராப்த்யுபாயதயா அவக்கப்ப்த ஸமஸ்த வஸ்து விஹீ
நோபி, அநந்த தத்விரோதி பரபாக்ரந்தோபி அநந்த மதபசாரயுக்தோபி. அநந்த மதியா
பசாரயுக்தோபி, அநந்தாஸஸ்யாபசாரயுக்தோபி, ஏதத்கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீ
தாஸங்கார விமூடாத்ம ஸ்வபாவோபி, ஏததுபய கார்ய காரண பூதாநாதி விபரீத
வாஸநா ஸம்பத்தோபி, ஏதததுகுண ப்ரக்ருதி விசேஷ ஸம்பத்தோபி, ஏதந் மூலாத்
யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதிதைவிகஸூகது:க்க தத்தேது ததிதரோபேக்ஷணீய விஷ
யாநுபவஜ்ஞாநஸங்கோசரூப மச்சரணூரவிந்த யுகணிகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பர
ஜ்ஞான பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி, யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம்
கேவலம் மதியையவ தயயா ரிச்சேஷ விந்ஷ்ட ஸஜேதுக மச்சரணூரவிந்த யுகணிகாந்தி
காத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரம பக்தி விக்ந: மத்ப்ரஸாதலப்தமச்சரணூரவிந்த
யுகணிகாந்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி: மத்ப்ரஸாதாதேவ ஸாஸாத்
க்ருத யதாலஸ்தித மத் ஸ்வரூப ரூப குணவிபூதி வீலோபகரண விஸ்தார:, அபரோ
க்ஷஸித்த மந்ரியாம்யதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபாவாத்மஸ்வரூப: மதேகாநுபவ:, மத்
தாஸ்யைக ப்ரிய:, பரிபூரிணாவரத ரித்ய விசததமாந்யப்ரயோஜாநவதிகாதிசய
ப்ரிய மதநுபவஸ்த்வம் ததாலித மதநுபவ ஜ்ஞதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதாசேஷா
வஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைக ரதிருப ந்த்யகங்கரோ பவ. (17)

இனி இதற்குமேல் இந்த கத்யம் முடியுமளவும் எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசந
ப்ரகாரத்தை அநுவதிக்கிறபடி..... —ஏவம்பூத மத்தைகங்கரியப்ராப்த்யுபாயதயா அவ
க்கப்ப்த ஸமஸ்தவஸ்து விஹீநோபி— (இந்த சூர்ணியின் கடுவில் “த்வம் கேவலம் மதியையவ
தயயா” என்ற விடத்திலுள்ள த்வம் என்பது முதலில் யோஜித்துக்கொள்ளத் தக்கது.
பூரீராமாநுஜரை நோக்கி பூரீரங்கநாதனுடைய ப்ரதிவசனம். திது. கீழில் சூர்ணியில் “ரித்ய
கங்கரோ பவாந்” என்று ப்ரார்த்தித்ததிற்கு— அப்படியே ரித்ப கங்கராராகக் கடவீரென்று
அதுக்ரஹம் செய்வது இந்த சூர்ணை. ‘ஏவம் பூத’ என்றது கைங்கர்யத்திற்கு விசேஷணம்.
கீழ் சூர்ணியில் எப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் ப்ரார்த்திக்கப் பட்டதோ அதை அநுவதிக்கிற
படி. ரீர் விருப்பினபடியே கைங்கரியம் பெறுவதற்கு எவ்வெவ்விதமான உபாயாநுஷ்டா
னங்கள் சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ அதை பெற்றுந் உமக்கு இல்லை
யேயர்கிலும் என்கை.

அநந்த தத்விரோதி பரப ஆக்ரந்தோபி— அப். டிப்பட்ட உபாயாநுஷ்டானங்களை இனி
மேலும் ஸம்பாதித்துக்கொள்ள லொண்ணாதபடி அவற்றுக்கு விரோதிகளான அபரிபித
பாபங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றிராகிலும்.

அந்நித மதபசாரயுக்தோபி— என்னளவில் பண்ணின அபசாரங்கள் அபரிமிதமாக இருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அந்நித மதீயாபசாரயுக்தோபி— அபரிமிதமான பாகவதாபசாரங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

அந்நித அஸஹ்யாபசார யுக்தோபி— அபரிமிதமான அஸஹ்யாபசாரங்கள் மலிந்திருக்கப் பெற்றீராகிலும்.

ஏதத் காரிய காரணபூத அநாதி விபரீதாஹங்கார விமூடாத்மஸ்வபாவோபி— இப்படிப்பட்ட அபசாரங்களினால் உண்டாகுமதும் இவற்றை மேன்மேலு முண்டாக்குவதுமான அநாதி விபரீதாஹங்காரத்தினால் மறைபட்ட ஆத்ம ஸ்வபாவத்தையுடையீராகிலும்.

ஏததுபய காரிய காரணபூத அநாதி விபரீத வாஸநாஸம்பத்தோபி— கீழ்ச்சொன்ன அபசாரமும் அஹங்காரமுகிற இரண்டுக்கும் காரியமும் காரணமுமான அநாதி விபரீத வாஸநா குழப்பெற்றிருந்தீராகிலும்.

ஏதததுகுண ப்ரக்ருதிவிசேஷ ஸம்பத்தோபி— கீழ்ச்சொன்ன அபசார அஹங்கார வாஸநைகளுகிற மூன்றுக்கும் ஏற்ற ராஜஸ தாமஸ ப்ரக்ருதியினாலே நன்கு கட்டுப்பட்டிருந்தீராகிலும்.

ஏதர்மூல ஆத்யாத்மிக ஆதிபௌதிக ஆதினாதவிக ஸுகதுக்க தத்தேது ததிதா உபேக்ஷணிய விஷயாநுபவஜ்ஞாந ஸங்கோச ரூப மச்சரணூரவிர்த யுகளைகார்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந ப்ரதிஹதோபி— கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ருதியடியாக வருகிற தாபத்ரய மேன்னப்படுகிற ஸுகதுக்கங்களென்ன, அவற்றுக்கு ஹேதுவானவை யென்ன, அந்த ஸுகதுக்கங்களிற் காட்டிலும் வேறான உபேக்ஷிக்கக் கூடிய விஷயங்களென்ன, இவற்றின் அநுபவமும் ஜ்ஞாந ஸங்கோசமுமாகிய— என் திருவடியினைகளைப் பற்றின் பரிபூர்ண பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி யிடைபூறுகளினால் கெடுதல்களடைந்திருந்தீராகிலும்.

யோந கோபி ப்ரகாரேண த்வய வக்தா த்வம்— ஏதேனு மொருபடி த்வய மந்த்ரத்தைச் சொன்னவரான நீர்.

கேவலம் மதீயபையவ தயயா— என்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயே,

நிச்சேஷ விரஷ்ட ஸஹேதுக மச்சரணூரவிர்த யுகளைகார்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி விக்ந:— என்னுடைய திருவடித்தாமரை யினைகளைப் பற்றிய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் இடைபூறுகளெல்லாம் நிர்மூலமாக [அவற்றின் காரணங்களோடுங்கூட] நன்கு கழியப்பெற்றவராகி,

மத் ப்ரஸாதலப்த மச்சரணூரவிர்த யுகளைகார்திக ஆத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி:— என் திருவடித் தாமரையினைகளைப் பற்றிய பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள் என்னுடைய அநுக்ரஹமடியாக உண்டாகப்பெற்றவராய்,

மத் ப்ரஸாதாத் ஏவ— என்னுடைய அநுக்ரஹமடியாகவே,

ஸாக்ஷாத் க்ருத யதாவஸ்தித மத்ஸ்வரூபரூப குணவிபூதி லீலாபகரண விஸ்தார:— என் ஸ்வரூபம் ரூபம் திருக்குணங்கள் நித்யவிபூதி லீலா விபூதி ஆகிய இவற்றின் விஸ்தாரங்களை உள்ளபடி ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றவராய்.

அபரோக்ஷணித்த மந்ரியாய்வதா மத்தாஸ்யைக ஸ்வபாவாத்ம ஸ்வரூப:— எனக்கே நியாயமாயும் எனக்கே அடிமைப்பட்டு மிருக்கையாகிற இயற்கையான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணரப் பெற்றவராய்.

மதேகாநுபவ:— என்னொருவனை யே அநுபவிக்க விரும்பியவீராய்,

மத்தாஸ்யைகப்ரிய:— எனக்குக் கைங்கரியம் பண்ணுவதென்றிலேயே ஊற்ற முடையவராய்.

பரிபூர்ணவரத நித்யவிசததம அந்ய ப்ரயோஜன அநவதிகாதிசய ப்ரிய மததுபவ; த்ஃ பரிபூர்ணமாயம் இடைவிடற்றதாயம் எப்போதும் பிச விசதமாயம் ப்ரயோஜனாந் பற்று அந்ததாயம் பரமப்ரியமாபுரிருத்தே என்னதுபவத்தை அடைவீராய்.

ததாவித மததுபவஸூரித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ னைக ராதிருப நித்ய கிங்கரோ பவ— அப்படிப்பட்ட என்னதுபவத்தினால் உண்டுபண் பட்ட மிகச் சிறந்த வகப்பினாலாயி னர்வாவஸ்தோசித ஸகல வகங்கரியங்களிலும் அ கொண்டுருக்கும் அடியவராக ஆகக்கடவிர். (என்று அநுக்ரஹித்தபடி.)

இந்த நூலின் பரமதாற்பரியமாவது - எனக்கு நித்ய வகங்கரியம் செய்து கன வேறு மென்றுமாகொண்ட சீர் அதற்குரிய ஒரு உபாயத்தினும் அவ்யமற்றிருந் தினும், அந்த உபாயம் இனிமேலும் திஷ்பந்தமாக முடியாதபடி விசேஷிகளான பரமக் கூடுபுரித்திருத்திராகினும், பகவதபசார பாகவதபசார அஸந்த்யாபசாரங்கள் மலித்திராகினும், பரமத்தி பரஜ்ஞாந பரமபத்திகள் வினயானமக் குறுப்பான இவ்வுபாயங்கள் மலித்திருத்திராகினும், சீர் ஆர்த்த ப்ரபந்தராகியோ, தீருப்த ப்ரபந்தராகியோ த் மந்த்ரத்தை அநஸந்தித்திராதலால் என்னுடைய சித்தேறுதுக க்ருபயினுலேயே இடை களெல்லாம் கீழ்க்பெற்று பரமத்தி பரஜ்ஞாந பரமபத்திகள் புஷ்களமாகப்பெற்று எவ் வுபாய ஸ்வரூபஞாதூண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்று உம்முடைய ஸ்வரூபத்தை க நற்கு தெரியப்பெற்றுள்ள என்னையே அநுபவிப்பவராய் எனக்கே தொண்டு செய்வவ் வாழக்கடவீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தருவினபடியை அருளிச் செய் தாயிற்று.

१८. एवंभूतोऽसि ॥ [எவம்பூதோஸி.] (18)

இதுவும் கம்பெருமானுடைய திருமுகப்பாசரம். கீழே நான் அநுக்ரஹித்தபடி ஆகத் தொடங்கிவிட்டேன் என்றபடி. “एवंभवितुमुपक्रान्तोऽसीत्यर्थः” என்பது தேசிக பா லுஅக்தி.

१९. आव्यात्मिकाधिभौतिकाधिदैविकदुःखविघ्नगन्धरहितसत्त्वं ह्यमर्थानुसन्धानेन सह सदैवं वक्ता यावच्छरीरपातमत्रैव धीरज्ञे सुखमास्व ॥

[ஆத்யாத்மிகாதிபௌதிகாதிதேவிக துக்க விக்ர கந்த ரஹிதஸ் த்வம் த்வய மர்த்தாநுஸந்தானே ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ.]

ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போலஞ்சுகின்றேன் என்றும் *இருபாடெரி கொள் சினுள் னெழுப்பே போலுருகா நிற்குமென்னுள்ளம்* என்றும் *வெள்ளத்திடைப்பட் டநிழினம் போலே உன்னத் துளங்கா நிற்பன்* என்றும் அஞ்சவேண்டும் படியான து லினுள் தருமாஞ்ஞாலத்திலே நிரபாயமாகக் காலகேஷபம் செய்ய வழியேது? என்கிற சங் கை ரூப் பரிஹாரமாக இந்த சூர்ணையும் எம்பெருமானுடைய திருமுகப் பாகரமாகத் த வவதரிக்கிறபடி.

தமந்த்ர ஸூரித துக்கமாதே இடைபூது திறிதுமின்மாதவராய் த்வயமந்த்ரத்த அந்த்ரநுஸந்தானத்தோடுகூட எப்போதும் இப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருப்பவர இவ்வுடல் தொலையும் வரை இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இவ்விது வாழ்க்க விசேஷம் கம்பெருமான் சொதலாய் திறந்தருளிச் செய்தபடி. இங்கு ஸ்ரீரங்கத்தை சொன்னது உகந்தருவின லெங்கனெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்று தேசிகன் தி வர்ணம் பற்றுகிறார்.

२०. शरीरपातसमये तु केवलं मदीयैव दयया अतिप्रबुद्धः, मामेवावलोकयन् अप्रच्युतपूर्व-
संस्कारमनोरथः जीर्णमिव वस्त्रं सुखेनेमां प्रकृतिं स्थूलसूक्ष्मरूपां विसृज्य, तदानीमेव
मत्प्रसादलब्धमञ्जरानारविन्दयुगलैकान्तिकात्यन्तिकपरमकिपरज्ञानपरमभक्तिवृत्तपरिपूर्णा-
नवरतनित्यविशदतमानन्यप्रयोजनानवधिकातिशयप्रियमदनुभवस्त्वं तथाविधमदनुभव-
जनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्योचिताशेषशेषतैकरतिरूपनित्यकिङ्करो भवि-
ष्यसि ॥

[சரீரபாதஸமயே து கேவலம் மதியையவ தயயா அதிப்ரபுத்தோ மாமேவாவ
லோகயந் அப்ரச்யுத பூர்வ ஸம்ஸ்கார மனோரத: ஜீர்ணமிவ வஸ்த்ரம் ஸுகேந
இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம ரூபாம் விஸ்ருஜ்ய, ததானீமேவ மத் ப்ரஸாத
லப்தமச்சரணூரஸிந்த யுகளைகார்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரம பக்திக்குத
பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ்த்
வம் ததாவிதமதநுபவ ஜநிதானவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதாசேஷாவஸ்தோசிதா
சேஷ சேஷதைகர திருப நித்ய கிங்கரோ பவிஷ்யஸி.] (20)

ப்ரபக்ருதனுக்கு பூர்வக்ருத்ய மென்றும் உத்தரக்ருத்ய மென்றும் இரண்டுண்டு. பூர்வ
க்ருத்யம் கீழே பாக்கச் சொல்லிற்று. உத்தரக்ருத்யம் சொல்லுகிறதிப்போது. இவ்வுடல்
சரியும் நிலைமை எப்படிப்பட்டது? பரமபலன் கைபுகுவது எப்போது? என்ற கேள்வி
களுக்கு விடையிறக்கிறது இங்கு. இதுவும் பெரிய பெருமானுடைய திருவாக்கநுவாதம்.

சரீரபாதஸமயே து— உடல் சரிந்து போம்போது,

கேவலம் மதியையவ தயயா அதிப்ரபுத்த:— என்னுடைய இயற்கையான அருளாலேயே
மிகவும் கிறந்த ஞான முடையிராய்,

மாம் ஏவ அவலோகயந்— இதற்கு முன் கித்திக்கப்பட்ட என்னையே கிந்திப்பவராகி,

அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மனோரத:— “எம்பெருமானே எனக்குப் பரமப்ராயபூதன்”
என்கிற ஸம்ஸ்காரமும் ப்ராப்தி லுண்டான பாரிப்பும் குன்றுவவராகி,

ஸ்தூல ஸுக்ஷ்ம ரூபாம் இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஜீர்ணம் வஸ்த்ரமிவ ஸுகேந விஸ்ருஜ்ய— ஸ்தூ
லமும் ஸுக்ஷ்மமுமான இந்த ப்ரக்ருதியை பழைய வஸ்த்ரத்தை விடுமாபோலே எனிதாக
விட்டு,

ததாம் ஏவ— அப்போதே [தாமதமின்றி],

மத்ப்ரஸாத லப்த மச்சரணூரஸிந்தயுகளைகார்திகாத்யந்திக பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி
க்குத பரிபூர்ணாவரத நித்ய விசததமாநந்ய ப்ரயோஜநாவதிகாதிசய ப்ரிய மதநுபவஸ்த்வம்
ததாவிதமதநுபவஜநிதானவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷதைகர திருப
நித்ய கிங்கர: பவிஷ்யஸி— என்னுடைய அருந்திறத்தினாலேயே..... நித்யமாகக்கூடிய ஸம்
ரூபத்தைப் பெற்றவராகப் போகிறீர்.— கீழே “பரமார்த்திக பகவச்சரணூரஸிந்த
யுகளைகார்திகாத்யந்திக” என்கிற இரண்டாவது குர்ணையில் அருளிச்செய்துள்ள
பூர்ஸூக்திகளே இங்குள்ளனவாதலால் விரிவான வுரையை அங்கே (பக்கம் 7, 8-ல்)
காண்க.

२१. मा ते भूदन्न संशयः ॥ [माते भूतत्र ஸம்சய:] (21)

“ நித்யங்கிரோ பவிஷ்யஸி ” என்று அநுக்ரஹித்த இவ்விஷயத்தில் உமக்கு ஸம்சயம் வர்த்திக்க வேண்டா வென்கிறது. *ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ராதிஷேத: * என்றிறே நியாய மிருப்பது; இங்கு ஸந்தேஹ ப்ரஸக்தி யுண்டோ வென்னில், உலகில் கஷுத்ர பலன்களைப் பெறுவதற்கும் மிகவும் கனத்த உபாயாநுஷ்டானங்கள் காணு நின்றோம்; மிகமிகக் கனத்த பேரூதிய மோகஷ புருஷார்த்தம் பெறுவதற்கு— துஷ்கரத்வத்தில் இனியிதுக்கு அவ்வருகிலை யென்னலாம்படி பரம துஷ்கரமான உபாயம் இருக்க வேண்டாவோ? மிகவும் ஸுகரமான இந்த ந்யாஸ மாத்ரத்தினாலே பேறு தப்பாதென்னில், இது கண் துடைக்கிற வார்த்தையாயிருக்குமோ வென்று சிலர்க்கு சங்கையுண்டாகக் கூடுமாகையாலே அவர்களுக் கும் தெளிவு பிறப்பிக்கவேண்டி எம்பெருமானாரை அபதேசித்து *மா தே பூத் அத்ர ஸம் சய: * என்று சோதிவாய் நிறந்து அருளிச்செய்கிறபடி. ... (21)

२२. * अमृतं नोक्तपूर्वं मे न च वक्ष्ये कदाचन, * रामो विर्नाभिभाषते, * सकृदेव प्रपन्नाय तवास्मीति च याचते । अभयं सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्भूतं मम ॥ * सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वा सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः ॥ इति मयैव ह्युक्तम् ॥

[* அம்ருதம் நோக்த பூர்வம் மே ந ச வஷ்யே கதாசந * *ராமோ த்விர் நாபி பாஷதே * ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே, அபயம் ஸர்வ பூதே ப்யோ ததாமி ஏதத் வ்ரதம் மம. * ஸர்வதர்மாத் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்யிஷ்யாமி மா சுச: * இதி மயைவ ஹி உக்தம்.] (22)

* மா தே பூத் அத்ர ஸம்சய: * என்று கீழே அருளிச் செய்ததையே நன்கு நிலை நாட்டு தற்காக இந்த சூர்ணையும் மேல் சூர்ணையும் அவதரிக்கின்றன. என்னுடைய நித்ய கைங்கர்ய ப்ராப்தியில் உமக்கு ஸந்தேஹம் வர்த்திக்குமாகில் நான் ஏற்கெனவே பேசி வைத்திருக் கின்ற வார்த்தைகள் விரோதிக்குமே; அவை பொய்யாகுமே. *தேசுடைய தேவர் திருவரங் கச் செல்வனார் பேசி யிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே * என்று உம்முடைய திருத்தங்கை யாரும் சொல்லி வைத்தாளே; ஆகவே என்னுடைய வார்த்தையை நீர் உபச்சந்தநமாத்திர மாகக் கொள்ளாதொழிய வேணுமென்று நம்பெருமான் அருளிச் செய்தபடி. இது வரையில் ஒருகாலும் நான் பொய் சொல்லிற்றில்லை; இனிமேல் சொல்லப்போகிறது மில்லை யென்று க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே சொன்னேன்; இராமன் வாயிலே இரண்டு பேச்சு வாரா தென்று ராமாவதாரத்திலே சொன்னேன்; அன்றியும், ராமாவதாரத்திலே கடற்கரையிலே விபீஷணுழ்வாண வ்யாஜீகரித்து *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய * என்கிற சரம ச்லோகமுரைத் தேன்; க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை வ்யாஜீகரித்து *ஸர்வ தர்மாத் பரித்யஜ்ய * என்கிற சரமச்லோகமுரைத்தேன்; *ஸக்ருதேவனில் *ஏதத் வ்ரதம் மம * என்பது உயிரான வார்த்தை. *ஸர்வதர்மானில் * மா சுச: * என்பது உயிரான் வார்த்தை. ஆக இப்படிச் சொல்லி யிருக்கிற நான் இன்னுகப் பொய்யனாக மாட்டேன் காணும் என்று தண்மை பெறுத்தின்படி. ... (22)

२३. अतस्त्वं तव तत्त्वतो मद्भानदर्शनप्राप्तिषु निस्संशयस्तुल्यमास्व ॥

[அதன் தவம் ததுவ தத்வதோ மதஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸுக மாஸ்வ.] (23)

கீழ்ச் சொன்னதையே திடப்படுத்தி யருளிச் செய்கிறானிது ஸந்தேநாஷாநிசயத்திற் காகிவாயிற்று. இதுவும் பகவத் வாக்கியம். அத:— ஸத்யவாதியும் ஸத்யவ்ரதனும்

மான் நான் சொன்ன வார்த்தை மிகவும் விச்வஸிக்கத் தகுந்ததாகையினாலே, த்வம்—ப்ரா
நானிகரான நீர், தவ—என்னாலே ஸ்வீகரிக்கப்பட்ட ஸகல குணங்களையு முடையவரான
உம்முடைய, தத்த்வத: மத் ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு—உள்ளபடி என்னை யறிவது, கான்பது,
நீத: கைங்கர்யம் பண்ணுவது ஆகிற விவற்றில், நிஸ்ஸம்சய:—சங்கா களங்களேசமு பில்லா
தவராய், ஸாகம் ஆஸ்ஸவ—இனிது வாழ்ந்திருக்கக் கடவீர் என்று எம்பெருமானாரை நோக்கி
எம்பெருமான் அருளிச்செய்த திருமுகப்பாசரம். (23)

இதற்குமேல் * अन्यकाले स्मृतियां तु तव कैङ्कर्यकारिता, तामेनां भगवन्नय कियमाणां कुरुष्व
मे ॥ * அகத்யகாலே ஸ்மருதிர் யா து தவ கைங்கர்ய காரிதா, தாமேநாம் பகவர் அத்ய கரியமா
னாம் குருஷ்வ மே, * என்றொரு ச்லோகம் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகிறது. ஆனால், பெரிய வாச்
சான் பின்னையோ ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யரோ தேசிகனோ இதற்கு வியாக்கியானம் செய்தருளக்
காண்கின்றிலோம்.

சரணுகதி கத்யத்தின் தாத்பர்ய ஸாரம்.

இந்த கத்யத்திலுள்ள சூர்ணைகள் 24. இவற்றுக்கு ப்ரதிபதார்த்தமும் விசேஷார்த்த
மும் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் ஸாரமான தாத்பரியம் கதைபோல நெஞ்சில் படிவதற்காக
இந்த தாத்பர்ய ஸாரம் எழுதப்படுகிறது.

சூர்ணை. 1. மேல் *அகில ஹேய ப்ரத்யக் * இத்யாதியான ஐந்தாவது சூர்ணையில்
ஸ்வாயி தாம் அநுஸந்திக்கப் போகிற பகவச்சரணுகதி நன்கு நிறைவேறுவதற்காக முந்துற
முன்னம் பெரிய பிராட்டியார் பக்கலிலே புருஷகார ப்ரபத்தி செய்யப்படுகிறது.

2. பெரிய பிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்த புருஷகார ப்ரபத்தி இன்னதற்காக
வேன்பது வ்யக்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

3, 4. அங்ஙனமேயாயிடுக வென்று பெரிய பிராட்டியார் அநுக்ரஹம் செய்தருளினமை
சொல்லிற்று.

5. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூப திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்களின் வைல
கூன்யத்தையும், கல்யாணகுணையோகத்தையும், திவ்ய பூஷண மஹிஷி ஸாஹித்யத்தையும்,
நித்யஸூரிகளோட்டைச் சேர்த்தியையும், நித்ய விபூதி நாயகத்வத்தையும், விலா விபூதி நிர்
வாஹகத்வத்தையும், மற்றும் ஸத்யகாமத்வ ஸத்ய ஸங்கல்பத்வாதி குண விசேஷங்களுடை
மையையும் பரக்கச் சொல்லியேத்தி எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைப்பிணைகளிலே
சரணுகதி செய்தமை சொல்லிற்று.

6, 7, 8, 9. த்வயாநுஸந்தானம் செய்தருளி, புராண ச்லோகங்களிரண்டையும் கிதை
யிலுள்ள முன்று ச்லோகங்களையும் அநுஸந்தித்தாராயிற்று.

10, 11. காலத்ரயத்திலும் கரண த்ரயத்தாலும் விளையும் ஸமஸ்தாபசாரங்களையும்
பொறுத்தருள வேணுமென்று ப்ரார்த்தித்தது. 10-ல் நிஷித்தாசரண கூமா ப்ரார்த்தனை,
11-ல் காம்யாசரண கூமா ப்ரார்த்தனை.

12. கிதையில் * மம மாயா துரத்யயா * என்றும் * மாமேவ * யே ப்ரபத்யந்தே மாயா
மேதாம் தரந்தி தே * என்றும் சொல்லியுள்ளதை யநுஸரித்து மாயையை மடிவிக்க வேணு
மென்று ப்ரார்த்தித்தது.

13. கீதையில் மூன்று ச்லோகங்களை யெடுத்துக் காட்டி அவற்றில் சொல்லப்பட்ட ஞ்ஞானம் தமக்கு உண்டாக வேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

14. கீதையில் மூன்றிடங்களில் சொல்லப்பட்ட பரபக்தி தமக்கு விளைய வேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

15. பரபக்தி பரஞ்ஞான பரம பக்திகளே வடிவெடுத்தவனாக அடியேனைச் செய்தருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்தது.

16. அந்த பரபக்தி பரஞ்ஞான பரம பக்திகளால் விலகாது பகவதநுபவம் விளைந்து அவ்வனுபவ பரீவாஹரூபமாக நித்யகைங்கர்யருசி விளையவேணுமென்றது.

[இனி இதற்குமேல் கத்யம் முழுவதும் எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசனம்.]

17. ஸாரீர் இராமாணுசரே!, எனக்கு நித்ய கைங்கர்யஞ் செய்து கனிச்ச விரும்பிய நீர் அதற்கு உரிய ஒரு உபாயத்திலும் அர்வயமற்றிருந்திராகிலும், அந்த உபாயம் இனிமே லும் நிஷ்பந்தமாகக் கூடாதபடி விரோதிகளான பாபங்கள் நிரம்பி யிருந்திராகிலும், ஸகல விதமான அபசாரங்களும் மலிந்திருந்திராகிலும், பரபக்தி பரஞ்ஞான பரம பக்திகள் விளை யாமைக் குறுப்பான இடையூறுகள் பல மலிந்திருந்திராகிலும், நீர் ஆர்த்த ப்ரபந்தராகியோ த்ருப்த ப்ரபந்தராகியோ த்வய மந்த்ரத்தை அநுஸந்தித்திராதலால் என்னுடைய நீர் தேறதுக க்ருபையினாலேயே இடையூறுகளெல்லாம் நீங்கப்பெற்று பரபக்தி பரஞ்ஞான பரம பக்திகள் புஷ்கலமாகப் பெற்று என்னுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்தரிக்கப் பெற்று உம்முடைய ஸ்வரூபத்தையும் நன்கு தெளியப் பெற்று என்னியே அநுபவிப்பவராய் எனக்கே தொண்டு செய்பவராய் வாழக் கடவீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹி; தருளினபடி சொல்லிற்று.

18. இங்ஙனே யாகப் புகுந்தீரென்று எம்பெருமான் அநுக்ரஹித்தமை சொல்லிற்று.

19. தாபத்ரய வேசமூற்று அர்த்தா நுஸந்தானத்தோடு த்வயோச்சாரணம் செய்து கொண்டு இவ்வுடல் விழுந்தனையும் இந்தத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலேயே இனி; வாழக்கடவீரென்று அநுக்ரஹித்தமை சொல்லிற்று.

20. இவ்வுடல் சரிந்து போங்காலத்தில் சிறந்த நன்மைகளைப் பெற்று நித்ய கைங்கர் நிரதராகப் போகிறீரென்று அநுக்ரஹித்தமை சொல்லிற்று.

21. இதில் சிறிதும் ஸந்தேஹம் வேண்டாவென்று தெளிவித்தமை சொல்லிற்று.

22. தன்னுடைய திருவாக்குப் பழுதுபடாதென்று எம்பெருமான் மூதலித்தனை சொல்லிற்று.

23. கீழ்ப் பண்ணின அபய ப்ரதானத்தைத் திடப்படுத்தி நிகழ்த்தது. [ஆக இ வளவும் எம்பெருமானுடைய ப்ரதிவசனம்.]

24. அந்திமஸ்மிருதி வேணுமென்று திருவுள்ளமாவில் *அப்போதைக்கிப்போடு சொல்லிவைத்தேன்* என்கிற கட்டளையிலே கொண்டருளவேணு மென்று ஸ்வாமி தா பிரார்த்தித்து கத்யத்தை நிகழித்தாராயிற்று.

சரணாகதி கத்ய தாத்பர்யஸாரம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
கத்யத்ரயத்தில் இரண்டாவது கத்யம்.
ஸ்ரீரங்க கத்யம்.

ந னி ய ன் .

चिदचित्परतस्वानां तत्त्वयाथात्म्यवेदिने । रामानुजाय मुनये नमो मम गरीयसे ॥

[செதித்பரதத்வானாம் தத்வ யாதாத்மயவேதிநே,
ராமானுஜாய முநயே நமோ மம கரீயஸே.]

சித் அசித் பரதத்வானாம்—சேதநன் அசேதநம் ஈச்வரன் ஆகிற மூன்று தத்துவங்களினுடைய, தத்வ யாதாத்மய வேதிநே—உண்மையை உள்ளபடி யறிந்தவரான, மம கரீயஸே—எனக்கு உத்தம குருவான, ராமானுஜாய முநயே—எம்பெருமானார்க்கு, நம:—நமஸ்காரமாகுக.

இந்த இரண்டாவது கத்யத்திற்கு ஸ்ரீரங்ககத்ய மென்கிற வ்யவஹாரமும் மிககத்ய மென்கிற வ்யவஹாரமுமுள்ளது. இங்கு முதல் குர்ணியில் “ஸ்ரீரங்கசாயிநம்” என்று அருளிச் செய்ததுகொண்டும், முடிவில் “ஸ்ரீரங்கநாத! மமநாத! நமோஸ்து தே” என்றருளிச் செய்தது கொண்டும் ஸ்ரீரங்ககத்ய மென்று வ்யவஹரிக்கலாயிற்றென்று கொள்ளவேணும். முந்தின கத்யம் பெரிதாயிருக்கையாலே அதைப் பெரிய கத்யமென்றும் ப்ருதுகத்யமென்றும், இது சிறிதாயிருக்கையாலே இதனைச் சிறிய கத்யமென்றும் மிக கத்ய மென்றும் முன்னோர்கள் பணித்தபடி.

முந்தின கத்யத்தில் விரிவாக அருளிச்செய்யப்பட்ட விஷயமே இதில் சுருங்க வருளிச் செய்யப்படுகிறதாயிற்று. முன் கத்யம் போலவே இந்த கத்யமும் த்வய விவரணமேயாயிருக்கிறது. ஸம்க்ஷேபவிஸ்தரங்களினால் வாசிகாண்க. இதில் முதல் குர்ணிகைங்கர்ய ப்ரார்த்தநாபரமான உத்தர கண்டத்தின் விவரணமாகவும், இரண்டாவது குர்ணிகை சரண வரண ப்ரதர்சநபரமான பூர்வகண்டத்தின் விவரணமாகவும் அவதரிக்கின்றது. ...

அவதாரிகை முற்றிற்று.

1. स्वधीनत्रिविधचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदं क्लेशकर्माद्यशेषदोषासंस्पृष्टं स्वाभाविकानवधिकातिशयज्ञानवलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजस्सौशील्यवात्सल्यमार्द्वार्जवसौहार्दसाम्यकारुण्यमाधुर्यगाम्भीर्यौदार्यचातुर्यस्थैर्यधैर्यपराक्रमसत्यकामसत्यसङ्कल्पकृतित्वकृतज्ञताद्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवं परब्रह्मभूतं पुरुषोत्तमं श्रीरङ्गशायिनम् अस्मत्स्वामिनं प्रबुद्धनित्यनियाम्यनित्यदास्यैकरसात्मस्वभावोऽहं तदेकानुभवः तदेकप्रियः परिपूर्णं भवन्तं विशदतमानुभवेन निरन्तरमनुभूय तदनुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषाद्यस्योचिताशेषशेषवत्करतिरूपनित्यकिङ्करो भवानि ।

[ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க்லேச கர்மாத்யசேஷ தோஷாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய”ஜ்ஞாநபகைச்வரீய வீரீய சக்தி தேஜஸ் ஸௌகீர்ய வாநஸூர்ய மாரீதவாரீஜய ஸௌஹாரீத்த ஸம்ய காருண்ய மாதூர்யகாம்பீர்யௌதாரீய சாதூர்ய ஸ்தைரீய தைரீய செவரீய பராக்ரம ஸத்யகாம

ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹாரீணவம் பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம் ஸ்ரீரங்கசாயிநம் அஸ்மத் ஸ்வாமீநம் ப்ரபுத்த நித்யநியாய்ய நித்யதாஸ்யைகரஸாத்மஸ்வபாவோஹம் ததேகாநுபலஸ்ததேக ப்ரிய; பரிபூர்ணம் பகவந்தம் விசததமாநுபவேந நிரந்தரமநுபூய, ததநுபவ ஜநிதாநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரிதாசேஷாவஸ்தோசிதாசேஷ சேஷைதகரதிரூப நித்ய கிங்கரோ பவாநி. (1)

மூன்று வகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப மென்ன ரக்ஷணமென்ன ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்னதினமாக இருக்கப்பெற்ற. (இது முதலான த்விதீயாந்த விசேஷணங்களெல்லாம் மேலே பகவந்தம் என்கிற விசேஷ்யத்தில் அந்வயித்து “விசததமாநுபவேந நிரந்தர மநுபூய” என்றிணங்கக் கடவது.) திருவார்ப்மொழியில் “உயர்வற வுயர்வல மென்கிற முதற்பதிகத்தில் *நாமவனிவனுவன் *அவரவர் தமதமது *நின்றன றிருந்தனர் * என்று அடையேயுள்ள மூன்று பாசரங்களையும் தழுவி இந்த முதல் விசேஷணமருளிச் செய்தபடி. *நாமவனிவ னென்கிற பாட்டில் சேதநாசேதநங்கள் ஸ்வரூபம் எம்பெருமானுடைய அதினமென்றது. *அவரவர் தமதமதென்கிற பாட்டிலே அவற்றின் ரக்ஷணமும் எம்பெருமானுக்கதின் மென்றது. *நின்றனரிருந்தன ரென்கிற பாட்டில் அவற்றின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமானதின் மென்றது. சேதநங்கள் பத்தர்களென்றும் முத்தர்களென்றும் நித்யர்களென்றும் மூவகைப் பட்டிருப்பதுபற்றி “த்ரிவித சேதந” என்றது. அசேதநமானது த்ரிகுணமென்றும் காலமென்றும் சுத்தஸத்வ மென்றும் மூவகைப் பட்டிருப்பது பற்றி “த்ரிவித அசேதந” என்றது. த்ரிவித என்கிற விசேஷணம் சேதந மாத் திரத்தில் அந்வயித்து அசேதநத்தில் அந்வயியாபலு மிருக்கலாமென்று தேசிகள் றிருவுள்ளம் பற்றுமிரார். சூர்ணையின் முடிவிலுள்ள பேத பதம் ஸ்வரூபம் முதலிய மூன்றிலும் அந்வயித்து ஸ்வரூப பேதம் ஸ்திதி பேதம் ப்ரவ்ருத்தி பேதம் என்று கொள்வதற்கும் பாங்காகும். ஒவ்வொன்றிலும் அவாந்தர பேதங்கள் பலவுண்டாதல் அறிக.

க்லேச கரிமாத்யசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்— அவித்யை முதலான ஐந்து க்லேசங்களென்ன, புண்ய பாப ரூபமான கருமமென்ன இவை முதலான எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமுமில்லாத :—சேதநாசேதநங்கள் சரீரமாய் எம்பெருமான் சரீரியாயிருக்கிறானாகில் சரீர ஸம்பந்தத்தினாலாகும் தோஷம் சரீரிக்கும் வாராதோ வென்ன, வாராதென்றிருந்து இந்த விசேஷணத்தினால். க்லேசங்களாவன—அவித்யா அஸ்மிதா அபிரிவேசம் ராகம் த்வேஷம் என்று ஐந்தாகச் சொல்லப்பட்டவை. அவற்றின் காரியமான புண்ய பாபங்கள் கருமங்களாகும். ஆதிபதத்தினால் விபாகம் முதலியன கொள்க.

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிசய ஜ்ஞாநபஹிஷ்வீர்ய வீர்ய சக்தி தேஜஸ் ஸௌகீல்ய வாத்ஸல்ய மாரிதவாரீஜவ ஸௌஹார்த ஸாம்ய காருண்ய மாதுர்ய காம்பீரியௌதாரீய சாதூரிய ஸ்தைரீய சௌரீய பராக்ரம ஸத்யகாம ஸத்யஸங்கல்ப க்ருதித்வ க்ருதஜ்ஞதாத்யஸங்க்யேய கல்யாண குணகணௌக மஹாரீணவம்—ஸ்வாபாவிகங்களாயும் உயர்வற வுயர்ந்தவையாய் மிருக்கிற ஷாட்குணயம் முதலிய திருக்குணத் திரள்களுக்குக் கடல் போன்ற. (கீழ் சரணுகதிகத்யத்தில் 10-ஆம் பக்கத்தில் இந்த சூர்ணிகையே விளியாக வந்திருக்கின்றது. விபாக்விபான விரிவு அங்கே காணத்தக்கது.)

பரப்ரஹ்ம பூதம் புருஷோத்தமம்— பரப்ரஹ்ம சப்தத்தாலும் புருஷோத்தம சப்தத்தாலும் வேதாந்தங்களிலே ப்ரஸித்தான.

ஸ்ரீரங்கசாயிநம்— திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே அஸ்மதாநிகளும் கண்ணாலே கண்ட நுபவிக்கலாம்படி கண்வளர்ந்தருளுகிற.

அஸ்மத் ஸ்வாமீநம் பரிபூர்ணம் பகவந்தம்— எமக்கு ஸ்வாமியாய் ஒன்றிலுங் குறைவில்லாத எம்பெருமானே. (இதற்கு அநுபூய என்கிற ஸ்யப்போடே அந்வயம்.)

ப்ரபுத்த நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைகரஸ ஆத்மஸ்வபாவ: அஹம்— நித்ய நியாம்யமாய் நித்ய தாஸ்யைகரஸமான ஆத்மஸ்வபாவத்தை நன்கு அறிந்து கொண்டவனான அடியேன். ப்ரபுத்த என்றது— நன்கு அறியப்பட்ட என்றபடி. நித்ய நியாம்யமாயிருக்கிறபடியும் நித்ய தாஸ்யைகரஸமாயிருக்கிறபடியுமாகிற தன்மை நன்கறியப்பட்டதாகச் சொன்னாராயிற்று. ஸ்வாதீநஸ்வார்த்த கர்த்துத்வதோகர்த்துத்வப்ரமயில்லாதபடி அறியப்படுகையே நன்கு அறியப்படுகையாம். இவ்வாத்மா எம்பெருமானோடுவனுக்கே நியாம்யனும் தாஸனுமானவன் என்று நன்கு அறிந்து கொண்ட நான் என்றதாயிற்று.

ததேகாநுபவ: ததேகப்ரிய:—பகவத் விஷயமொன்றே குணத்திற்கும் பக்திக்கும் விஷயமாகப் பெற்றவனாய்.

விசதமாநுபவோ நிரந்தரமநுபூய—மிகவும் விசதமாக இடை வீடின்றி யநுபவித்து,

ததநுபவஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதிருப நித்ய கிங்கர: பவாசி— அவ்வநுபவத்தினால் வினை விக்கப்பட்ட மிகச் சிறந்த வுகப்பினால் செய்விக்கப்பட்ட ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கரியங்களிலும் ஊற்றத்தோடு கூடியிருக்கையாகிற நித்ய கைங்கரியத்திலே நிரதனாகக்கடவேன்.

சேஷதைகரதி: என்பது பஹுமூரீதறியாகி நித்ய கிங்கரனுக்கு விசேஷணமாகிறது. அசேஷமான அடிமைகளிலும் நன்கு ஈடுபட்ட நித்ய கிங்கரனாக ஆகக் கடவேனென்றபடி. ஆக இவ்வளவும் த்வயத்தில் உபேயத்திலே நோக்கான உத்தரகண்டம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி உபாயத்தில் நோக்கான பூர்வகண்டத்தை விவரிக்கப் புகுந்து, அதில் உத்தமபுருஷரில் விவக்ஷிதமான ஆகிஞ்சர்யமாகிற ப்ரபத்தியதிகார விசேஷத்தையும் கார்ப்பண்யமாகிற அங்கத்தையும் விவரிக்கிறார் ஸ்வாத்மநித்ய நியாம்ய.....என்று தொடங்கி இரண்டாவது குர்ணியினால்.

2. स्वात्मनित्यनियाम्यनित्यदास्यैकरसात्मस्वभावानुसन्धानपूर्वकभगवदनवधिकातिशयस्वाम्याद्यखिलगुणगणानुभवजनितानवधिकातिशयप्रीतिकारिताशेषावस्योचिताशेषशेषतै - करतिरूपनित्यकैङ्कर्यप्राप्त्युपाय(भूत)भक्तितदुपायसम्यग्ज्ञानतदुपायसमीचीनक्रियातद-
गुणसाहचिकतास्तिक्यादिसमस्तात्मगुणविहीनः दुरुत्तरानन्तद्विषयज्ञानक्रियानु-
गुणानादिपापवासनामहार्णवान्तर्निमग्नः तिलतैलवहारवहिवद्दुर्विवेचत्रिगुणक्षणक्षर-
णस्वभावाच्चेतनप्रकृतिव्याप्तिरूपदुरत्ययभगवन्मायातिरोहितस्वप्रकाशः अनाद्यविद्या -
सञ्ज्ञितानन्ताशक्यविसृंसनकर्मपाशप्रग्रथितः अनागतानन्तकालसमीक्षयाऽप्यदृष्टान्ता-
रोपायः, निखिलजन्तुजातशरण्य! श्रीमन्! नारायण! तव चरणारविन्दयुगलं
शरणमहं प्रपद्ये ॥

ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய நித்ய தாஸ்யைகரஸ ஆத்மஸ்வபாவானுஸந்தானபூர்வக பகவதநவதிகாதிசய ஸ்வாத்மநித்யதிகார குணகணநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதிகாரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதிருப நித்ய கைங்கரிய ப்ரபத்தியுபாய (பூத) பக்தி ததுபாய ஸம்யக் ஜ்ஞாந ததுபாய ஸமீகீந கிரியா ததநுகுண ஸாத்விகதாஸ்திக்யாதி ஸமஸ்தாத்ம குண விஹிந:—

(2)

ஸ்வாத்ம நித்ய நியாம்ய— அடியேன் எப்பொழுதும் நியமிக்கத் தகுந்தவனாயிருக்கையென்ன.

நித்யதாஸ்ய— எப்பொழுதும் அடிமை செய்து கொண்டே யிருக்கை யென்ன,
யகராஸ— ஆகிய இவற்றையே ஸாரமாகவுடைய,

ஆத்ம ஸ்வபாவ அநுஸந்தான பூர்வக— ஸ்வஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்து அதனுலுண்
டான, பகவத் அநவதிகாதிசய ஸ்வாப்யாதி அகில குணகனுபவஜநித— எப்போதும் தனக்கே
நியமிக்கத் தகுந்தவனுயிருக்கை யென்ன, நித்ய கைங்கர்யத்திலேயே ஊன்றி யிருக்கை
யென்ன, இப்படிப்பட்ட ஸ்வஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்துக்கொண்டு, எம்பெருமானது
சிறந்த ஸ்வாமித்வம் முதலிய ஸகல குணங்களையும் அநுபவிப்பதனுலுண்டான, பரீதிகாரித—
மிருந்த வகப்பினால் செய்கிக்கப்பட்ட, அசேஷாவஸ்தோதித அசேஷ சேஷனைதகரதி ரூப நித்ய
கைங்கர்ய ப்ராப்த்யுபாய பக்தி— ஸர்வாவஸ்தோதித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களிலும் ப்ராவண்
யங் கொண்டிருக்கை யாகிற நித்ய கைங்கர்யத்திற்கு உபாயமான பக்தி யென்ன, ததுபாய
ஸம்யக் ஞாந— அதற்கு முபாயமான பரிபக்வ ஐஞாநமென்ன, ததுபாய ஸமீக க்ரியா—
அதற்கு முபாயமான நல்ல கர்மயோக மென்ன, ததநுகுண ஸாத்விததா ஆஸ்திக்யாதி ஸமஸ்த
ஆத்மகுண விஹீந— அதற்கு முறப்பான ஸாத்விதத்வம் ஆஸ்திக்யம் முதலான ஆத்ம குணங்
களென்ன ஆகிய இவை சிறிது மில்லாதவனாய்,

துருத்தராகந்த தத்விபரீயய ஐஞாந க்ரியாநுகுண அநாதி பாபவாஸநா மஹாரீணவாந்தரீ
நிமக்ஷ— கீழ்ச் சொன்ன ஸம்யக் ஐஞாந ஸமீக க்ரியைகளுக்கு மாறான விபரீத ஐஞாந
விபரீத க்ரியைகளுக்கு உறுப்பான அநாதி பாபவாஸநையாகிற கடக்க முடியாத பெருங்
கடலினுள்ளே முழுகிக் கிடப்பவனாய்,

நினைதவலத் தாருவஹ்நிவத் துத்விவேச த்ரிகுணக்ஷணக்ஷரண ஸ்வபாவ அசேதந ப்ரக்ருதி
கயாப்திருப தூத்யய பகவந்மாயா திரோஹித ஸ்வப்ரகாச— எள்ளில் எண்ணெய் போலவும்,
கட்டையில் நெருப்புப் போலவும் ஸாதாரணமாகப் பிரிக்க முடியாததாய் ஸத்வரஜஸ் தமஸ்
ஸுக்களையும் ஸாதபரிணாமித்வத்தையும் இயல்வாகவுடைத்தாய் ஜடரூபமான ப்ரக்ருதி
யிலே அவர்ஜயேமாயிருந்துள்ள ஸம்பந்தத்தை யுடைத்தாய் கடக்கவரிதான பகவந்மாயை
யினால் மறைபட்ட ஸ்வப்ரகாசத்தை யுடையனாய்,

அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த அசக்ய விஸ்ரம்ஸந கர்மபாச ப்ரக்ரதித— அநாதியான
அஜ்ஞாகந்தாலே திரட்டப்பட்டதாய் எண்ணிறந்ததாய் ஒருவராலும் அவிழக்க முடியாத
படி யிருந்துள்ள புண்ய பாபரூப கர்மமாகிற கயிற்றாலே கட்டுண்டவனாய்,

அநாகத அநந்த கால ஸமீக்ஷயாதி அந்ருஷ்ட ஸக்தாரோபாய— (அனம்) எத்தனை காலம்
பார்த்தாலும் ஸம்ஸார நிஸ்தரணோபாயம் இன்ன தென்று அறியப்பெருதிருந்துள்ளவனாய்,
அடியேன்;

சரணமே

நிகல ஐந்து ஐத சரண்ய— ஸமஸ்த ப்ராணீ ஸமுதஹங்களுக்கும் சரண்யனானவனே !,
ஸ்ரீமந்நாராயண !— பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ள நாராயணனே !
தவ சரணாகந்த யுகனம் சரணம் ப்ரபத்யே— உனது திருவடித்தாமரையிணைய உபா
யமாகப் பற்றுகிறேன்.

3. एवमवस्थितस्याप्यधित्वमात्रेण परमकारुणिको भगवान् स्वानुभवप्रीत्योपनीतैकान्तिकात्यन्तिक
नित्यकैङ्करितिरूपनित्यदास्यं दास्यतीति विश्वासपूर्वकं भगवन्तं नित्यकिङ्करतां प्रार्थये ॥

ஏவமவஸ்திதஸ்யாபி அர்த்தித்வ மாத்ரேண பரமகாருணிகோ பகவாத் ஸ்வாநுபவ
பரீத்யோபரீத ஸுநார்திகாத்யந்நிக நித்ய கைங்கர்யையகரதிருப நித்யதாஸ்யம் தாஸ்யதிதி
விச்வாஸபூர்வகம் பகவந்தம் நித்ய கிங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே. (3)

ஏவம் அவஸ்திதஸ்யாபி— கீழ்ச் சூர்ணியில் விரிவாகச் சொன்னபடியே ஆகிஞ்சக்யாத்
களை வடிவெடுத்திருக்கின்ற வேனக்கும்,

பரமகாருணிக: பகவாத்— பேரருளாளனுன எம்பெருமான்,

அர்த்தித்வ மாத்திரேண— என் பக்கலுள்ள இரப்பையே கொண்டு,

ஸ்வாநுபவப்ரீத்யா உபரீத ஐகாந்திகாத்யந்திக நித்யகைங்கரியகாதி ரூப நித்யதாஸ்யம் தாஸ்யதி இதி விச்வாஸ பூர்வகம்— தன்னை யநுபவிக்கும் உகப்பினுலுண்டாவதாய் ஒருபடிப் பட்டதாய் முடிவின்றிக்கே யிருந்துள்ள அடிஸ்யயிலேயே ஊற்ற முற்றிருக்கையாகிற நித்ய கைங்கர்யத்தை யருளப்போகிறுனென்கிற நம்பிக்கையுடன்.

பகவந்தம் நித்ய இங்கரதாம் ப்ரார்த்தயே— எம்பெருமானிடத்தில் நித்ய கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கிறேன். ... (3)

8. तद्वानुभूतिसंभूतप्रतीतिकारितदासताम् । देहि मे कृपया नाथ ! न जाने गतिमन्यथा ॥

9. सर्ववस्थोचिताशेषशेषैकरतिस्तव । भवेयं पुण्डरीकाक्ष ! त्वमेवैव कुरुष्व माम् ॥

*தவாநுபூதிஸம்பூதப்ரீதிகாரித தாஸதாம்,
தேஸி மே க்ருபயா நாத ! ந ஜானே கதிமந்யதா, (4)

ஸ்ர்வாவஸ்தோசிதாசேஷசேஷதைகாதிஸ் தவ,
பவேயம் புண்டரீகாக்ஷ த்வமேவைவம் குருஷ்வ மாம்*. (5)

கீழே தம்முடைய பாகரத்தாலே பேற்றை ப்ரார்த்தித்தார் : இப்போது, இதிலாஸ ச்லோகமிரண்டு கொண்டு ப்ரார்த்திக்கிறார். இவ்விரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் இதிலாஸ புராணங்களிலே ஆகரம் கண்டு கொள்வது,

எம்பெருமானே ! உன்னை யநுபவித்து அதனுலுண்டான வுகப்பினால் விளையும் கைங் கரியத்தைப் பரமக்ருபையோடு அடியேனுக்குத் தந்தருள வேணும். வேறு புகலறிகின்றி லேன். செத்தாமரைக் கண்ணனே ! ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் உனக்குச் செய்யக்கூடிய ஸகல வீத கைங்கர்யங்களிலும் அடியேன் ருசியுடையேனும்படி நீதானே செய்தருளவேணும் என்பது இவ்விரண்டு ச்லோகங்களின் கருத்து. (4, 5)

10. एवंभूतस्त्वयाथात्म्यावबोधतदिच्छारहितस्यापि एतदुच्चारणमात्रावलम्बनेन

उच्यमानार्थनिष्ठं मे मनस्त्वमेवाद्यैव कार्य ॥

ஏவம்பூத தத்வயாதாத்ம்யாவபோத ததிச்சாரஹிதஸ்யாபி ஏததுச்சாரணமாத் ராவலம்பநேந உச்யமானார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம் மே மநஸ் த்வமேவ அத்வைவ காரய, (6)

புரீரங்கநாதனே ! உன்முடைய திருவருளால் அடியேன் அதிகார பூர்த்தி பெற்றவ னாக நினைத்திருக்கிறேன் : ஒருகால் அப்படிப்பட்ட அதிகாரபூர்த்தி இல்லையே யானாலும் அடியேனிடத்தில் விடைக்கின்ற உக்தி வ்யாஜத்தைக் கொண்டு நீயே சேஷ புரணம் செய்து கொள்ள வேணுமென்று ப்ரார்த்திப்பது இந்த குர்ணியின் கருத்து.

ஏவம்பூத தத்வயாதாத்ம்யாவபோத ததிச்சா ரஹிதஸ்யாபி— இப்படி மிகச் சிறந்த புகழார்த்தத்தின் உண்மை நிலையை யறிந்துகொள்வதும் அறிந்துகொள்ள வருப்பமும் இல்லாதவனுயிருந்தாலும்,

ஏததுச்சாரண மாத்ர அவலம்பநேந— என்வாய்மொழிதன்னை யே கொண்டு, மே மந:— என்முடைய உன்னத்தை, உச்யமானார்த்த பரமார்த்த நிஷ்டம்— உபாயோபேயங்களின் உண்மை யுணர்ச்சி பெற்றதாக,

த்வம் ஏவ அத்ய ஏவ காரய— நீதானே இப்போதே செய்வித்தருளவேணும்.

குரு என்னுதே காரய என்றது *அதுவு மவன தின்னருளே* என்ற பரம... தத்தைக் (6)
காட்டுதற்காம்.

9. अपारकृणाम्बुधे! अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्य! प्रणतासिंहर! आश्रितवात्सल्यैक-
महोदधे! अनवरतविदितनिखिलभूतजातयाथात्म्य! सत्यकाम! सत्यसङ्कल्प! आपत्सख!
काकुत्स्थ! श्रीमन्! नारायण! पुण्योत्तम! श्रीरङ्गनाथ! मम नाथ! नमोऽस्तु ते ॥

7. அபாரகருணும்புதே!—கரை கடந்த கருணைக்கடலே!

அநாலோசித விசேஷ அசேஷ லோக சரண்ய!—குணதோஷ நிரூபணம்பண்ண மாட்டாமே ஸகல ஐகத்துக்கும் சரண்யனுனவனே!

ப்ரணத ஆர்த்திஹ!—அடி பணிந்தாருடைய ஆர்த்திகளைப் போக்குமவனே!

ஆசரித வாத்ஸல்ய ஏக மஹாததே!—அடியார் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத் திற்கு முக்தியமான மஹாஸமுத்ரமே!

அநவரத விதித நிஹிபூத ஜாத யாதாத்தம்ய!—ஸகலபூத ஸமுதாங்குலினுடையவும் உண்மையை எப்போது மறிந்துள்ளவனே!

ஸத்யகாம!—அவாப்த ஸமஸ்த காமனே!

ஸத்யஸங்கல்ப!—நினைத்தது செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனே!

ஆபத்ஸக!—ஆபத் பந்துவானவனே!

காகுத்ஸத்த!—ககுத்ஸ்தவம்சப்ரஸுதனுனவனே!

ஸ்ரீமந்நாராயண!—திருமாலே!

புருஷோத்தம!—பரமபுருஷனே!

ஸ்ரீரங்கநாத!—ஸ்ரீரங்கநாதனே!

மம நாத!—எம்பெருமானே!

நமோ ஸ் துதே ॥

தே நம: அஸ்து—தேவரீர்க்கே சேஷமான இவ்வாத்ம வஸ்து தேவரீர்க்கே போத் யமாய்த் தலைக்கட்டவேணு மென்கை. (7)

ஸ்ரீரங்க கத்ய மென்கிற மித கத்யம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

கத்யத்ரயத்தில் முன்ருவது கத்யம்

ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம்.

அ வ த ா ரி கை

எம்பெருமானார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் அறுதியிட்ட அர்த்தம் பனைநிழல் போலே தம் மொருவரளவிலே நின்றிராமே கற்பகக்காவின் நிழல்போலே உலகு கெல்லாம் பயன்பட வேண்டுமென்று கருதி யருளினவராதலால் *ஊரும் நாடுமுலகமு தம்மைப்போலையாம்படி உபாயோபேயங்களை நிஷ்கர்ஷித்தருளிச் செய்து பரேந தேசத்தில் இழிகிருர்—இந்த வைகுண்டகத்ய முகத்தாலே. பெரியகத்யமான சரண

கக்
6)

கதி கத்யத்திலே பொதுமாக எம்பெருமானே கோக்கின ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச் செய்தார். சிறிய கத்யமான ஸ்ரீரங்ககத்யத்திலே, அந்தப் ப்ரார்த்தனையை ஸௌவப்பத் துக்கு எவ்வளவு சிலமான தெரிய பெருமான் விஷயமாக அருளிச் செய்தார். இதில் பரத்வத் துக்கு எவ்வளவு சிலமான ஸ்ரீ வைகுண்டராதன் விஷயமாக பிறரை கோக்கி கர்த்தவ்யோப தேசம் பண்ணி யருளுகிறார். இதில் உபாயமான அம்சத்தைச் சுருங்க அருளிச் செய்து உதேயமான அம்சத்தைப் பிகவும் பரக்க அருளிச் செய்கிறார். இந்த கத்யம் ஆறு பூர்வையா யிருக்கும். அவற்றின் தாற்பர்ய ஸாரம் வருமாறு :

பூர்வணை-1. எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப குண விபூதி வைவக்ஷண்யத்தையும் கண்ணுடைய நிலைமையையும் அருஸந்தித்து எம்பெருமானுடைய ஸௌசில்யம் முதலிய திருக்குணங்களே பற்றுசாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகவேண்டுமென்றது.

2. பெற்றுக்கு ஒருகால் அருஸந்திக்கையே பொதுமாயிருக்கச் செய்தேயும் நெஞ்சு வேறென்றிவ் செல்லாமைக்கும் காலகோபத்துக்குமாக நித்யா நுஸந்தானம் பண்ண வேண்டுமென்றது.

3. இவ்வதிகாரி அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக் கடக்கும் படியையும், கடந்து சென்று புதுகிற நித்ய விபூதியின் வைவத்வத்தையும் அந்த தேச விசேஷத்தினுடைய பண்ணையும் அங்குள்ள அலங்காரங்களையும் அப்படிப்பட்ட விடத்தில் காச்சிவாரும் ஸர்வேசுவரனுமாயெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பையும் அந்த காச்சிமார்க்கு அதுபாய்யமான வடிவம்கையும் திவ்யாபரணச் சேர்த்தியையும் திவ்யாயுத வர்க்கத்தையும் வழுவிவா வடிமை செய்யும் நித்யஸூரி பரிஷத்தையும் அவர்களுடைய நித்ய கைங்கர்யத்திற்கு இலக்காகி யெழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பையும் அருஸந்தித்து இப்பெற்றைகாம் எப்போது மெறக்கடலோமென்று பாரித்து அந்த பாரிப்பின்படியே சென்று கிட்டி 'பெருமானே! என்னும் நித்ய கைங்கர்யம் கொண்டருள வேதும்' என்று ப்ரார்த்தித்து ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணுவானென்றது.

4. ஸ்வரூபகதித்தின்படி எம்பெருமானுலே ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவனாய்க்கொண்டு அதுசுல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொண்டிருப்ப னென்றது.

5. இப்புருஷார்த்தத்தைக் கெடுங்கால மிழத்திக்குத் திழவுதீர அங்ங ரதையற்று இமையாத கண்ணினனாய்க் கொண்டு ஸதா தர்சனம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவனாய்ச் சொல்லுகிறது.

6. இப்படி வந்து சேர்ந்த விவரண எம்பெருமான் விளவிக் குளிரக் கடக்கித்திக் திருவடிகளைத் தலைமேலே வைக்க, அடிமுஞ்சரக பெற்று நித்யாகந்தசாலியாயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்ய தாற்பர்ய ஸாரம் முற்றிற்று.

यामुनायमुधाम्भोधिमवगाह यथासति । आदाय भक्तियोगाख्यं रत्नं संदर्शयाम्यहम् ॥
[யாமுநாய் ஸுதாம்போதி மவகாஹய யதாசதி.
ஆதாய பக்தியோகாக்க்யம் ரத்னம் ஸந்தர்சயாம்யஹம்.]

(கருத்து) ஆளவந்தாராதிர அழகக் கடலிலே பாடித்து குடைந்தாடி பக்தியோகமாகிற ரத்தத்தை யதாசதி செய்து அன்பர்களுக்கு அதுபாவிக்கக் கொடுக்கிறேனென்கை. இந்த பக்தியோக மென்றது ஸாத்ய பக்தரான ப்ரபத்தியாயிலே சொன்ன அடியாம். இவ் ப்ரபத் "தக் பாதாம்புத த்வய ப்ரபத்தே ரத்யத் ந மே கல்பகோடி ஸதங்கிரணாபி வாதமகித்த மர்வாக;" என்றருளிச் செய்ததற்குப் பதோகு பொருத்தமாகக்காக. ...

ஆளவந்தா நுடைய தி த்வ நுடைய கல்பகோடித் த அத்தகளை அன்பர்களுக்கு நித்யாகந்தசாலியாக கொடுக்கிறேனென்பது இந்தச் சுவாகந்தன் பதார்த்த கருத்து.

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யாரம்பம்

2. **स्वाधीनविधिचेतनाचेतनस्वरूपस्थितिप्रवृत्तिभेदम्, क्लेशकर्मावशेषदोषासंस्पृष्टम् स्वाभाविकानवधिकानिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तिजैः प्रभृत्यसंख्येयकल्याणगुणगणौघमहार्णवम्, परमपुरुषम्, भगवन्तम्, नारायणं, स्वामित्वेन गुरुत्वेन सुहृत्वेन च परिगृह्य, ऐकान्तिकात्यन्तिकतत्त्वादास्युजद्वयपरिचयैकमनोरथः, तत्प्राप्तये च तत्त्वादास्युजद्वयप्रपत्तेरन्यत्र मे कल्यकोटिसहस्रेणापि साधनमस्तीति मन्वानः, तस्यैव भगवतो नारायणस्य, अखिलसत्त्वद्वयैकसागरस्य अनालोचितगुणागुणाखण्डजनानुकूलामर्यादशीलवतः, स्वाभाविकानवधिकानिशयगुणवत्तया देवतिर्यङ्गानुप्याद्यखिलजनहृदयानन्दनस्य, आश्रितवान्सख्यैकजलधेः, भक्तजनसंश्लेषैकभोगस्य, नित्यज्ञानकियैश्वर्यभोगसामग्रीसमृद्धस्य, महाविभूतेः, श्रीमच्चरणारविन्दयुगलम् अनन्यान्मसञ्जीवनेन तद्रूतसर्वभावेन शरणमनुब्रजेत् ॥**

1. ஸ்வாதீனக் கீதத் தேதநாதேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்—தமன்று வாகைப் பட்ட தேதநாதேதநங்களில் ஸ்வரூபமென்ன ரகசனமென்ன ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்திகளென்ன இவை கன்னடேனாக இருக்கப்பெற்ற. (இதற்கு விசேஷ கிவரணம் பக்கம் 35, 36-ல் காண்க.)

க்லேச கர்மாதி அசேஷ தோஷ அனம்ஸ்ப்ருஷ்டம்—அவித்யை முதலான ஐந்து க்லேசங் களென்ன, புண்ய பாப ரூபமான கருமமென்ன, இவை முதலான எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமு மில்லாத. (பக்கம் 35 காண்க.)

ஸ்வாபாவிக அநவதிகாதிரயஜுநாநபல ஐஸ்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருதி அனங்க்யேய கல்யாண குண கணேசக மஹர்ணவம்—ஸ்வாபாவிகங்களாயும் * உயர்வறவுயர்ந்தவையாய் மிபூர்கிற ஷாட்ஞன்யம் முதலிய திருக்குணத் திரள்களுக்குக் கடல் போன்ற. (பக்கம் 10 காண்க.)

பரமபுருஷம் பசுவீதம் நாராயணம்—புருஷோத்தமனைப் ஷாட்துண்ய பரிபூர்ணனான ஸ்ரீமத் நாராயணன்.

ஸ்வாமித்தேவ ஸம்ருத்தவேந குருத்தவேந ச பரிக்குண்ய—சேஷியாகவும் சேசனாகவும் ஆசார்யனாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு.

ஜகாந்திக ஆத்யந்திக தத்பாதாம்புஜத்வய பரிசர்சயக மநோரத:—எப்போதும் அப்பெரு மாளுடைய திருவடித் தாமரை யிணைகளைப்பற்றிய கைங்கர்யமொன்றே செய்யவேண்டு மென்றிட பாதிப்பை மடிவையெனும்,

தத் ப்ரபத்தயே ச தத்பாதாம்புஜத்வய ப்ரபத்தேரந்யத் ந மே கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணுபி ஸாதமஸீதி மர்வாத:—அந்த கைங்கர்யத்தைப் பெறுவதற்கு கல்பகோடி, ஸஹஸ்ரமானாலும் அப்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரையிணைகளையே நம்பி யிருப்பதற்காட்டி, தும் வேண்டுண்டு எனக்கு உபாயமாக இல்லையென்று எண்ணினானெனும்,

* அலைவதவையக ஸாக்நியை—எல்லா ப்ராணிகளிடத்தும் கருணைக்கடலாயும்,

அநாரோசித குணகுண அகண்டஜநாநுகுல அமர்யாத சைவத:—குணதோஷங்களில் ஆராய்ச்சிசெய்துக்கே லகல ஈடுதங்களுக்கும் அநுகுலமாயிருக்கிற எல்லை கடந்த சைவ குணத்தையுடையானெனும்,

ஸ்வாபாலிகாநவதிசாதிசய குணவத்தயா தேவநிரியம் மனுஷ்யாநி அனேநா நயநயாந்த
நஸ்ய—இயற்கையாகவே உயர்வறவுயர்வுலமுடையவனுலகயர்கிலே பீதவாகள் தாயக்குகள்
மணிசர் முதலான ஸகல ப்ராணிகளுடையவும் உள்ளத்தை உகப்பிக்குமவனுயும்.

ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே:—அடியார்கள் நிறத்து வாத்ஸல்யக் கடலாயர்.

பக்த ஜந ஸம்ச்சேஷைக போகஸ்ய — பக்த ஜனங்களுடன் கலந்து பரிமாறுவ
தொன்றையே தனக்குப் பேரின்பமாகக் கொண்டவனுயும்.

நித்ய ஜ்ஞாநக்ரியைச்சுரிய போகஸாமக்ரிஸம்ருத்தஸ்ய—நித்யமும் ஸகல விஷயகாரியுள்ள
ஞான மென்ன, தனக்கு லீலையா யிருக்கிற க்ரியையகனென்ன பூச்சுரிய அன்ன
இவை போல்வனவான போகஸாமக்ரிகள் நிரம்பியிருக்கப் பெற்றவனுயும்.

மஹாவிபூதே:—பிரகச் சிறத்த விபூதியையுடையனுயிருக்கிற,

தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய—அந்த எம்பெருமானுடையவை.

ஸ்ரீமத் சரணுரலிந்தயுகளம்—திருவடித் தாமரைபிணைய,

அந்நயாத்மஸஞ்ஜீவநே தத்கத ஸர்வபாவேந — ஆத்மஜ்ஞீவனம் தீக்தொழிய
வேண்டுமென்றில்லை யென்றிருக்கிற ஐகாந்திகமான நினைவோடே.

சரணம் அநுஸிரஜேத்—புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனம் இவனேயென்று அத்யவஸாயங்
கொள்ளக் கடவனென்றபடி.

(1)

இப்படி ஒருகால் சரணம் புகுந்து விடுமித்தனையோவென்னில், பேற்றுக்கு ஒருகால்
அமைந்திருத்தாலும் காலகேபத்திற்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணுமைக்குமாக இவ்
வத்யவஸாயம் நான்தோறும் இடையறாது செல்லவேணுமென்கிறது மேல் —

2. नतश्च प्रत्यहम् आत्मोन्जीवनाय एवमनुसरेत् ॥

ததச்ச பரத்யஹம் ஆத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத் — பிற்பாடும் நாடோறும்
தன்னை உஜ்ஜீவனம் செய்துகொள்வதற்காக இங்ஙனே அநுஸ்யுதமாக ஸ்மரிக்க வேண்டும்.
[அது மேலே சொல்லுகிறது.]

(குறிப்பு:— இது மிகப் பெரிய குர்ணை; முன்னமே சேர்க்கப்பட்டிருக்கிற மூலத்திலும்,
மேலே, விவரணத்தில் காட்டுகிற பாதிகங்களிலும் பூர்த்தியான குர்ணையை அநுஸந்திப்பது. இந்த
குர்ணையில் விசேஷண பதங்களும் விசேஷ்ய பதங்களும் பல பல வருகின்றன. ஆங்காங்ருள்ள
விசேஷணங்கள் எந்த விசேஷ்யத்தில் முடிவு பெறுகின்றன வென்பது 'சிற' சிரமப்பட்டே அறிய
வேண்டியதாகும். அதற்கு அநுகூலமாக ஆங்காங்கு நாம் கீழே குறிப்பிட்டுள்ள ரோகயினால்
வந்து தெளிவு பெறுக.)

நாதிக்கத்தொடு

3. சதுர்தச புலநாத்மகம் அண்டம் தசகுனிதோத்தரஞ் ச ஆவரணஸ்ப்தகம் ஸமஸ்தம்
காரிய காரண ஜாதமித்யு—தினுன்ற வேரகங்கள் மலித்த அண்டத்தாதரம், மென்மென்தார்
பதின்மடங்கு அதிகமாயிருக்கிற ஸந்தரவரணங்களை நாம் மற்ற முன்ன ஸாஸித காரணகாரண
வர்க்கங்கனையும் கடந்து அப்பால் விளங்குகின்ற,

பரமஸ்யோமசப்தாப்தேவே—பரமகார மென்னுஞ் சொல்வான் சொல்பப்படுகிற,

பரஸ்மாநிகரம் வரஸ்மநா அநேகாசரே — பிசமன் முதலானுருவடவளம் வரப்பெட்ட
நெஞ்சத்தும் எட்டாத.

ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திஸ்ய லோகே—ஸ்ரீவைகுண்ட திஸ்ய லோகத்தில்,

ஸக விதி விவாதிதிரி அசித்தயஸ்வபாவ ஜசுவர்ணய: ந்தயஸ்ததை: அஸ்தை: பகவதா
ந உபஸ்யக போகை: திஸ்ய புருஷை: மஹாத்மபி: ஆபூரிதே:—(பரமத்தமபாவவகையில் தவ்வின்று

வங்காதிதருத்தும் (கர்மபாவநையில் தலைவீன்ற) ப்ரஹ்ம நுத்ராதிதருத்தும் நினைக்கவொண்ணுதயடியான ப்ரகர வைபவங்களை யுடையராய் எப்போதும் பகவதது வரேதராய் எண்ணிவந்தவர்களாய் எப்போதும் பக்கலில் பரிவிட வடிவெடுத்தவர்களாய் பூமியில் கால் பாலாதவர்களான மஹாத்மாக்களினால் மீடப்ததாய்,

தேவஸம் இயத் பரிமாணம் இயதைச்சுரியம் சத்ருச ஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்தம் அயோக்யே—அந்த மஹாத்மாக்களுக்கும் அளவிடவொண்ணாத பரிமாணமென்ன ஐச்சரியமென்ன ஸ்வபாவமென்ன இவற்றையுடையதாய்,

திவ்ய ஆவரண சத ஸஹஸ்ர ஆவ்ருதே—லோக விலக்ஷணமான ஆயிரத் திருமதின்களை யுடையதாய்,

திவ்ய கல்பகதரு உபசோபிதே—அப்ராக்ருதமான கற்பகச் சோகையாலே போக்யமாய், திவ்யோத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே — அனேகமாயிரம் திருத்தேதாப்புக்களாலே குழம்பப்பட்டதாய்,

அதித்ரமானே திவ்ய ஆவதகே—அகலமும் நீளமும் அளவிட வொண்ணாததான திருக்கோயிலிதே,

கல்பிச்சித் விசித்ர திவ்ய ரத்நமய திவ்ய ஆஸ்தாந மண்டபே—பலவகைப்பட்ட திவ்ய தீனங்களாலே ப்ரகரமாயிருப்பதான லொரு திருவோலக்க மண்டபத்திலே,

திவ்ய ரத்நஸ்தம்ப சத ஸஹஸ்ரகோடிபி: உபசோபிதே — அனேகமாயிரம் மாணிக்கத் தூண்டுகளாலே விளக்கமுற்றதாய்,

திவ்ய நாநா ரத்ந க்ருத ஸ்தல விசித்ரிதே — அப்ராக்ருதமான பலவகைப்பட்ட மாணிக்கங்கள் செறித்த தளரையையுடையதாய்,

திவ்ய அலங்கார அலங்கருதே — (மேல்கட்டி திருத்திரை முதலான) திவ்யாலங்காரங்களுடையகு பெற்றதாய்,

பரித: பதிதை: பதமாநா: பாதபஸ்தைச் ச நாநா கந்தவர்கீண: திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநா: திவ்ய புஷ்ப உபவநா: உபசோபிதே—சுற்றிலும் உதிர்த்தவைகளும் உதிர்த்துகொண்டிருப்பவைகளும் மரங்களிலே சிற்பவைகளும் பலவகைப்பட்ட பரிமாணத்தையும் நிறத்தையுமுடையவைகளுமான திவ்ய புஷ்பங்களாலே விளங்கா நின்ற பைம்பூஞ்சோலைகளாலே சோபிதமாய்,

* ஸங்கீண பாஜினாதாதி'கல்ப த்ரும உபசோபிதை:—ஒன்றோடொன்று கலசியிருக்கிற பாஜினாதம் முதலான கல்ப விருஷங்களினால் விளங்கிக்கொண்டிருப்பவைகளும்,

(* இது முதலான த்ருத்தயாந்த விசேஷணங்களுக்கு விசேஷ்யம்—திவ்யோத்யாந சதஸஹஸ்ர: என்பதே),

அலங்கீரினச் ச கைச்சித்—ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திராத சில, இத்யாதி

அந்தஸ்த புஷ்பரத்நாதி ரிமித திவ்ய லீலா மண்டப சத ஸஹஸ்ரோப சோபிதை:—உள்ளே விருத்திவிற—புஷ்பம் ரத்நம் முதலியவற்றால் அமைக்கப்பட்ட அனேகமாயிரம் திவ்ய லீலா மண்டபங்களினால் விளங்கிக் கொண்டிருப்பவைகளும்,

அவிதா அபபூயமாநா ரபி அபூர்வவத் ஆச்சரியம் ஆவஹத்பி:—எப்போது மறுபவிக்கப் படாதவையும் அபூர்வ வஸ்துவோலே ஆச்சரியத்தை விளைவிப்பவைகளும்,

நீட்டாசைவசதஸஹஸ்ர ரஸங்க்ருதை:—அனேகமாயிரம் விளையாட்டுக் குன்றுகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும்,

கைச்சித் நாநாயன திவ்யலீலா அஸாதாரண: கைச்சித் பத்மவநாலயாதிவ்யலீலா அஸாதாரண: ஸாதாரணச் ச கைச்சித் கோமலகடலிதை: ககசாரிகாமபூரகோபலாதிபி: ஆசுலீ:

திவ்யோதயா சதஸஹஸ்ரீர் ஆவருதே—எப் பெருமானுடைய லீலைக்கே உரியவைகள் சிலவும், பிராட்டியாருடைய லீலைக்கே உரியவைகள் சிலவும், இருவருடைய லீலைக்கு முரியவைகள் சிலவுமாய் அழகிய குரலையுடைய கிளிகள் பூவைகள் மரில்கள் குயில்கள் முதலான பறவைகளின் கோலாஹலம் பொருந்திய திவ்யமான நூரூயிரம் பொழில்களாலே சூழப்பட்டதாய்,

*மணிமுக்தாப்ரவாகக்ருத ஸோபாநை:—ரத்னம் முத்து மலமம் முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட படிக்கையுடையனவாய், (*இது முதலான த்ருதியாந்த விசேஷணங்களுக்கு விசேஷம்—‘திவ்ய ஸௌகந்திக வாரீசதஸஹஸ்ரீ:’ என்பது)

திவ்ய அமல அம்ருத ரஸோதகை:—அப்ராக்குதமும் நிர்மலமும் அம்ருதம் போலே சுவைத்துமான நிர்ப்பரப்பை யுடையனவாய்,

அதிரமணிய தர்சனை: அதிமனோஹ மதூர் ஸ்வரை: (திவ்யாண்டஜவரை: ஆகுளை:—கண்ணுக்கழகியவைகளும் பேச்சிலினிமை யுடையவைகளுமான் அப்ராக்குத பக்கிகளாலே வ்யாப்தங்களாய்,

அந்தஸஸ்த முக்தாமய திவ்ய கிரீடாஸ்தாந உபசோபிதை:—உள்ளேயுண்டான முத்துக் களாலான லீலா ஸ்தானங்களாலே சோபிதங்களாய்,

திவ்யராஜ ஹம்ஸாவனீ விராஜிதை:—கத்த ஸத்வாமயமான ராஜஹர்ஸங்கள் விளங்கிக் கொண்டிருப்பவைகளான,

(திவ்ய ஸௌகந்திகவாரீ சத ஸஹஸ்ரை:) ஆவருதே—அப்ராக்குதமான செங்கழு நீரோடைகள் பலவாயிரம் நிறைந்துள்ளதாய்,

நிரஸ்தாதிசய ஆநந்தகரஸதயா ச ஆநந்தயாச்ச ப்ரவிஷ்டார் உர்மாதயந்தி: கரீடோத் தேசை: விராஜிதே—உயர்வாறவுயர்ந்த ஆனந்தமே வடிவெடுத்திருக்கையாலும் அபரித்திரமாய் நுக்கையாலும் உள்புக்கவர்களை மயக்க வல்ல லீலா ஸ்தானங்களாலே விளங்கா நிற்பதாய்

தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பரியங்க உபசோபிதே—அவ்வவ்விடங்களிலே பண்ணப்பட்ட பூம்பள்ளிகள் விளங்கா நிற்பதாய்,

நாநாபுஷ்ப ஆஸவ ஆஸ்வாத மத்த ப்ருங்க ஆவலீபி: உத்யேயமான திவ்ய கார்தரீவேண ஆபூரிதே—பலவகைப்பட்ட புஷ்பங்களிலுண்டான மதுவைப் பருகிக் களித்த வண்டுத் திரள்கள் பாடும் திவ்ய ஸங்கீதம் நிறைந்ததாய்,

சந்தன அகரு கரீப்பூர திவ்ய புஷ்ப அவகாஹி மந்தாரீல ஆஸேவ்யமானே—சத்தனம் அகில் பச்சைக் தருப்பூரம் திவ்ய புஷ்பங்கள் ஆகிய இவற்றிலுட்புகுத்து அங்குள்ள பரிமளங்களைக் கொய்துகொண்டு வருகிற மந்தமாருதம் விசப்பெற்றதாய்,

மத்யே திவ்யபுஷ்பஸஞ்சய விசித்ரீதே—இடையில் விடுபூக்களாலே சித்தரிக்கப் பட்டதான,

மஹதி திவ்ய யோக பரியங்கே—பெரிய திருப்பள்ளிக் கட்டிலிலே,

அநந்த போகிரி—திருவனந்தாழ்வான் மீது,

ஸ்ரீமத் வைகுண்டச் சுவர்யாதி திவ்யலோகம் (விச்வம்) ஆத்ம கார்த்யா ஆப்யாயயந்த்யா—ஸ்ரீவைகுண்டச் செல்வம் முதலிய திவ்யலோகம் முழுவதையும் தனது ஒளியினால் விளங்கச் செய்து மகிழ்விப்பவனும்,

சேஷ சேஷாசநாதி ஸர்வ பரிஜநம் பகவத: தத்ததவஸ்தோதிதபரிசர்யாயாம் ஆத்ஞாபயந் த்யா லே ருப குண விஸாநாதிபி: ஆத்மாநுருபயா—திருவனந்தாழ்வான் ஸைகாபதியாழ்வான் முதலான வகல பரிஜனத்தையும் எப்பெருமானது அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்குரிய கைங்கரியத்தில் நியமிப்பவனும், சேவம் வடிவு குணம் ச்ருங்கார விலாஸம் முதலியவற்றால் தனக்கு ஏற்றவனுமான.

சரியா ஸஹ—பிராட்டியோடு கூட,

ஆசிரியம்—வீற்றிருந்தருள்பவனும்,

பரத்யக்ர உக்மீஸித ஸரஸிஜ ஸத்ருச நயந யுகளம்: — அப்போதலர்ந்த செந்தாமரைப் பூப்போன்ற திருக்கண்களை யுடையவனும்,

ஸ்வச்ச நில ஜீமூத ஸங்காசம்—விமலமான கார்முதில் போன்றவனும்,

அத்யஜ்ஜுவல பீத வாஸஸம்: — மிகவும் புகர்பெற்று விளங்குகின்ற பீதகவாடையை யுடையவனும், (அங்குதலம் 10)

அதிரீமலயா அதிதீவயா [அதிகோமலயா] ஸ்வச்சயா மானிக்யாபயா ஸ்வயா ப்ரபயா க்ருத்ஸநம் ஐகத் பாஸயந்தம்: — மிக நிர்மலமாய் மிகக் குளிர்ந்ததாய் [மிகவும் ஸுகுமாரமாய்] ஸ்வச்சமாய் மானிக்கம் போன்றதான தனது திவ்ய காந்தியினால் உலகம் முழுவதையும் விளங்கச் செய்தார் நின்றவனும்,

அசிக்த்ய திவ்ய அத்புத நித்ய யௌவந ஸ்வபாவவாஸ்யமய அம்ருத ஸாகரம்-சிந்தைக்கு எட்டாததாய் திவ்யமாய் ஆச்சரியமாய் நித்யமாயிருக்கிற யௌவனத்தை ஸ்வபாவமாக வுடைய வாவண்யம் நிறைந்த அமுதக் கடலாய்,

அநிஸௌகுமாரியாத் ஷத்ப்ர்ஸிநிநவத் ஆலக்ஷ்யமான லலாடபலக திவ்யாலக ஆவலீ விராஜிதம்—மிகவும் ஸுகுமாரமாதலால் சிறிது குறுவெயர்ப்பு அரும்பினூற்போலே காண்கிற திருநெற்றியில் படிந்த திருக்குழல்களாலே விளங்கா நிற்பவனாய்,

ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம்—அப்போ தலர்ந்த தாமரைப்பூப் போன்று அழகிய திருக்கண்களை யுடையவனும்.

ஸனிப்ரம ப்ருவதம் — விஸாஸத்தோடு கூடிக் கொடிபோன்றதான திருப்புருவங்களை யுடையவனாய்

உஜ்ஜுவல அநாம்—பிரகாசிக்கின்ற திருவதரத்தை யுடையவனாய்,

சுசி ஸ்மிதம்—கபடமற்ற புன்சிரிப்பை யுடையவனாய்,

கோமல கண்டம்—அழகிய கபோலங்களை யுடையவனாய்,

உக்நஸம்—உயர்ந்த திருமுகத்தை யுடையவனாய்,

உதக்ர பீந அம்ஸ விஸம்பி குண்டல அலகாவலீ பந்நூ கம்பு சுந்தரம் — உயர்ந்தும் பருத்து மிருக்கிற திருத்தோள்கள் வரையில் தொங்குகின்ற திருக்குண்டலங்களாலும் திருக்குழல் கற்றைகளாலும் அழகு பெற்றுச் சங்குபோல் விளங்குகின்ற திருக்கழுத்தை யுடையவனாய்.

பரியா அவதம்ஸ உத்பல கரிண பூஷண ச்லத அலகாபக்த விமர்த சம்ஸிப்த ஆஜாந விஸம்பிபி: (சதுர்ப்பி) புனஜ: விராஜிதம்—பிராட்டிமார்களுக்குக் கர்ணலங்காரமான கருநெய்தல் மலரென்ன காண்பூஷணங்களென்ன அலகந்த திருக்குழல் கற்றையென்ன ஆடிய இலை அழந்தியிருக்கிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றவையாகித் திருமுழந்தான் வரை தொங்குகின்ற நான்கு புஜங்களோடே ப்ரகாசிக்கின்றவனாய்.

அதிகோமல திவ்யரேகா அலங்க்ருத ஆதாம்ர காதலம் — மிகவுமழகிய (தாமரை சங்கு சக்கரம் முதலான) ரேகைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சிறிது சிவந்திருக்கிற திருக்கைத் தலத்தை யுடையவனாய்.

திவ்ய அங்குலீயக விராஜிதம்—அப்ராக்ருதமான மோதிரங்களினால் விளங்குபவனாய்.

* அதிகோமல திவ்ய நகாவலீ விராஜித அதிரக்தாங்குலீபி: அலங்க்ருதம் — மிகவும் ஸுகுமாரமான திருநகங்களால் விளங்குகின்ற மிகச்சிவந்த திருவிரல்களால் அலங்கரிக்கப் பட்டவனாய். († "அதிகோமல திவ்யநகாவலீ விராஜிதம்" என்று இடையிலே பிரித்து

எம்பெருமானுக்குத் தனி விசேஷணமாக்குவது முண்டு. அநுரக்த அநிரக்த என்பன பாடப் பேதங்கள்; பொருள் ஒன்றே).

தக்கண உர்மினித புண்டரீக ஸத்ருச சரண யுகலம்: — அப்போதலர்ந்த புண்டரீகத்தோடொத்த திருவடியினையைய யுடையவனாய்.

அத்யந்தஸுகஸ்பர்சை: திவ்யகர்ணை: அதிமனோஹ கிரீட மகுட குடாவதம்ஸ மகர குண்டல க்ரவேயகஹார தேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தர பீதாம்பர காஞ்சி குண நூபுராதிபிபூஷணை: பூஷிதம்: — மிகவும் ஸுகமான ஸ்பர்சத்தையுடையவைகளும் திவ்யமான பரிமளத்தையுடையவைகளுமான மிக வழகிய கிரீடம்..... நூபுரம் முதலான திவ்ய பூஷணங்களினால் பூஷிதனாய் (சரணுகத் கத்யத்தில் விரிவுரை காண்க).

ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வந் மாலயா விராஜிதம்: அழகிய வைஜயந்தி யென்னும் வன மாலையினால் விளங்குபவனாய்.

சங்கசக்ர கதா அஸி சார்ங்காதி திவ்யாயுதை: ஸேவ்யமானம்: — பஞ்சாயுதாழ்வார்கள் முதலான திவ்யாயுதங்களாலே ஸேவிக்கப்பட்டவனாய்.

ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ல்பித ஜகத் ஜர்ம ஸ்திதி த்வம்ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்தஸமஸ்த ஆத்மைச்வர்யம்: — நினைத்த மாத்ரத்தாலே ஸகல ஜகத்திலுடையவா ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளை நிர்வஹிக்க வல்ல ஸேநாபதியாழ்வான் பக்கலிலே தன்னுடைய நியமனச் செல்லமெல்லாம் ஒப்படைத்திருப்பவனாய்.

[வைநதேயாதிபிரித்யாதி]: ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை: பகவத் பரிசர்யாகரண யோக்யை: பகவத் பரிசர்யைக போகை: வைநதேயாதிபி அநந்தை நித்யஸித் தையிதாயோகம் ஸேவ்யமானம்: — இயற்கையாகவே ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவமொன்று மில்லாதவர்களும் எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு பூண்டிருப்பவர்களும் அந்த கைங்கர்யத்தையே நித்ய போகமாகவுடையவர்களுமான பெரிய திருவடி முதலான எண்ணிறந்த நித்யஸூரி களாலே முறைமைப்படி ஸேவிக்கப்படுபவனாய்.

*ஆத்ம போகேந அந்நுஸம்ஹித பராதிசாலம்: — ஸ்வாத்மா நு பவத்தினால் அளவிறந்த காலம் கடந்தமையும் அறியகில்லாதவனாய்.

“ஆத்மபோகேந என்னுமிடத்தில் ஆச்சான்பின்னையின் பாடம் வேறுவிதமாக இருக்கும்போல் காண்கிறது. “இக்கடாக்ஷம் பரார்த்தமாக வன்றிக்கே காலதத்வ முள்ள தீனையும் ஸ்வப்ரயோஜனமாக வதுஸந்திக்கப்பட்டு விலக்ஷணமாய் அபராதங்களை நினைத்துக் கலங்குகை யன்றிக்கே ஸுப்ரஸந்த ஸுந்தரமான கடாக்ஷத்தாலே” என்று ஆச்சான் பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸுலக்தி காண்கிறபடியால் “அந்நுஸம்ஹித” என்கிற ஸ்தா னத்தில் “அநுஸம்ஹித” என்கிற பாடமும், “பராதிசாலம்” என்று தனிப்படவன்றிக்கே [பகவத் விசேஷணமாக வல்லாமல்] ஸமஸ்த பதமாய் அவலோகநவிசேஷணமாகக்கொண்டு கிற பாடமும் தோன்றுகிறது பல ஸ்ரீகோசங்களிலும் பெரியார்களுடைய அநுஸந்தான பரம்பரைகளிலும் காண்கிற பாடம் இங்கு சிவசிக்கப்பட்டது. ஆத்மபோகமாவது— ரசாந் தாநந்தாத்மாநுபவஜ்* இத்யாதி வரதராஜஸ்தவ ஸுலக்தியில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பரமபத நாதனுக்குண்டான ஸ்வாத்மாநுபவம். பிரமனுடைய ஆயுஷ் காலத்துக்கு ‘பரம்’ என்று பெயர்; அப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய கால பரிமாணமும் தெரியாமல் செல்லுகிறதாம் ஸ்வாத்மாநுபவத்தில். “க்ஷணானுவத்க்ஷிப்த பராதிசாலயா” என்ற ஸ்தோத்ர ரத்ந ஸுலக்தியும் காண்க.

திவ்ய அமலகோமல அவலோகநே விச்வம் ஆஸ்வாதயந்தம்: — திவ்யமாய் நிர்மலமாய், ஸுந்தரமான கடாக்ஷ விக்ஷணத்தினால் ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் உகப்பிக்கக்கடவனாய்.

ஈஷத் உர்மினித முகாம்புஜ உதர விரிசுத்தேந திவ்யாநாரவிந்த சோபா ஜநேந திவ்யகாம்பீர்ய ஔதார்ய ஸௌந்தர்ய மாதூர்யாதி அநவதிக குணகண விபூஷிதேந அதிமனோஹர திவ்யபாவகரீப் பேண திவ்யவிலாஸாப அம்ருதேந அகில ஜ்ஞாநுதயார்த்தராணி ஆபூரயந்தம் பகவந்தம் நாராயணம்.

கி.பி. 1905 பி.பி. 1905 பி.பி. 1905
பி.பி. 1905 பி.பி. 1905 பி.பி. 1905
பி.பி. 1905 பி.பி. 1905 பி.பி. 1905

சிறிதவரந்த திருமுகத்தாமரை யிடையில் நின்று முண்டானதாய்த் திருப்பவளத்துக்கு
ஆபரணம் சாத்தினுப்போலே அழகையுண்டாக்கக் கடவதாய் திவ்யமான கம்பீர்யம்
ஒளதார்யம் மாதூர்யம் முதலான எண்ணிறந்த குணத்திரள்களாலே அவந்ருதமாய் அதி
மனோஹரமான அபிப்ராய விசேஷத்தை உள்ளே உடைத்தான திவ்யமான ரஸோக்தியாகிற
அமுதத்தினால் எவ்வாருடையவும் ஹ்ருதயாவகாசங்களையும் நிரப்புமவனு பகவர்
நாராயணனை.

த்யானயோகே திருஷ்ட்வா— உட்கண்ணாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து,
(ததி) பகவத்: நித்ய ஸ்வாம்ப்யம் ஆத்மந: நித்யதாஸ்யம்ச யதாவஸ்திதம் அநுஸந்தாய —
(பிறகு) அப்பெருமானுக்கு இயற்கையாயுள்ள சேஷித்வத்தையும் தனக்கு இயற்கையா
யுள்ள சேஷித்வத்தையும் உள்ளபடி யநுஸந்தித்து,

கதா அஹம் பகவந்தம் நாராயணம் மம குலநாதம் மம குலததம் மம
போக்யம் மம மாதரம் மம பிதரம் 'மம ஸ்வம் ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா — என்குலநாதனுய்
என் குலததவமாய் என் குலச் செவ்வமாய் எனக்குப் பரம போக்யனுய் எனக்குத் தாயாய்த்
தந்தையாய் எல்லாமுமான பகவர் நாராயணனை நானெப்போது கண்ணாரக் காண்
பேன்? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வயம் கிரண ஸங்க்ரஹிஷ்யாமி ('தாரிஷ்யாமி')— எம்
மானது திருவடித் தாமரையிணையை எப்போது நான் தலையால் தாங்கப் போகிறேன்?
சுறுப்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய பரிசரியாயா நிர்ஸ்த ஸமஸ்தேதா போகாச:
அபகத ஸமஸ்த ஸம்ஸாரிகல்வபாவ: தத்பாதாம்புஜத்வயம் ப்ரவேஷ்யாமி — எம்பெருமான்
திருவடித் தாமரை யிணையில் கைங்கர்ய ருசியாலே விஷயாந்தரங்களெல்லாவற்றிலும் காதல்
கழிந்தவனுய் (ராகத்வேஷாதிகளாகிற) ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவங்களும் அகன்ற
வனுய் அடிபென்போது அடியிணையைக் கிட்டுவேன்? (என்றும்)

கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜத்வய பரிசரியா கரணயோக்ய: ததேக போக: தத்பாதேன
பரிசரியாமி (இந்த வாக்யத்திற்குப் பிறகு முன் வாக்யம் சொல்லுகிற பாடமுமுண்டு:—
என்றைக்கு அடியேன் அத்திருவடியிணைகளில் அடிமை செய்ய உரியவனுய் அவ்விடமையில்
உருகி கண்டவனுய் அத்திருவடிகளில் தொண்டு பூண்பேன்? (என்றும்)

கதா மாம் பகவாந் ஸ்வயேயா அதிசீதயா த்ருசா அவலோக்ய ஸந்தித கம்பீர மதூயா கிரா
பரிசரியாயம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதி இதி—அப்பெருமான் தனது மிகக் குளிர்ந்த திருக்கண்களாலே
கடாஷித்து முழங்கி இனிதான பேச்சாலே ('முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ள யெங்கிற
படியே) கைங்கர்யத்திலென்னை ஏவப் புகுகிறது எப்போதோவென்றும் (ஆக இப்படி
யெல்லாம் மனோரதித்து)

பகவத் பரிசரியாயம் ஆசாம் வர்த்தயித்வா — எம்பெருமானுடைய கைங்கர்யத்திலே
ஆசையைப் பெருக்கி,
தத்ப்ரணாத உபப்குமஹிதயா தயைவ ஆசயா—அப்பெருமானுடைய அதுக்ரஹத்தினால்
பெருகிச் செல்லுமந்த ஆசையோடே.

புகவந்தம் உபேப்தய — எம்பெருமானைக் கிட்டி.
சேஷ போகே சரியா ஸஹ ஆஸம் வைதேயாதிபி: ஸேவமாரம் பகவந்தம் 'ஸமஸ்த
பரிவாரய ப்ரீமதே நாராயணய நம: இதி த்ராந் ஏவ ப்ரணமய—திருவனந்தாழ்வான் மடியிலே
பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடவிருப்பவனு—பெரிய திருவடி முதலான நித்ய ஸூரி
களாலே ஸேவிதனுயிருக்கிற அப்பெருமானை, 'ஸமஸ்த பரிவார ஸமேதனுன ப்ரீம
நாராயணனுக்கு நம: ' என்று சொல்லி நெடுந்தூரத்தில் நின்றுமே தெண்டனிட்டு.

உத்தாய உத்தாய புந:புந: ப்ரணம்ய— (காலால் நடந்து செல்லுகையன்றிக்கே) ப்ரணம பரம்பரைகளினாலேயே சென்று,

அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவநத: பூத்வா: — மிகவும் கூச்சத்தோடும் விநயத்தோடும் வணங்கி நின்று,

பகவத் பாரிஷத கணநாயகை: த்வாரபாலை: க்ருபயா ஸ்நேஹ கர்ப்பயா த்ருசா அவலோகித:- எம்பெருமானது திருவோலக்கத்தவர்கள் கணநாதர்கள் திருவாசல் காப்பார் ஆகிய இவர்களாலே க்ருபையோடு அன்பு ததும்பக் கடாசுதிக்கப் பெற்றவனாய்,

ஸம்யக் அபிவந்திதை: தைஸ்தைரேவ அநுமத: — நன்கு தெண்டனிடப்பட்ட அவ்வவர்களாலே அநுமதி பண்ணப்பெற்றவனாய்,

பகவந்தம் உபேத்ய ஸ்ரீமதா முஹூர்த்தேண— ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை யணுகி திருவஷ்டாஷ்ட மஹா மந்த்ரத்தைக் கொண்டு,

மாம் ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணய பரிக்ருஹ்ணீஷ்வ' இதி யாசமாந: ப்ரணம்ய— 'அடியேனை அந்யந்திய கைங்கர்யத்திற்குக் கைக்கொண்டருள வேணும் என்று யாசிப்பவனாய்த் தெண்டனிட்ந்து,

ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத் — தன்னை அப்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக்கடவன்,(4)

8. ततो भगवता स्वयमेवात्मसङ्जीवनेनामर्यादशीलवताऽनिप्रेमान्वितेनावलोकनेनावलोक्य सर्वकालसर्वावस्थोचितात्यन्तशेषभावाय स्वीकृतः अनुज्ञातश्च अत्यन्तसाध्वसधिनया-
घनतः किङ्कुर्वाणः कृताञ्जलिपुटः भगवन्तमुपासीत ॥

[ததோ பகவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அமர்யாதசீலவதா அதிப்ரேமாந் விதேந அவலோகநேந அவலோக்ய ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசி தாத்யந்த சேஷபாவாய ஸ்லீக்ருத: அநுஜ்ஞாதச் ச அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவநத: கிங்குர்வாண: க்ருதாஞ்ஜலிபுட: பகவந்தம் உபாஸீத.]

(4)

தத:— ஆத்ம ஸமர்ப்பணனந்தரம்.

பகவதா ஸ்வயமேவ — எம்பெருமான் தானாகவே.

ஆத்மஸஞ்ஜீவநேந அமர்யாத சேவதா அதிப்ரேமாந்விதேந அவலோகநேந அவலோக்ய — ஆத்ம ஸமுஜ்ஜீவநஹேதுவாய் அளவுகடந்த சேவகுணத்தைக் காட்டுமதாய் மிகவன்போடு கூடியதான கடாசுத்தினால் நோக்கி,

ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித அத்யந்தசேஷபாவாய ஸ்லீக்ருத:— 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யுமாறு ஸ்லீகரிக்க, அப்பேறு பெற்றவனாகி.

அநுஜ்ஞாதச் ச — " உவாற்றமர ராட்செய்வார் " என்கிறபடியே ஏவவும் பெற்றவனாகி.

அத்யந்த ஸாத்வஸ விநய அவநத: கிங்குர்வாண: க்ருதாஞ்சலிபுட: பகவந்தம் உபாஸீத — மிகவும் அச்சத்தாலும் ஒடுக்கத்தாலும் தலைசாய்த்துப் பணிவிடைக்காரனாயிருந்துகொண்டு கூப்பிய கையனாய் அப்பெருமாளை அநுவர்த்தித்திருப்பான்.

(4)

9. ततश्चानुभूयमानभावविशेषः निरतिशयप्रीत्या अन्यत् किञ्चित्कर्तुं द्रष्टुं स्मर्तुमशक्तः पुनरपि
शेषभावमेव याचमानः भगवन्तमेव अचिच्छिःस्रोतरूपेणावलोकनेनावलोक्यभासीत ॥

[ததச்ச அநுபூயமாந பாவவிசேஷ: நிரதிசயப்ரீத்யா அந்யத் கிஞ்சித் கரீத்யம்
ந்ரஷ்டும் ஸ்மரீத்யம் அசக்த: புநரபி சேஷபாவமேவ யாசமாந: பகவந்தமேவ
அவிச்சிந்ந ஸ்ரோதோருபேண அவலோகநே அவலோகயந் ஆஸீத.]

(5)

5. பின்னையும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை அநுபவியா நின்று
கொண்டு அளவுகடந்த அன்பினால் வேறென்றைப் பண்ணுதல் பார்த்தல் நினைத்தல் செய்ய
மாட்டாதானாய் (சேஷத்வம் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அதின் இனிமையாலே இது நினை
நிற்கப் போகிறதோவென்கிற அதிசங்கை கொண்டு) பின்னையும் இப்படிப்பட்ட சேஷ
வ்ருத்தி குடையாதே நினைநிற்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையே
இடைவிடாத தாராநுபமான பார்வையாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கடவன் ... (5)

6. ततो भगवता स्वयमेवात्मसंज्ञीवनेनावलोकनेनावलोक्य सस्मितमाह्वय समस्तक्लेशाण्डं
निरतिशयसुखावहम् आत्मीयं श्रीमत्पादारविन्दयुगलं शिरसि कृतं ध्यात्वा अमृतसागरा-
न्तर्निमग्नसर्वावयवः सुखमासीत् ॥

[ததோ பகவதா ஸ்வயமேவ ஆத்மஜஞ்ஜீவநே அவலோகநே அவலோக்ய
ஸஸ்மிதமாஹ்வய ஸமஸ்தக்லேசாபஹம் நிரதிசய ஸுகாவஹம் ஆத்மீயம்
ஸ்ரீமத் பாதாரவிந்தயுகலம் சிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா அம்ருதஸாகராதர் நிமக்ந
ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத.]

(6)

6. “அம்மான் ஆழிப்பிரானவன் எவ்விடத்தான் யானார்” என்று ஸ்வரூபத்தை
நினைத்து அகல நிற்க, அப்பெருமான் தானே அழகிய திருக்கண்ணோக்கத்தாலே குளிரக்
கடாக்ஷித்துப் புன்முறுவல் செய்து, இங்ஙனே வாராயென்று சோதிவாய் நிறத்தழைத்து.
ஸகல க்லேசங்களையும் போக்கக் கடவதாய் இனி யிதுக்கவ் வருகில்லை யென்னலாம்படியான
ஆனந்தத்தைப் பண்ணக்கடவதான தனது திருவடித் தாமரை யிணையைத் தன் தலையிலே
வைத்தருளினதாக த்யானம் பண்ணி “அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றி வாய்க்
கொண்டதே” என்கிறபடியே ஆனந்த வமுதக் கடலினுள்ளே ஸர்வாவயவங்களும் மூழ்கப்
பெற்றவனுய்க் கொண்டு இனிதிருப்பான். ... (6)

வியாக்யான நிகமனம்.

ஸ்வரூபாநுநுபமான ப்ரபத்தியையே தஞ்சமாகக் கொண்டு ப்ராக்ருத மண்டலத்தை
விட்டு நீங்கி அப்ராக்ருதமான தேச விசேஷத்திலே சென்று ஸர்வாங்கஸுந்தரனாய் ஸர்வா
பரண பூஷிதனாய் திவ்யாயுத சோபிதனாய் நித்யஸூரி பரிஷத் சிஷேஷிதனாயிருக்கிற
ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஒழிவில்
காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிவாதாடி செய்யும் கைங்கரியங்களைப் பெற்று ஆனந்த
வமுதக் கடலிலே மூழ்கியிருக்குமாற்றை இங்ஙருக்கும் நாள் வரையில் பரமைகார்தியா
னவன் நாடோறும் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கக் கடவனென்று அருளிச் செய்து
தலைக்கட்டினாராயிற்று. ...

எம்பெருமானானுனிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் முற்றுப்பெற்றது.

எம்பெருமான் திருவடிகளே சரணம்.

முகாஞ்சு ப்ரதி:

அந்யபாஸ

ரங்கராசரீயர் இயற்றிய

மம் கத்யத்ரயவுரை